
Grănicerii din Texas
ZANE GREY
LEI
35+1

Colecţia Romanelor Senzaţionale
Nr. 1

ZANE GREY

GRĂNICIERII DIN TEXAS

(Riders of Texas)

V.1.0

Traducere de GH. ILIESCU

Editura Danubiu
1941

CAP. 1

— Ascultă, Cal Bain e în oraş. Vede numai roşu şi te caută pretutindeni.

— Asta e a doua oara, îşi spuse Duane.

— Tinere, asta înseamnă scărmăneală. Părăseşte oraşul, până se mai potoleşte. Când nu e pilit, te lasă în pace.

— În definitiv, ce vrea de la mine? Vrea să mă mai jignească odată? A doua oară nu mai înghit.

— Are nişte figuri foarte la modă azi în Texas. Dacă te prinde, te împuşcă.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Ştiu eu. Dar ce contează? În Everalls nu s-au ucis cinci cowboy, între ei, la un joc de cărţi? Şi Cal nare nici un motiv să te iubească. Fata lui ţi-a făcut ochii dulci ţie.

— Am părăsit-o atunci când am băgat de seamă că e fata lui.

— Poate că încă nu e sfârşită povestea asta. Aici însă nu e vorba de motive. Cal e în oraş şi poate deveni primejdios. Şi apoi e şi unul din aşii revolverului. Face parte din aceia care cât ai clipi din ochi, lichidează afacerile cu revolverul. Banda lui a sfârşit repede şi cu Bland şi King Fisher şi cu Hardin, iar acuma îşi bate joc de şerifi. Cal n-o să stea mult în cumpăna cu tine, dacă te vei găsi în drumul lui.

— Crezi, aşa dar că trebuie s-o şterg?

— Buck. Nu mi-e teamă că te-ar ucide, dacă v-aţi găsi faţă în faţa. Ai ochii tatălui tău şi îndemânarea lui. De ce mi-o mie teamă, e ca să nu-l ucizi tu.

Duane ascultă, tăcut, vorbele unchiului său.

— Când Texasul îşi va reveni din războiul acesta, fără de noimă, vor fi, cred, perspective în ţara asta şi pentru un tânăr ca tine, începu unchiul. Ai 23 de ani şi eşti un băiat minunat. Viaţa îţi rezervă lucruri mari! Dacă însă ucizi pe cineva, eşti ruinat. Vei fi nevoit, apoi, să ucizi un al doilea şi grănicerii vor fi pe urmele tale. Grănicerii înseamnă astăzi Legea şi Ordinea în Texas. S-au pus pe treaba, nu glumă. Şi cine se împotriveşte arestării e ucis fără de milă.

— Pe mine n-or să mă spânzure, mormăi, Duane, întunecat.

— Cred şi eu că nu vrei, continua bătrânul. Semeni cu tatăl tău. Era întotdeauna repede la mânie şi la pistol! Astăzi, când grănicerii întronează ordinea, tatăl tău ar fi trebuit s-o şteargă la Rio. Şi tu băiete, mi-e teamă ea semeni prea mult cu tatăl tău. Tatăl tău a căzut împuşcat, în plină stradă. Şi se spune că a mai tras de două ori după ce un glonte i-a pătruns în inimă. Straşnic tip a fost dacă a putut face aşa ceva! Dacă ai şi tu în tine asemenea sânge, vezi să nu cazi în ispită.

— Ceea ce spui tu, unchiule, e foarte frumos, singurul lucru însă, ce nu-mi place, este că trebuie s-o şterg… şi vezi, asta eu nu vreau. Cal Bain şi gaşca lui mă socotesc duşman. Ei pretinde acum că mie îmi e teamă să ies din casă şi să dau ochii cu el. Nimeni nu se poate lauda cu asta. Afara de asta, dacă n-aş da ochii eu el, a doua zi aş primi un glonte în spate.

— Şi ce vrei să faci?

— Încă nu ştiu.

— Dar o vei şti în curând. În sângele tău e chemarea aceea blestemată. În ochii tăi luceşte ceva ce nu-mi place. Îmi aminteşte de tatăl tău.

— Mult aş da să ştiu ce ar fi făcut tata într-o asemenea împrejurare?

— Ce aiurezi tu acolo? Ce poţi să aştepţi de la un om care de 20 de ani nu şi-a tras mănuşile pe mâini.

— Cred că şi tata mi-ar spune să cobor în stradă şi să mă întâlnesc cu Cal Bain.

Urmă o lungă tăcere. Bătrânul spuse oftând:

— Ai un cal foarte iute – cel mai iute din toată regiunea. După ce o să te vezi cu Bain, grăbeşti repede încoace. Între timp, eu am să-ţi pregătesc bagajele şi-ţi voi ţesăla calul.

După ce rămase singur. Duane îşi puse cingătoarea, de care atârna un revolver Colt cu plasele de sidef. Îl primise de vreo 5 ani: mai înainte îl purtase tatăl său. În sidef se vedeau nenumărate crestături. Era aceiaş armă cu care tatăl său mai trăsese două împuşcături după ce fusese rănit de moarte. Cu foarte multă greutate i se putu scoate arma din mână. După ce murise. De când arma devenise proprietatea lui Duane, nici un om nu fusese împuşcat cu ea.

Ocoli o întâlnire cu maică-sa. Pentru moment, ea nu era acasă, Strada era plină de miros de flori şi ciripit de păsărele. În stradă, o vecină pălăvrăgea cu un fermier, care sta pe o trăsurică. Îl chemară, el auzi, dar nu răspunse.

Orăşelul Wellston era punctul central al unei regiune de câteva sute de mile pătrate Duane o lua spre strada principală. Nu se vedea nici un cowboy. Câţiva trecători întoarseră capul, după ce el trecu. O clipă rămase gânditor pe pragul «Saloon»-ului, apoi pătrunse înăuntru. Sala era plină de oameni, gălăgie şi fum. La intrarea lui, gălăgia încetă şi liniştea nu fu întreruptă decât de clinchetul unor dolari mexicani, aruncaţi pe masa de joc. Sol White, care sta îndărătul tejghelei, se sculă în picioare la intrarea lui Duane. Toată lumea – cu excepţia jucătorilor mexicani – trimisese spre Duane o privire, temătoare, plina de întrebări. Lumea ştia că Bain căuta tânărului nod în papură. Ce avea Duane de gând? Câţiva cowboy şi crescători de vite, schimbară priviri întrebătoare.

— Bună ziua, Buck! se auzi vocea tunătoare a lui Sol White.

— Bună ziua, Sol! Aud că în oraş se află unul care ţine să-mi vorbească.

— Aşa e, Buck. A fost acum vreo oră pe aici. Părea puţin cam enervat, îi e sete de sânge. Mi-a spus la ureche că o fetişcană ţi-a dat un fular alb de mătase şi că are acum poftă să-l readucă acasă… cu câteva pete roşii pe el.

— Cine mai era cu el?

— Burt şi Sam Outcalt şi un cowboy mititel pe care nu l-am mai văzut până azi. Se străduiau să-l scoată din oraş. Numai că el era puţin făcut la măsea.

— De ce n-a fost arestat de şeriful Oaks, dacă era în aşa hal?

— Şeriful Oaks însoţeşte grănicerii într-o patrulare. Fac o razie la Flesher şi la banda lui Fisher King. De aceea nu e păzit acum oraşul.

Duane ieşi din nou în stradă, unde întâlni mulţi oameni: făcu doar câţiva paşi şi strada se goli ca prin farmec. Zări, doar, câteva capete îndărătul unor jaluzele. Astfel de scene vedea strada principală din Wellston aproape în fiecare zi. Locuitorii oraşului, căpătaseră o aşa experienţă. Încât mai întotdeauna dispăreau înainte cu câteva minute de îndată ce «instinctul» lor le spunea că o păruială e în perspectivă.

Duane merse mai departe, fără ca să se întâmple ceva neplăcut. Sol White sta în pragul cârciumei sale.

— Buck, dacă vrea să ştii, afla că Bain e dincolo la Everalls. Dacă într-adevăr ţine atât de mult să-ţi vorbească, te va vedea.

Buck îşi continuă plimbarea, dar ochilor săi de vultur nu scăpă nimic. Se simţea rece şi liniştit. Încă înainte de a ajunge la

Everalls. Auzi voci puternice. Apoi uşa fu dată în lături de o mână puternică şi un cowboy apăru în prag, zărindu-l pe Duane, scoase un sălbatec strigăt de război. Duane se opri, la vrea 50 de paşi depărtare de localul Everalls.

Bain tăia hotărât, drumul lui Duane. 25 de metri îl mai despărţea de Duane.

— Nu vrei să începi tu? strigă Bain.

— Aştept s-o faci tu.

Dreapta lui Bain se ridică. Duane îşi smulse revolverul de la brâu. Două detunături şi Bain se clătină, pe picioare.

Când Duane se apropia de el. Bain zăcea pe spate. Diavolul care sălăşluise în sufletul lui Bain, îşi luase zborul. Încercă să vorbească, dar nu se auziră decât sunete de neînţeles.

Duane îşi băgă revolverul în toc. Se simţea liniştit, liber de orice teamă.

Un cowboy care tocmai părăsise masa de joc. Se aplecă asupra lui Bain şi îi sfâşie cămaşa. Avea în mână un as de pică, pe care îl puse pe pieptul lui Bain. Asul de pică acoperi găurile făcute de revolver.

Când Duane se depărtă, auzi o voce care spunea:

— Cal şi-a meritat-o. Cât despre Buck Duane... cum e tatăl, aşa-i şi fiul!

CAP. 2

Plecând, se simţi foarte liniştit. Ajungând însă acasă şi văzându-l pe unchiul său în faţa unui cal gata înşeuat, cu sacul de merinde, plosca şi arcanul la locul lor, Duane simţi că primeşte o lovitură în inimă. Îşi dete seama că fapta sa va avea urmări. Îşi dete seama că de acum înainte va fi un fugar încolţit.

— Întâlnirea cu Bain n-a fost lucru mare, unchiule. Şi acum trebuie s-o şterg.

— Aşadar, l-ai împuşcat?

— Da. L-am văzut murind. I-am făcut ceea ce şi el mi-ar fi făcut mie.

— Ştiam. Nu mai are nici un rost să ne pierdem vremea acum cu vorbe. Trebuie să pleci cât mai repede de aici.

— Mamă! strigă Duane.

— Nu e acasă. N-o poţi aştepta. Am să-i spun eu…

Duane se lăsă să cadă pe scaun.

— Doamne, Doamne, ce făcui!

— Ascultă, tinere, ce vreau să-ţi spun. Tu n-ai nici o vină. Aşa e în Texas. Tu eşti fiul tatălui tău. În tine curge sângele tatălui tău şi al mamei tale, caci ea e o urmaşă a pionerilor care au luptat pentru libertatea acestor regiuni.

— Sunt un ucigaş, suspină Duane.

— Nu, tinere, nu eşti… Şi n-ai să fi niciodată, Soarta însă vrea ca tu să fii un fugar, un încolţit al grănicerilor, până ce vei putea să te întorci liniştit acasă.

— Un încolţit?

— Da. Dac-am avea bani şi influenţă, am lăsa sa se facă proces. Dar noi n-avem nici una, nici alta. Ocna nu e făcută pentru Buckley Duane. Fugi deci în Vestul Sălbatec, dar oriunde vei pleca – nu uita să fi bărbat. Trăieşte cinstit, dacă îţi va fi cu putinţă. Dacă nu, fi atât de cinstit, pe cât vei putea. Dacă vei veni în contact cu lume proastă, nu uita că nu trebuie să devii mai rău. Ocoleşte gâlceava. Nu bea. Nu juca. N-am nevoie să-ţi spun ceea ce ai de făcut atunci când e vorba de împuşcături. Atunci când lucrurile se vor domoli şi te vei putea înapoia acasă, te încunoştinţez eu. Asta-i totul. Fii bărbat! La revedere!

Duane goni ca un smintit pe stradă, până ce avu în urma lui vreo 15 mile engleze. Când veni seara, se opri la marginea unei ape şi-şi căută un loc de popas pentru noapte.

După două zile de neîntreruptă călărie, în care timp parcurse poşte 100 de mile, el ajunse pe drumul care duce la Huntsville. Deodată auzi zgomot de copite îndărătul lui. Temându-se să nu fie niscaiva urmăritori se băgă într-un boschet de meschitos, nădăjduind că nu va fi nici văzut, nici auzit.

Călăreţii se apropiară, încât el putu vedea.

— Garantat că a trecut fluviul, spunea tocmai unul.

— Cred, că ai dreptate, Bill. Ne-a scăpat.

Erau grănicerii sau nişte crescători de vite în căutarea vreunui răufăcător?

Nemaiputând să suporte neliniştea, înfipse pintenii în burta calului şi o luă la goană. Fu auzit. Pe la ureche îi trecu şuieratul unui glonţ. Focul urmăritorilor se mări din ce în ce, însă după o goană nebună, prin noapte băga de seamă că urmăritorii rămăseseră cu mult în urma. Dar întunericul îi aduse fel de fel de vedenii şi, ca în fiecare noapte, de când galopa prin singurătăţi, chipul unui om îi revenea mereu în minte: Cal Bain!

Zorile îl găsiră tot în şea. Spre amiază, din cauza căldurii, căută un loc de popas. Deodată îl ajunse un călăreţ din urmă. O secundă se priviră faţă în faţă.

— Bună ziua, străine! făcu omul şi duse mâna la pălărie.

— Buna ziua.

— Văd că eşti grănicer. Că eu nu sunt, o ştiu sigur, făcu el râzând ca de o glumă bună.

— De unde şti că eu sunt? întreba Duane curios.

— Pentru că un grănicer niciodată nu-l lasă pe străin să se prezinte.

Râse din nou. Era mic şi îndesat şi înarmat până în dinţi.

— Eu sunt Luke Stevens şi viu de la Rio Grande. Dar d-ta cine eşti?

Duane tăcu.

— Cred că d-ta eşti Buck Duane. Am auzit că eşti al dracului de mână, când e vorba de revolver:

Acum râse Duane, nu de alta, ci la gândul că fusese cunoscut de primul, călăreţ ce-l ajunsese. Era o dovadă în plus ce repede se află în Texas de o istorie cu mardeală şi împuşcături.

— După câte văd, Buck. Te duci în spre Rio. Poate că ai, totuşi, timp, să îmbuci ceva cu un camarad?

— N-am merinde de loc şi chiar mi-e şi foame, făcu Duane.

— Atunci ai face mai bine să te aprovizionezi înainte de a te îndrepta într-acolo.

— Să mă aprovizionez? întrebă Duane, gânditor.

— Desigur. Omul trebuie să şi mănânce. Fără whisky o mai duc eu, dar fără haleală, ba. Din cauza asta, e regiunea atât de puţin vizitată. Eu plec acum spre Mercer, un mic cuib lângă fluviu. Acolo vom găsi, nădăjduiesc, merinde.

Glasul lui Stevens era foarte prietenos. Vădit că dorea la tovărăşia lui Duane. Deşi nu i-o spunea. Văzând că Duane tace. Stevens continuă:

— Străine, pe aici e foarte bine să ai un tovarăş de drum. Poate că nu-ţi convine, de aceea nu te întreb.

— Vrei să facem drumul împreună?

Luke rânji.

— Aş fi foarte mândru să fiu împreună cu un om de talia d-tale. Şti, eu nu pot să-i înghit pe cowboy-i aceia care îndată pun mâna pe armă. Buck, nu ştiu multe despre d-ta, dar oricine s-a născut pe aici cunoaşte povestea tatălui d-tale. Pe aici eşti aşteptat. Păţania d-tale a ajuns şi pe meleagurile astea. La noi e o glorie să înfăptuieşti aşa ceva! Aici revolverul domneşte. Buck e adevărat că sunt un vagabond, dar un terchea-berchea nu sunt. Mi-ar place să facem drumul împreună.

— În regulă… plecăm împreună spre Mercer.

Duane nu fusese niciodată un palavragiu. În ce priveşte tovarăşul sau, acesta tot timpul trăncănea, fericit desigur că-şi poate auzi glasul.

CAP. 3

Mai târziu cu câteva ore, Duane şi Stevens îşi ţesălau caii într-un boschet de meschitos, nu departe de orăşelul Mercer.

— Buck, eu cred că ar fi mai bine să rămâi aici, spuse Stevens atunci când încăleca. Vezi tu, primarul şi grănicerii sunt întotdeauna foarte curioşi atunci când apare vreo faţă nouă. În Mercer nimeni nu se mai interesează de mine, aşa că mai bine stai tu aici şi pregăteşte-te de drum. Dacă vei vedea însă că întârzii…

Făcu o pauza mai lungă, râse şi în ochii lui juca o sălbatică veselie.

— Bani ai, Stevens?

— Bani? strigă Luke Stevens foarte uimit. Ultimul meu cent a zburat acum vreo doi ani.

— Îţi dau ceva bani pentru târguit. Să aduci şi ceva whisky, dar bagă de seamă să nu te încurci în drum.

— Eşti un băiat minunat, mormăi Stevens după ce luă banii. Pe legea mea că nu mint. Aşteaptă-mă aici… câteva minute şi sunt îndărăt.

Dădu pinteni calului şi o luă spre oraş. Nu trecu un sfert de oră de la plecarea lui şi deodată Duane auzi o detunătură de armă şi apoi ţipete, lucru ce însemna că e cineva în primejdie. Duane se aruncă pe spinarea calului şi ieşi din pădurice, pentru a vedea pe şosea cum un cal aleargă în goana cea mai mare, învăluit într-un nor de praf. Era Stevens şi Duane admira minunata lui ţinută de călăreţ. În faţa lui, pe cal, avea o legătură cât toate zilele de mare. Îndărătul lui goneau câţiva călăreţi bine înarmaţi. Peste puţin fu ajuns de Luke, ai cărui ochii luceau de veselie, deşi era puţin cam galben la faţă.

— N-ajunsei bine acolo, că şi dădui peste o veche cunoştinţă, lămuri Stevens. Tipul mă ochii îndată şi de aici porni toată povestea.

În amurg, după ce scăpară de urmăritori, ajunseră la fluviu. Calul lui Duane era plin de spumă şi de abia ce mai răsufla. Numai după ce străbătu fluviu, lăsă Duane calul să se odihnească. Deodată Luke se clătină în şea. Cu un strigăt de

uimire. Duane sări la dânsul şi îl prinse în braţe. Faţa îi era schimbată şi plină de sudoare. Cămaşa îi era pătată de sânge.

— Eşti rănit?

— Care dracu ar putea spune că nu sunt? Eşti aşa de bun să dai jos legătura de pe cal?

Duane dădu legătura jos şi de abia atunci băgă de seamă că Stevens scuipă cu sânge.

— De ce nu mi-ai spus? Arătai atât de bine, încât nu m-am gândit că ai fi poate rănit.

— Luke Stevens poate trăncăni ca o spălătoreasă, dar ştie să-şi ţină gura atunci când trebuie. N-ar fi fost bine să vorbesc în timp ce urmăritorii erau pe urmele noastre.

Duane îl rugă să se aşeze jos, îi scoase cămaşa şi îi şterse pieptul şi spatele de sânge. Glonţul, străbătându-i corpul, făcuse o gaură foarte adâncă. Călăritul şi greutatea legăturii ce-o avea cu el, îi înrăutăţise şi mai mult starea. Deşi pierduse orice nădejde. Duane opri hemoragia şi legă rana.

— Brown îl chema pe tipul acela. Ne-am certat odată pentru un cal furat, pe care l-am şterpelit eu din nou, la Huntsville. Pe Brown l-am văzut în Mercer înainta de a mă vedea el pe mine şi l-aş fi putut pune jos, n-am vrut însă să-mi calc cuvântul ce ţi l-am dat. Nădăjduiam că nu mă va recunoaşte, dar mă văzu şi trase primul. Ce gândeşti de gaura asta?

— Nu-mi place, răspunse Duane, fără a-l privi pe rănit în ochi.

— Atunci e prost. Dar am mai avut eu răni de astea şi am scăpat de ele. Am să scap şi de asta, n-avea grijă! Acum, Buck, lasă-mi ceva merinde şi ia-o din loc.

— Şi să te las singur aici?

— Pai nu vezi că nu te pot însoţi? Brown şi prietenii lui ne vor urmări până aici.

— Ce-ai face în locul meu? întrebă Duane curios.

— Mi-aş salva pielea.

Duane nu răspunse nimic. Dădu ovăz şi băutură cailor, umplu ploştile cu apă, încarcă sacul de merinde pe spatele calului său, apoi luându-l pe Stevens în braţe, îl urcă, cu grijă pe armăsar.

— Să mergem, aşa, pe întuneric, până ce voi cădea de pe cal, glumi Stevens.

Călăriră toată noaptea, până-n zori. Stevens se afla într-un hal fără de hal. Deşi tot mai sporovăia vesel. Descălecară atunci când răsări soarele. Rănitul refuză mâncarea, dar ceru whisky şi apă.

— Buck, vrei să-mi tragi cizmele?

Duane îi împlini dorinţa.

— Buck, bătrânul meu spunea că eu sunt făcut pentru ocnă. Dar n-a fost să fie! Cât despre mine, când oi fi pe lumea cealaltă, să-ţi reaminteşti că am pus mare preţ pe prietenia ta.

Apoi închise ochi, prefăcându-se că doarme. Duane încercă să mănânce ceva, apoi să căzni să doarmă şi el. Domnea o tăcere adâncă, întretăiată doar de bâzâitul insectelor de tot felul. Trezindu-se, Buck se duse cu caii la adăpat. Când Duane reveni cu caii îl găsi pe Stevens treaz, mereu bine dispus şi ceva mai bine, parcă.

— Vezi, Buck? Mai trăiesc încă şi sunt înstare să mai călăresc o noapte. Tot ce mai vreau, e doar o înghiţitură în lege din sticlă. Vrei să-mi ajuţi? Straşnică înghiţitură. Eu cred că am pierdut tot sângele ce-l aveam în mine.

În timp ce Duane punea şeile pe cai, lui Luke nu-i mai tăcea gura. Când veni vremea să se urce pe cai, Stevens spuse:

— Ajută-mi să-mi pun cizmele.

Călăriră foarte bine toată noaptea, cu atât mai mult cu cât poteca fiind mai larga pe acolo, Duane putu călări foarte aproape de Luke, sprijinindu-l cu mâna.

Zorile îi găsiră pe cei doi fugari pe malul unui mic fluviu. Luke se prăbuşi în braţele lui Duane care, văzându-i faţa, înţelese că acesta fusese cel din urmă drum al rănitului.

— Buck, mă dor grozav picioarele din cauza cizmelor, spuse Stevens şi se simţi vădit uşurat atunci când Buck i le scosese.

— Ce-o fi cu cizmele astea de se ocupa atâta de ele? se miră Buck.

— Drumul acesta, începu Stevens duce spre o gaură. Unde vei găsi oameni – puţini, poate, ca tine – mulţi ca mine – hoţi de cai, bandiţi şi mutre uricioase. Acolo viaţa e uşoară, Buck! Tu însă n-o s-o găseşti uşoară. Printre ei vei fi un lup singuratic. Când un om poate suporta singurătatea şi e repede la mână cu arma atunci viaţa de lup singuratic e cea mai bună. Dar un om care trăieşte singuratic, li se va pare foarte suspect băieţilor de acolo şi dacă vor putea, te vor ucide.

Stevens ceru de câteva ori apă de băut. De whisky uitase. Vocea sa devenea, din ce în ce, mai slabă.

— Nu mai vorbi. Asta te slăbeşte.

— Trebuie să mai vorbesc. Oricum e sfârşitul… Camarade, crede în cele ce-ţi voi spune şi-ţi va folosi la ceva. Plecând de

aici, vei da de oameni. Nici unul din ei nu va fi un om cumsecade. Toţi la fel! Poate, uneori, unul mai bun decât celălalt. Am trăit 12 ani la Rio Grande. Sunt trei bande acolo, King Fisher, care e un băiat de treabă şi cu care ar fi bine să o ai bine, apoi Cheseldine, care-şi face treburile prin regiunea Rim-Rock. Pe acesta nu-l prea cunosc, ştiu însă că în ultimii ani s-a îmbogăţit foarte. Pe Bland – pe acesta îl cunosc de ani de zile şi multe am făcut cu el. Banda lui Bland e cea mai mare. Are cel puţin 20 de oameni pe conştiinţă, fără să mai număr pe murdarii aceia de mexicani.

Stevens luă o înghiţitură de apă şi se mai odihni puţin.

— Cu Bland nu te vei putea înţelege, probabil. Eşti un băiat prea frumos ca să-i placi şefului, căci să şti că în lagărul său sunt şi femei. Afară de asta nu-i va place văzând ce ţintaş bun eşti. Va fi cu ochii pe tine. În tot cazul, ar fi mai bine să te înrolezi în vreo bandă, decât să rămâi singur.

Vântul vâjâia prin frunzele şi ramurile de meschitos: păsărelele ciripeau prin pomi. Deodată Stevens începu să vorbească din nou.

— Brown îl cheamă… Ne-am certat pentru o mârţoagă pe care i-am şterpelit-o în Huntsville. El a furat-o mai întâi. Brown – un om care ucide şi pretinde apoi că e un om cumsecade. Dacă-l întâlneşti… nu uita că suntem camarazi.

— N-am să uit asta, Luke…

Făgăduiala asta păru că-l bucură pe Stevens. Încercă să ridice capul, dar nu mai avu putere.

— Picioarele îmi sunt atât de grele… Mi-ai tras, într-adevăr cizmele din picioare?

Muribundul închise ochiii şi începu să bolborosească cuvinte neînţelese. Căzu apoi într-un fel de letargie, încât Duane crezu că acesta îi e sfârşitul, dar Stevens se trezi înspre apusul soarelui. Duane aduse apă proaspătă, deoarece crezu că Stevens îi va cere ceva de băut.

— Camarade – mi-ai fost – credincios – şopti Stevens neinteligibil.

Cadavrul îl îngropa nu departe de apă.

CAP. 4

A treia zi după întâmplările de mai sus, Duane ajunse în regiunea Rim-Rock. Nu întâlnise picior de om până aici. O luase la drum, fără să ştie încotro merge. Poteca îl ducea acum în sus. Prin munţi, spre locurile unde numai vulturii se simţeau bine. După acest urcuş anevoios, se pomeni într-o vale verde, încântătoare, presărată, ici, colo, de mici colibioare. Văzu şi mulţi oameni, la munca câmpului. Curând ajunsa în faţa unei case. Care era ceva mai mare decât celelalte. În prag sta o femeie tânără şi frumoasă.

Drumul îl duse apoi spre piaţetă unde văzu cai, câini, vite, femei mexicane cu copii şi oameni albi. Toată lumea părea fără treabă. Nimeni nu părea să-l bage în seamă pe Duane. Dinspre o casa auzi zumzet de voci.

Când Duane se apropiă de grupul albilor, se auzi o voce:

— Dracu să mă ia dacă asta nu e mârţoaga lui Luke!

Grupul se sculă în picioare, îndreptându-se spre Duane.

— Ei, nu e aşa că e mârţoaga lui Luke?

— Cam aşa ceva, răspunse un altul privind calul.

— Cine eşti d-ta străine? întrebă un oarecare Basomer.

Duane tăcu. Nu-i plăcea tonul omului şi pace.

— Cine eşti, străine? întrebă un altul, dar eu un ton ceva mai politicos.

— Numele meu e Duane, sună răspunsul.

— Cum de ai calul acesta?

O mare tăcere urmă după ce Duane le povesti faptele. Basomer îşi mângâia, nervos, barba.

— Dacă Luke n-ar fi mort, nimeni n-ar avea calul şi arma sa, îşi dădu cu părerea un altul, pe nume Euchre.

— Mister Duane, începu Basomer, întâmplător eu am fost tovarăşul de întotdeauna al lui Luke Stevens.

Duane îl consideră din creştet până-n tălpi. Examinarea asta îl supără pe Basomer.

— Eu vreau calul şi arma lui Luke, strigă el.

— Ce mă priveşte pe mine asta? De aceea am adus calul şi arma? Bagajul, însă, îmi aparţine mie.

— Şi de unde ştim noi că tiu eşti d-ta acela care l-ai ucis pe Luke, luându-i apoi calul şi celelalte?

— Cuvântul meu ajunge.

— Ce să fac cu el? Eu am fost cel mai bun prieten al lui Luke!

Şi înfuriat, Basomer intră în local, înjurând de mama focului. Duane descăleca repede.

În aceiaş clipă, din local ieşiră un număr de oameni. În fruntea lor se afla un om înalt, bine legat, cu o faţă ascuţită şi cu barba roşie.

— Eu sunt Bland. Cine eşti d-ta şi ce cauţi aici?

Duane mai povesti încă odată cele întâmplate, cu mai multe amănunte de această dată.

— Te cred. Bag de seamă întotdeauna când vreunul minte.

— Povestea asta cu Luke, care cerea mereu să i se tragă cizmele din picioare nu mi se pare nici mie neadevărată, întări Euchre. De întotdeauna lui Luke îi era frică să nu moară cu cizmele în picioare.

Toată lumea râse la aceste vorbe. În vest, să mori în cizme, înseamnă să mori pe neaşteptate.

— Numele d-tale e Duane – Buck Duane? Eşti fiul acelui Duane, care era renumit şi considerat drept as al revolverului?

— Da.

— Nu l-am întâlnit pe tatăl d-tale niciodată şi-mi pare bine, spuse Bland, vesel. Eşti şi d-ta băgat în vreo chestie?

— M-am certat cu unul.

— Vrei să spui că ai avut o încăierare cu unul?

— Cam aşa ceva. Dar îmi pare rău!

— Pe Duane junior, nici nu mai trebuie să-l întreb daca şi-a împuşcat omul, reluă Bluful, ironic. Numai că n-ar fi trebuit să vii încoace!

— Înseamnă că trebuie să plec de aici?

— Nu tocmai! Vrei să te înrolezi în banda mea?

— Nu, nu vreau.

— Bine. Cu înrolarea d-tale, tot nu l-am liniştit pe Basomer. Cu Basomer acesta nu prea e de glumit. De aceea, te sfătuiesc în interesul d-tale să pleci de aici.

— Mulţumesc, dar dacă e vorba numai de asta, atunci rămân.

Basomer apăru în prag, se smuci din braţele acelora care voiră să-l reţină şi se îndreptă spre Duane, care rămăsese singur în mijlocul străzii. O clipă cei doi bărbaţi se priviră tăcuţi, apoi, atunci când Basomer voi să ridice mâna, revolverul lui Duane

detună înfiorător. Două împuşcături – ambele din arma lui şi braţul drept al Basomer căzu, fără putere de-a lungul trupului. Omul încercă să apuce revolverul cu mâna lui stângă, dar fu împiedecat de ceilalţi.

CAP. 5

Dintre toţi, doar Euchre părea să arată oarecare prietenie, tânărului. El îl conduse pe Duane în coliba lui, apoi îl ajută să-şi deşeueze calul.

Coliba lui Euchre se compunea din două camere. Într-o cameră stăteau îngrămădite pături, arme, şei şi ţesale, în cealaltă se afla un cămin de piatră, o masă, două bănci, un dulap şi câteva farfurii.

— Poţi să rămâi aici cât pofteşti. Nu prea sunt bogat, dar tot ce vezi aici, îmi aparţine. Fii deci ca la d-ta acasă.

— Mulţumesc. Am să rămân aici ca sa mă mai odihnesc puţin.

— Bine. Între timp o să-ţi duc calul la păscut.

Rămas singur, Duane îşi şterse sudoarea de pe faţa, se dezbrăca şi se întinse pe pături.

— Vrei să bei sau să fumezi ceva? îl întrebă Euchre când reveni. Câţi ani ai?

— 23.

Euchre îl privi uimit.

— Păi eşti încă un copil. Credeam că ai cel puţin 30. Buck, eu cred ca nu eşti un răufăcător. O împuşcătură la nevoie nu înseamnă că ai comis o fărădelege.

Vorbele lui Euchre îl mai uşurară pe Duane, care îi povesti mai multe despre dânsul.

— Eu sunt de mulţi ani în Rio şi am văzut sute de băieţi care fuseseră nevoiţi să spele putina de acasă. Rio era locul de întâlnire al tuturor fugarilor din Statele Unite. Astfel am văzut casieri, falşificatori, hoţi şi ucigaşi dormind pe aceiaş bancă. Banda asupra căreia domneşte Bland trăieşte fericită şi lipsiră de griji. Te-am auzit când i-ai spus lui Bland că nu vrei să te înrolezi în bandă, dar nici el nu te-ar fi primit cu dragă inimă. Ai ceva bani?

— Nu prea.

— Poţi să trăieşti din joc? Te pricepi la cărţi?

— Nu.

— Vrei să furi cai?

— Nu.

— Atunci din ce o sa trăieşti din ziua când ţi se vor sfârşi banii? Un om cinstit nu poate trai pe aici. Să păzeşti vitele mexicanilor, n-ar fi treabă, deoarece oamenii lui Bland te-ar ucide. Ce-ai de gând să faci, deci, tinere?

— D-zeu ştie, răspunse Duane, deznădăjduit. O să trăiesc cu banii mei cât oi putea şi pe urmă o să mă usuc de foame.

— E drept că sunt sărac, dar atâta vreme cât eu voi avea ceva, nu vei suferi de foame.

Iar se miră Duane. Întâlnea la acest om, aceiaş prietenie văzută la Luke.

— Îţi mulţumesc, Euchre. Dar să primesc, fără să-mi plătesc partea, n-aş putea.

— O să faci ce-o să vrei. Tinere, dar acum fă focul şi eu o sa văd de ceva mâncare. Ştiu să fac o pâine de să te lingi pe degete.

— De unde primiţi alimente?

— Unele ne vin din Mexico, altele ne sunt aduse pe fluviu. Avem şi un vas. Vezi tu, Bland vinde mii de capete de vite pe an şi toate sunt trimise pe calea fluviului.

— Şi unde aduceţi animalele?

— Asta nu e treaba mea, răspunse. Euchre, scurt. Nu ştiu. E drept că am adus vite, dar niciodată nu le-am condus prin Rim-Rock.

După masă Euchre spălă vasele, le puse la locul lor. Mătură prin casă şi luându-şi pălăria, se îndreptă spre uşă.

— Dacă vrei, poţi veni cu mine, spuse el.

— Rămân aici.

Bătrânul părăsi casa, iar Duane începu să se plimbe, îngândurat prin casă.

Deodată rămase lipit locului, în vreme ce, repede c-a fulgerul, îşi smulse revolverul din toc. Era o mişcare vie, pe care o învăţase de la tatăl său. Pe vremuri bătrânul îi spusese că numai datorită unei asemenea mişcări, poate un cowboy să scape cu viaţă. De aceea, acum, când se afla într-o tristă împrejurare, gândul lui reflex îl făcu să repete mişcarea, de care, în viitor atârna toată existenţa lui. Căci ştia că de acum înainte, viaţa lui atârna de repeziciunea cu care-şi va scoate revolverul din toc!

Când reveni din scurta plimbare de afară, Euchre îl găsi pe Duane trebăluind pe lângă foc.

— Îmi pare bine că nu mai eşti atât de galben la faţă, spuse acesta în loc de bună ziua. Vino înăuntru. Masa e gata.

— Ce ştii de Bland? întrebă tânărul în timp ce mâncau.

— Nu ştiu nici cine e, ce este şi de unde vine. E un om între 30 şi 40 ani. Numele lui adevărat nu este Bland, ci altul pe care eu nu-l cunosc. Ştie să te îngrijească mai bine decât un doctor. Asta îi este arta cu care îşi domoleşte oamenii. În fiecare zi, se înrolează alţii şi dacă n-ar fi revolverele, armata lui ar număra mii de oameni.

— Cât de tare e banda acum?

— Cred că are aproape o sută de oameni. Numărul e foarte schimbăcios. Oamenii lui Bland sunt peste tot. Chiar şi printre cowboy.

— Dar cum de are aşa putere? Am auzit undeva că Bland e însuşi Satana.

— Aşa şi e, Satana! N-are decât doi prietenii Dave Ruff şi Chess Alloway care sunt mâna lui dreaptă. Pentru o nimica, Bland te împuşcă. A ucis oameni numai aşa din plăcere. Ştii acum de ce oamenii vin buluc la dânsul? Pentru că are bani. E foarte bogat. Aruncă cu banii în dreapta şi-n stânga. Din cauza asta e atotputernic. Din cauza banilor. Aur blestemat!

— Şi de ce n-a fost ucis, până acum?

— Pentru că e mai repede de mână decât ceilalţi băieţi. Vezi, tu, Buck. Printre noi, oamenii aceştia încolţiţi de poliţie, acela care ştie să folosească mai bine o armă, e cel mai respectat. L-am auzit astăzi pe Bland spunând ca niciodată nu a văzut pe cineva trăgând cu atâta precizie, ca d-ta. Toată banda nu vorbeşte acum decât de tine. Basomer era un ţintaş aşa de bun, încât ştia să-l ţină în şah şi pe Chess Alloway şi chiar pe Bland. Bă ştii că Bland nu te mai poate suferi.

Ochii lui Euchre scânteiau de plăcere în timp ce vorbea. Se vedea cât colo că tânărul îi plăcea foarte mult.

— Aşadar, asta ţi-a fost intrarea. Acum, chiar cei mai buni ţintaşi te vor ocoli. De isprăvii asta va afla toată lumea şi mulţi cowboy beţi te vor pune la încercare şi d-ta vei trebui să-i ucizi, căci aşa e în vest. Ştiu că astea nu sunt sfaturi vesele pentru un băiat cumsecade, ţi-o spun însă pentru că-mi placi. Acum să mâncăm şi să ieşim apoi, pentru ca banda să nu creadă că te ascunzi de ea.

Când Duane şi Euchre ieşiră din casă, soarele apunea dincolo de fluviu. În depărtare, se auzea vocea plăcută a unei femei, care cânta o veche serenadă mexicană.

Euchre îl conduse pe Duane în faţa localului unde Basomer

primise o lecţie atât de dureroasă.

— Să aruncăm o privire înăuntru, propuse Euchre, trăgându-l pe Duane după dânsul. Singurul om care va avea, mai mult, ochii pe d-ta, va fi Benson. El ţine localul. Eu, cel puţin, nu-l înghit. Tare mi-ar pare bine ca vreun băiat să-i achite factura!

La intrarea celor doi, Benson, proprietarul localului. Puse mâinele pe tejghea şi-l examina cu atenţie pe Duane.

— Dar ce ai cu el? îi întrebă Duane pe Euchre, după ce luară loc la o masă.

— Strigoiul acesta a aruncat o fată în braţele lui Bland, care şi-a bătut joc de ea.

— O fată?

— Da. Când vom pleca de aici, ţi-oi povesti şi chestia asta. Sunt aici câţiva din bandă şi nu vreau să mă audă cum vorbesc de şef.

În jumătatea de oră care urmă, câţiva bandiţi luară loc la masă şi Duane le vorbi prietenos şi cu destulă politeţă, dar refuză invitaţia lor pentru un păhărel sau o partidă de cărţi. Nimeni nu aminti de chestia cu Basomer.

Între timp, localul se umplu de vizitatori. Cei mai mulţi se duceau la masa de joc. Jucătorii cei mai pătimaşi erau mexicanii, care nu odată încercaseră să lichideze neînţelegerile cu revolverul sau cu cuţitul.

— Bland nu e astăzi pe aici, spuse Euchre. A plecat într-o expediţie, luând pe Alloway şi alţii cu dânsul. Al doilea aghiotant al său, Rugg, e colo, cu alţi trei tovarăşi, Rugg e mititelul acela cărunt cu un singur ochiu în cap. Celalalt i s-a scurs în urma unei împuşcături. Dar vede destul de bine şi cu acela care i-a rămas. Acela de colo e Hardin. Îl ştii? E şeful unei bunde tot atât de mare ca aceea a lui Bland. Hardin e acela care stă lângă Benson. Vine din când în când pe aici să-l viziteze pe Bland. Sunt prieteni. Îl vezi pe mexicanul acela? Acela cu şireturi aurii la sombrero? E Manuel, un bandit mexican. Un mare jucător. Vine de multe ori pe aici ca să se cureţe de gologani. Lângă el e Bill Marr. E cel mai îndemânatec hoţ de vite ai lui Bland. E un călăreţ desăvârşit. Acela e Kid Fuller, cel mai tânăr din bundă. Ăsta a luat-o devreme de tot. De un an de zile se află pe aici, l-a ucis pe tatăl iubitei lui şi a devenit hoţ de cai. E în slujba lui Bland.

Euchre îi arătă lui Duane şi alte personalităţi.

Deodată tot tărăboiul încetă şi o tăcere mormântală domni în tot salonul. Se auzi apoi căderea unui corp pe podea.

— Îndrăzneşti…

— Mai spune odată, să te văd… se auzi o altă voce.

— O mai spun odată, se auzi cealaltă voce. O spun pentru a doua oară şi pentru a treia oară. O strig şi în plina stradă. Eşti surd? Ai trişat!

Urmă o tăcere şi mai apăsătoare, apoi o gălăgie teribilă se dezlănţuie. Euchre sări spre uşă, cu Duane după dânsul. În stradă se încinsese o bătălie grozavă. Zeci de împuşcături se auzeau de pretutindeni.

— Cine i-a făcut-o micului Fuller? întrebă unul.

— Bud Marsh, răspunse unul.

— Socotesc că primele împuşcături au venit de la Bud? Adios, micule Fuller! Aşa ţi-a fost scris, îşi dădu altul cu părerea.

— Câte împuşcături?

— Numai vreo 3-4.

— Trei grele şi una mai uşurică. Cea uşurică era din puşca aceea mică a lui Fuller. Dar ia să vedem, mi se pare că mai trăieşte încă.

În aceiaş clipa, cei mai mulţi din cei prezenţi, îşi reluară locurile, pe la mese, în local. Duane socoti că văzuse destul şi voi să se întoarcă acasă, dar se auzi chemat de Euchre.

— Nimeni n-a fost rănit prea greu, ceea ce e destul de ciudat. Fuller, despre care ţi-am vorbii mai adineauri, a băut şi pierdut ceva la joc. Cerând socoteală lui Bud Marsh, care joacă necinstit ca mai toţii ceilalţi de pe aici, a căpătat ceea ce căutase. Cât despre glontele nesigur al lui Fuller, acesta a nimerit într-un mexican.

CAP. 6

— Am noutăţi pentru tine, Buck, îi spuse Euchre, a doua zi dimineaţa, în timp ce pregătea de-ale mâncări. Azi a venit aici un oarecare Bradley, care a auzit câte ceva despre tine. Ne-a vorbit despre Cal Bain şi despre un crescător de vite care a fost găsit împuşcat la vreo 20 de mile depărtare de Wellston. Pun rămăşag că nu tu ai făcut asta!

— Nu, n-am făcut-o eu.

— Da, dar ţi-au aruncat-o ţie în spinare. Şi daca o să devii puţintel mai renumit, să ştii că şi alte chestii or să-ţi se strecoare în cizme. Mai am şi alte noutăţi. Ai început să devii popular.

— Popular? Ce înseamnă asta?

— Azi de dimineaţă am vorbit cu d-na Bland. Te a văzut când ai venit, ieri. Ea şi alte câteva femeiuşte de pe aici, ţin să te cunoască. Vor să mai afle ceva noutăţi de la oraş, prin tine, căci se plictisesc amarnic aici.

— Vezi, Euchre, nu ca sunt nepoliticos, dar n-aş vrea să am de-a face cu femeile.

— Mi-am închipuit. Ai dreptate. Femeile sunt lucrul dracului. Nădăjduiam doar c-o să mai sporovăieşti olecuţă cu copilul acela părăsit.

— Ce copil? întrebă Duane, uimit.

— Nu ţi-am vorbit de Jennie – fata care a fost răpită cu ajutorul lui Karnickel Benson?

— Despre o fată mi-ai cam vorbit, dar nu prea lămurit. Spune-mi acum.

— Tot ceea ce ştiu? Acum câţiva ani, Benson a făcut o călătorie dincolo de fluviu, ca să cumpere niscaiva băuturi. Acolo se întâlni cu o bandă de mexican, care duceau cu ei câţiva prizonieri yankei. Ceea ce se întâmplă acolo, nu ştiu, ceea ce ştiu e că Benson se înapoia cu o tânără mai mult moarta decât vie, trebuia sa aibă vreo 14 ani. Benson voia s-o întrebuinţeze la dugheana lui ca dama de consumaţie, sau aşa ceva, aşa spunea el, numai ca cu nu dau multe pe ce spune el. Bland o văzu şi o cumpără. Dacă aş lua otravă şi tot n-aş crede ca făcut-o din omenie. În tot cazul, era mai bine la Bland, decât la Benson,

deoarece Kate Bland se îngriji ca nici un bărbat să nu se apropie de copilă. Astăzi Jennie e o fată de mai mare dragul şi Kate e foarte geloasă pe dânsa. Acum, casa lui Bland e un adevărat iad pentru Jennie. De aceia vreau să vii şi tu pe acolo. Aş avea poftă ca fata să se îndrăgostească de tine. Tu eşti doar omul care o poate ajuta. Vezi tu, am avut şi eu o fetiţă, care astăzi ar fi de vârsta Jenniei…. De aceea nu vreau s-o văd pe fetiţa asta cum se chinuie în casa lui Bland!

— Du-mă acolo, Euchre.

Casa lui Bland era făcută din lut, ca mai toate casele din vale, dar era ceva mai frumoasă şi mai arătoasă decât celelalte. Prin uşa întredeschisă, Duane observă sumedenie de scoarţe şi covoare mexicane.

Euchre bătu la poartă.

— Tu eşti, Euchre? se auzi o voce plăcută de fată.

— Da, Jennie eu sunt. Unde-i d-na Bland?

— S-a dus până la Deger. E cineva bolnav pe acolo.

— Vino afară, Jennie, sau lasă-ne pe noi să intrăm înăuntru. A venit cu mine tânărul despre care ţi-am vorbit.

— Nu pot. Sunt aşa de…

— Vino aşa cum eşti, o întrerupse bătrânul. Tânărul Duane nu e hoţ de vite şi nici puşlama. Vino afară, Jennie, poate că el te va putea…

Euchre nu-şi mai sfârşi fraza. Vorbise încet, aruncându-şi ochii, temător, în jurul lui, dar ceea ce vorbise, o făcu pe fată să iasă repede afară. Acum sta în pervazul uşii, cu pleoapele lăsate şi roşie ca para focului.

Era o blondă, foarte drăguţă.

— Nu fii atât de sfioasă, Jennie. Tu şi cu Buck, aveţi acum prilejul să staţi puţin de vorbă. Cat despre mine, mă duc în întâmpinarea d-nei Bland, dar n-am să mă grăbesc aşa de tare!

— Îmi pare bine de cunoştinţă, d-ră – d-ră Jennie, spuse Duane după ce bătrânul se depărtă. Euchre nu mi-a pus numele dvs. de familie.

Vorbele îi rămaseră băiatului în gât, atunci când privirea fetei se opri asupra lui. Ochii ei erau frumoşi, dar nu frumuseţea lor opri izvorul vorbelor lui Duane. În privirea lor, ei citi îndoială şi nădejde. Era o privire cum nu mai văzuse.

— De ce aţi venit încoace? întrebă, ea, însfârşit.

— Ca să va văd pe dvs.

— De ce?

— Euchre gândea că v-aş putea fi de folos.

Duane era complet ameţit de ochii frumoşi ai fetei.

— Euchre e un om cumsecade. E singurul om din acest loc groaznic... e singurul om care a fost bun cu mine. Dar şi lui îi e teamă de Bland. El crede că dvs. sunteţi cu totul altfel. Cine sunteţi, în definitiv?

Duane o lămuri.

— Aşadar, nu sunteţi nici bandit, nici hoţ de vite, nici ucigaş şi nici om rău nu sunteţi?

— Exact. Dar chiar de loc! răspunse el, râzând.

— Atunci de ce aţi venit aici?

— Am fost amestecat într-o încăierare şi am trebuit s-o şterg. Când s-or mai linişti lucrurile, nădăjduiesc să mă întorc acasă.

— Un om de treaba nu poate să rămână aici.

— Ba da!

— Oh, cunosc eu oamenii de pe aici... deşi dvs. arătaţi altfel.

Ochii ei se odihniră pe Duane. Ceva cald şi dulce, cotropi inima băiatului, la gândul că fata asta frumoasă avea încredere în dânsul.

— O Doamne, poate că dvs. sunteţi omul care să mă salveze de aici. Înainte de a nu fi prea târziu!

— Da, poate sunt eu omul acela! întări Duane.

Ea păru că se reţine. Spre a nu se arunca în braţele lui, urmând un imbold tainic. Obrajii îi erau roşii, buzele îi tremurau. Iar sânii i se ridicau vijelios sub bluza subţirică Deodată neîncrederea o apucă iar.

— Nu e cu putinţă. Şi d-ta ai venit aici pentru mine – ca Bland şi ca toţi ceilalţi bărbaţi.

Duane îşi lăsă mâna dreaptă pe umărul ei. Ea se clătină, cât pe ce să cadă.

— Priviţi-mă... drept în ochi. Există şi oameni cumsecade. N-aveţi nici tată... nici frate?

— Sunt morţi, ucişi de bandiţi. Locuiam în Dimmit Country. Eu fui răpită de ucigaşii lor. Dar aici, în iadul ăsta, nu pot trăi mai departe. Vreţi să mă ajutaşi, domnule Duane?

— Da, Jennie, vreau! Spune-mi doar cum! Ce trebuie să fac? Ai vreun plan?

— Nu. Răpeşte-mă de aici... asta vreau!

— Voi încerca! Desigur că nu va fi uşor. Am nevoie de timp ca să mă mai gândesc. Mai întâi trebuie să îngrijim de cai şi merinde. Aici eşti ţinută sub pază?

— Nu. Aş fi putut să fug de multe ori, dar mi-era teamă, să nu cad din lac în puţ. D-na Bland mă bate, mă lasă nemâncată, dar pe bărbatul său şi pe ceilalţi, îi ţine departe de mine. De aceea îi şi sunt recunoscătoare. N-o face din dragoste pentru mine, ştiu că mă urăşte. Acum câtăva vreme era pe aici unul, anume Spencer – sau aşa îşi spunea el, cel puţin. Acesta încerca să fie drăguţ cu mine. Dar ea nu îngădui, pentru că era îndrăgostită de dânsul. E o femeie foarte rea. În cele din urmă Bland îl împuşcă pe Spencer şi aşa se termină povestea. De atunci e geloasă pe mine. De multe ori se ceartă cu Bland din cauza mea. A jurat să mă ucidă, dacă se mai apropie el de mine. Odată l-am auzit pe Chess Alloway cum încerca să-l convingă pe Bland să mă cedeze lui. Mai rău e atunci când Bland e în călătorie. Nici să dorm nu mai pot atunci. Tot timpul mă frământă gânduri de sinucidere, caci nu vreau să cad pradă vreunui bandit. Duane, dacă vrei să mă salvezi, trebuie să lucrezi repede.

— Şi eu cred asta! răspunse Duane gânditor. Cel mai greu lucru va fi s-o îmbrobodim pe d-na Bland. Dacă va bănui ceva, toată gaşca va fi pe spinarea noastră!

— Asta aşa e. Trebuie să fi prevăzător!

— Ce fel de femeie e?

— E o neruşinată. Se îmbată uneori, când Bland nu e aici şi atunci are o grămadă de ibovnici. Ai putea s-o cucereşti uşor… dacă ai voi!

— Să mă îndrăgostesc, oare de ea? întrebă Duane, gânditor. Aş face ceva şi mai rău, dac-ar ajuta la scăparea d-tale!

— Duane, Bland te va ucide în cazul acesta, răspunse Jennie, întinzând braţele, rugătoare.

Duane nu răspunse.

— Chess Alloway te va ucide, dacă Bland n-o va face! Cel mai bun lucru ar fi să mă iei numaidecât cu d-ta. Salvează-mă.

— Hei, dac-aş putea. Dar uite-l pe Euchre că se înapoiază în tovărăşia unei femei.

— Ea e. Nu trebuie să mă vadă cu d-ta.

— Încă o clipă, te rog. Vreau doar să-ţi spun c-om găsi noi o modalitate de scăpare. Deocamdată capul sus! Orice mă vei vedea că fac, să nu-ţi pierzi încrederea în mine…

O sclipire de mulţumire scăpă din frumoşi ochi cenuşii ai fetei.

— Voi fi cu sufletul şi inima alături de d-ta, şopti ea, pătimaşă.

După plecarea fetei, Duane se lăsă să cadă pe o bancă ce se afla pe verandă şi privi perechea care se apropia. D-na Bland era

o femeie înaltă, bine făcută şi nelipsită de oarecare farmec. Era tânără. Vreo 25 de ani, doar.

— Dl. Duane... Buck Duane... Despre care mi-a vorbit Euchre, nu-i aşa?

— Buckley, rectifică Duane.

— Îmi pare bine că te cunosc, domnule Buckley Duane, răspunse ea, după ce luă loc pe scaunul oferit de Duane. Am trebuit să ies, pentru că micul Fuller zace la familia Deger. Ştii care Fuller, nu? Acela care a fost împuşcat aseară! Are friguri, azi. Când Bland nu e aici, trebuie să fac eu pe infirmiera şi asta îmi ia multă vreme. Ai aşteptat singur? N-ai văzut vreo fată pe aici?

— Am fost singur tot timpul. Am văzut, doar, în treacăt, o fată cu o mină foarte bolnăvicioasă.

— Aceia a fost Jen. E copilul pe care noi l-am crescut, dar nu merita să facem asta pentru dânsa. Ţi-a spus ceva Euchre despre dânsa?

— Mi se pare că mi-a spus ceva.

— Şi cam ce ţi-a spus?

— Ei, Kate, interveni Euchre, nu i-am vorbit decât despre lucruri fără importanţă.

Se părea că d-na Bland ţine întrucâtva la Euchre, deoarece îi aruncă o privire foarte prietenoasă.

— În ce o priveşte pe Jen, îţi voi spune povestea, ei altădată. O ştie toată regiune Rio Grande.

— Şti ceva, Kate? Eu intru în casă să mai stau de vorbă cu Jen, făcu Euchre.

— Du-te. Tot spune Jen că tu eşti cel mai bun prieten al ei, zise d-na Bland, binevoitoare. Poate din cauză că mai întotdeauna îi aduci ştofe mexicane.

Când Euchre intră în casă, d-na Bland se întoarse spre Duane. În ochii ei se citea o mare curiozitate.

— Bland mi-a vorbit de d-ta!

— Şi ce-a spus? întrebă Duane cu o prefăcută nelinişte.

— O, na vorbit de rău. Mi-a spus doar atât: Uite un tânăr care nu e hoţ şi nici în banda mea n-a vrut să se înroleze. Şi e foarte bun ţintaş. Apoi mi-a povestit şi de chestia cu Basomer.

— Şi ce-aţi spus dvs.?

— Eu? Fireşte că l-am întrebat cum arăţi, răspunse zâmbind. Acum îmi pare bine că constat că prevederile mele n-au fost dezamăgite. Duane, ai de gând să rămâi mai multă vreme pe

aici?

— Da… de ce?

Obrazul d-nei Bland luă cu totul o altă culoare.

— Vreau să-ţi spun ceva, Duane, răspunse ea, serios. Sunt foarte nenorocită, Duane, pentru că sunt soţia unui om încolţit. Îl urăsc şi pe el şi viaţa pe care trebuie s-o duc. Fac parte dintr-o bună familie din Brownsville. De abia după nuntă putui să aflu că Bland e un răufăcător. Într-o bună zi, Bland îl ucise pe un unchii de-al meu. Familia mea nu mai voi să ştie de mine şi de aceia trebui să fug cu el. De atunci, trăim amândoi aici, fără să mai ştiu nimic de patria mea şi nici de ai mei. De aceia îmi pare bine, că aici, printre atâţia bandiţi, am putut găsi şi un om cum se cade, un gentilom! Vai, mă simt atât de singură aici…

Era într-un asemenea hal de nervi, încât nici nu mai putu vorbi mai departe.

— Îmi pare rău de d-ta.

— Nu mă compătimi. Nu-mi place. Păcat de bărbaţii nu mă pot înţelege. O să auzi poate că Bland a ucis oameni care îmi făceau curte, dar să şti că nu asta a fost motivul. Bland ucide, pentru că el simte nevoia de a ucide. Şi asta se întâmplă destul de des. La fiecare două zile auzi de altă crimă. Pe Spencer l-a ucis, încă înainte ca acesta să mă cunoască.

— Ar avea Bland ceva împotrivă dacă te-aş vizita din când în când?

— Nu, deloc! Îi place să vadă că am prieteni. Întreabă-l şi o sa vezi. Nenorocirea a fost ca vreo câţiva oameni, îndrăgostindu-se de mine, s-au beţivit dând loc la o încăierare! Asta cred că n-o s-o faci şi d-ta?

— Fireşte că nu!

Înainte însă ca dânsa să răspundă ceva, Euchre se înapoia, aşa că discuţia se sfârşi aici.

CAP. 7

În noaptea care urmă, Duane nu putu mai deloc să doarmă. Doi ochi trişti şi frumoşi îl urmăreau neîncetat.

— Ei, ce te-ai înţeles cu fata? îl întrebă Euchre a doua zi dimineaţa. Despre ce-aţi vorbit?

— Am glumit, doar. Mi-ai spus că trebuie s-o mai înveselesc!

— Cred atunci că ai reuşit!

— Ce crezi cu asta?

— Ei, asta-i. Când am văzut-o ieri pe Jen, fata părea nebună pe jumătate, dar n-a vrut să-mi spună o vorba despre cele ce-aţi vorbit. Dar îmi strângea aşa mâinile, încât am înţeles şi fără cuvinte că-şi exprima astfel recunoştinţa. Vezi. Buck, mi-ar pare rău să văd că i-ai prilejuit fetei nădejdi zadarnice.

Euchre tăcu. Văzând că nu primeşte nici un răspuns, continuă:

— Buck, am mai cunoscut eu oameni certaţi cu justiţia, dar cuvântul lor era cuvânt. Spune-mi să am încredere în tine? Vrei într-adevăr s-ajuţi fata?

Drept răspuns. Duane povesti bătrânului convorbirile lui cu ea şi d-na Bland. Când sfârşi, pe fruntea lui Euchre se vedeau stropi de sudoare.

— Tinere, îndată ce te-am văzut, am ştiut că eşti un om şi jumătate, dar, nu mi-am dat seama de ce calibru eşti. Mă, şti tu ce-ai făgăduit fetei?

— Nu, răspunse Duane, serios.

— Trebuie s-o îmbrobodeşti aşa pe Kate Bland, încât să se îndrăgostească de tine. Dar dacă va bănui ceva să şti că va fi jale pentru tine. Te va ucide.

— Ai dreptate, Euchre.

— O să trebuiască să-l împuşti şi pe Bland şi pe Chess Alloway şi pe Rugg şi pe mulţi alţii încă, înainte ca să ajungi cu fata dincolo de munţi.

— De ce? Nu putem fi drăguţi eu d-na Bland şi cu primul prilej s-o ştergem fără să dăm loc la o încăierare?

— Nu văd aşa ceva. Toate drumurile sunt păzite de oamenii, lui Bland. Toţi sunt înarmaţi.

— Principalul e să facem rost de cai. Tu va trebui să rămâi aici,

ca să ne acoperi fuga.

— Ba eu aş vrea să vin cu voi. Dar, aşa cum ai spus tu, principalul e acum să ne facem rost de cai…

Lucrul cel mai important era acum să câştige prietenia oamenilor din banda lui Bland.

Într-o bună zi, un mexican neatent aruncă o ţigară aprinsă pe acoperişul de paie al localului lui Benson şi izbucni un incendiu care distruse mai toată maghherniţa. Urmarea fu că bandiţii nu mai aveau unde să vie să bea şi să joace, aşa că plictiseala domni în voie în lagăr. În acest timp, Duane desfăşură o vie activitate vizitând-o pe d-na Bland mai în fiecare zi. Lipsa lui Bland îl cam puse pe gânduri, aşa că profitând de prieteniile create în rândurile lor, din frânturi de conversaţie, Duane află multe.

— Bland e desigur urmărit dincolo de fluviu! auzi de la unul.

— Ba eu cred că pregăteşte un transport de vite pentru un vas cuban.

— Rugg spune că şeful are o comandă de vreo 50.000 de capete.

— Pentru aşa comandă ai nevoie de cel puţin un an.

— E tovarăş cu Hardin la treaba asta. Împreună, oamenii ăştia sunt în stare să facă minuni.

— Mă miram eu văzându-l pe Hardin umblând pe aici de colo până colo.

Fireşte că Duane nu putea să audă totul, dar tot ce auzea, îi putea servi.

— Micul Fuller n-o mai duce mult.

— Mi-a spus-o Jim. Otrăvire de sânge. Gaura nu era primejdioasă, dar s-au ivit complicaţii.

— Deger spunea e-ar fi putut scăpa, cu o bună îngrijire.

— Kate Bland n-are acum timp de îngrijit răniţii!

Urmă o cascadă de râsete, apoi o tăcere apăsătoare.

Câţiva priviră cu coada ochiului spre Duane.

Dar acesta nu păru să dea vreo atenţie celor spuse şi plecă.

CAP. 8

— Buck, mă iubeşti? şopti Kate Bland.

— Fireşte, fireşte, răspunse ei în grabă, în timp ce ochii nu părăseau fereastra îndărătul căreia zărise chipul drag al Jenniei.

Kate Bland închise ochii şi-şi rezemă capul de pieptul lui.

— Băiatul meu drag, din păcate e prea târziu acum. Pe Bland nu-l mai pot părăsi. Tot ceea ce doresc, e ca tu să mă iubeşti puţin şi să-mi făgăduieşti că nu te vei încurca în nici o încăierare.

Răsărise tocmai luna de după un nor şi toată valea era scăldată în lumină. Deodată zgomot de copite ajunse până la urechile lui Duane. În depărtare zări două umbre.

— Bland! şopti femeia, alipindu-se de Duane. Pleacă! Adică nu, căci te-ar putea vedea.

— Îmi spuneai doar că nu bănuie nimic. Dealtfel şi Euchre e aici, aşa că totul e în regulă.

Femeia deschise uşa casei, îl împinse înăuntru şi strigă:

— Euchre, vino afară, iar tu, Duane. Rămâi cu fata. O să-i spun lui Bland că eşti îndrăgostit de dânsa, Jennie, dacă ne trădezi, îţi frâng gâtul.

Duane se apropie de Jennie, care sta lângă fereastră. Ea nu spuse nimic, dar mâinele ei alergară în întâmpinarea lui. Apoi capetele lor se apropiară, spre a privi prin fereastră. Cei doi călăreţi descălecară şi un tânăr duse caii la grajd. Dna Bland scoase un ţipat de bucurie şi se repezi în braţele unuia din călăreţi. Pe celălalt, Duane nu-l recunoscu prea bine, gândea însă că e Alloway.

— Suntem obosiţi şi înfometaţi, spuse Bland. Cine e la tine?

— Pe verandă e Euchre, iar la fereastră e Duane şi Jennie. Eu i-am poftit aici!

Vorbi foarte liniştită.

— Jennie boleşte. Devine zilnic mai slabă şi mai gălbejită. I-am dat voie lui Duane să vie pe aici, ca s-o mai înveselească.

Bland răsuflă adânc.

— Chess, ai auzit? Ce spui de nevastă mea?

— Minte, sau şi-a pierdut capul, răspunse Ches? Alloway cu o voce ce avea un sunet neprietenos.

D-na Bland îl rugă, foarte liniştită, să-şi m-ai ţină gura.

Bland izbucni într-un hohot de râs şi se lăsă să cadă pe o bârnă de pe verandă.

— Ce mai faci, Boss? întrebă Euchre.

— Bine, bătrâne.

Duane socoti că acum e timpul să se arate şi dânsul.

— Noapte bună. Jen, şopti el. Strângând fata în braţe şi ieşi afară. Bland, răspunse la salutul lui, dar nu părea deloc mulţumit.

— Cred că zilele astea voi pleca de aici, spuse Buck.

— De ce nu vrei să faci parte mai bine din banda mea? Dacă ai apucat-o pe drumul acesta, nu te mai poţi înapoia. Eşti un ucigaş din născare. Decât să rămâi aşa, lup singuratec, cum spun texanii. Mai bine vino alături de noi.

— Boss, se amestecă Euchre în discuţie şi eu i-am spus asta tânărului. Va fi cel mai bun ţintaş din toată banda noastră, căci nici unul nu-l întrece.

— Domnilor, o să mă mai gândesc. Noapte bună.

Nu făcură bine câţiva paşi şi Euchre se auzi chemat de Bland. Duane se înapoia singur acasă, unde, peste puţin veni şi bătrânul.

— Ce ţi-a spus Bland? întrebă Duane.

— Frumoasă noapte pentru doi îndrăgostiţi.

— Asta am observat-o şi eu, întări Duane.

— Ca să fiu scurt, Bland a strâns-o pe nevastă-sa de gât, aşa de tare, până i-a ieşit limba din gură, iar faţa i-a devenit pământie.

— Nu mai spune!

— A sărit apoi la Jen şi a împins-o cât colo, încât sărăcuţa căzu jos. Dacă aveam un revolver în mână, îl ucideam fără milă.

— Jennie, spuse Bland fetei. Nevastă-mea îmi spune că Duane te vizitează pe tine. Eu cred că minte. O fi ceva între ei doi şi asta vreau să aflu eu acum. Dacă-mi spui adevărul, te fac scăpată. Te trimit la Huntsville, de unde îţi va fi uşor să ajungi acasă. Îţi dau şi bani. Spune-mi, Duane a venit aici în vizită la nevastă-mea?

— Nu! răspunse fata.

— Pentru tine a venit?

— Da.

— E amorezat de tine? întrebă şi Kate.

— Asta… nu ştiu. Nu mi-a spus-o.

— Dar tu îl iubeşti?

— Da! Buck, minunată a fost atunci când a rostit cuvântul acesta. Ochii ei ardeau scântei. Bland şi Alloway scăpară câte un ţipăt. Ştii, amândoi sunt îndrăgostiţi de dânsa.

— Jennie, juri că-mi spui adevărul? Între Duane şi nevastă-mea nu s-a întâmplai nimic? Jură!

— Nimic. O jur! Bland se lăsă să cadă pe un scaun, istovit.

CAP. 9

— Sunt gata, dacă eşti şi tu.

— În şea atunci. De fiecare şea, leagă câte o desagă din cele pregătite de mine. Bine că m-am gândit să aduc caii aici.

— Ţi-am spus că Alloway m-a vizitat noaptea trecută? Mi-e teamă să nu devie deştept prea curând.

— Euchre, vii cu mine?

— Cred că da! Mai întâia aş vrea însă să pun la punct o chestie cu Benson. Acum, Duane, mântuie pe aici treaba, până mai trag eu o raită.

Euchre îşi îndesă pălăria pe ochi şi când plecă, Duane observă că bătrânul avea cu el centura cu cartuşe şi tocul cu Coltul în el. Era pentru prima oară când îl vedea pe Euchre, plecând înarmat. Trecu o bună bucată de vreme, până ce Duane auzi din nou zgomotul cizmelor lui Euchre pe şosea. Bătrânul părea foarte turburat. Sudoarea îi curgea şiroaie pe obraz.

— Avem… noroc!

— Nu prea arăţi.

— Sunt grozav de bolnav. Am ucis mai adineauri un om. Primul om ucis de mine!

— Pe cine?

— Benson!

— Pe Benson ai spus?

— Da. Chiar pe el şi nu regret gestul făcut. În maghernița lui Benson, nu se afla decât dânsul şi vreo câţiva mexicani. Benson nu mi-a fost niciodată prieten, de aceia el veni întins la mine şi-mi spuse că nu dă o ceapă degerată pe pielea mea.

— De ce? îl întrebai.

— Pentru că joci un joc dublu cu Bland şi Chess.

— Dar pentru pielea ta ce dai, Jack? Ce s-a mai întâmplat, nu ştiu. Am tras… mexicanii fugiră…. Şi Benson căzu. N-o să mai pot dormi niciodată, dar a trebuit să fac ceea ce făcui.

Duane întrebă dacă împuşcătura fusese auzită de afară.

— Afară de mexicani, n-am văzut ţipenie. Am alergat pe poteci ascunse, ca să nu fiu văzut de nimeni, dar am căzut în braţele lui Beppo. Beppo e tânărul care îngrijeşte de caii lui Bland. Tânărul

acesta ţine la mine. El mi-a spus că Bland s-a certat toată noaptea cu senora. Probabil că tot din cauza istoriei din noaptea trecută. Acum o fi somnoros şi dacă te-ai duce la el, garantat că poţi să-l ucizi fără multă osteneală.

— Ce e cu caii?

— În două minute sunt cu ei aici. Până vin înapoi, cred că poţi lichida chestiunea şi să fi cu Jen aici. Odată în şea, nici dracu nu ne va putea ajunge. Armăsarul negru te va purta cu uşurinţă şi pe tine şi pe Jen.

— În regulă! Dar părerea mea e că-i mai bine să rămâi aici şi sa nu te amesteci.

— Ba plec şi eu! Nu ţi-am spus ce mi-a zis Benson? Încă ceva, Buck. Bagă de seamă ce faci cu femeia lui Bland! E primejdioasă.

Peste câteva minute era la câţiva paşi de casa lui Bland. Când întoarse capul, îl zări şi pe Euchre venind cu caii.

Când se apropie de verandă, auzi cele ce se vorbeau în casă.

— Bland, dacă faci asta, îţi jur că te ucid şi pe tine şi pe dânsa! auzi el vocea Katiei Bland.

— Lasă-mă! Vreau să intru! se auzi vocea lui Bland.

— Dar ce vrei?

— Să-i fac puţină curte. Vreau să-mi râd puţin de noul ei amorez.

— Minţi!

— Nu-ţi spun ce voi face pe urmă cu ea!

Vocea îi devenise pătimaşă.

— Lasă-mă!

— Nu, nu te las! Vrei s-o sileşti să-ţi spuie adevărul!

— Adevărul!

— Da, minte! Jen minte… dar minte ea să mă salveze pe mine. Nu trebuie… s-o ucizi… pentru asta!

Se auzi apoi zgomot de corpuri ce cad, tropăieli, zăngănit de pinteni, o masă şi scaune ce cad şi strigatul de durere al unei femei.

Duane păşi prin uşa deschisă. Kate zăcea trântită pe masă cu picioarele atârnând. Bland reuşise de acum să puie piciorul pe pragul uşii îndărătul căreia se afla Jen. Duane auzi ţipătul disperat al fetei şi atunci porunca lui scurtă şi puternică, ţâşni de pe buze:

— Stai pe loc!

Bland se întoarse pe călcâie, repede ca fulgerul. Duse mâna repede la revolver, dar Duane fu mai repede… şi Bland căzu.

— L-ai ucis, Duane... strigă Kate. Ştiam că aşa vei face!

Era albă la faţă, părea grozav de speriată, dar nu arăta că-i pare rău de cele întâmplate.

— Jen! strigă Duane.

— Duane! se auzi răspunsul ei.

— Vino afară! Repede!

Ea veni afară cu paşi şovăielnici şi se poticni de cadavrul lui Bland. Duane o apucă de braţ şi o trase spre el, deoarece îi era teamă ca d-na Bland, să nu încerce să facă vreo prostie.

— Duane! strigă aceasta.

Nu mai era vreme de pierdut. Duane se trase repede înapoi ţinând-o pe Jen îndărătul lui. Kate Bland sări ca o leoaică la uşă.

— Unde vrei să fugi cu Jen? urlă ea.

Privirea lui Duane, spunea multe.

— Câine! Tot timpul m-ai dus de nas! Te-ai prefăcut că eşti îndrăgostit de mine! Eşti un mişel. Tot ce-ai făcut era pentru fata asta! Dar n-o vei avea vie n-o vei avea. Niciodată nu va mai seduce bărbaţii!

Era foarte puternică şi Duane trebuie să lupte pur şi simplu cu ea. Mânia ei devenise din ce în ce mai muie.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! urlă ea, cu aşa voce, încât fu desigur auzită până şi în cel mai depărtat colţ al văii.

Duane mai avea încă revolverul în mână. Dar îi era peste putinţă să se servească de el. Deodată femeia apucă de pe perete o puşcă cu două ţevi şi făcu un salt înapoi. Duane ghicindu-i mişcarea se repezi asupra ei, dar pulberea trasă îi arse obrazul.

— Jen, fugi! La cai! strigă el. Şi ca fulgerul Jennie o zbughi afară.

Duane înfăşcă arma cu o mână de fier şi trase atât de tare, încât femeia se prăbuşi jos, dar degetele ei nu s descleştează de pe ţeavă.

— Kate! Du-mi drumul!

Se lupta ea o tigroaică. Nici nu mai semăna a femeie. De afară se auzi un ţipăt puternic de bărbat. Cu puteri îndoite, apucă arma mai puternic, deodată însă simţi cum o durere arzătoare îi sfârtecă pieptul. De furie, dădu femeiei o lovitură atât de puternică, încât aceasta căzu neînsufleţită, la perete. Nu ajunse bine pe verandă, că un glonte îi şuieră pe la ureche. Jen era de acum călare pe un cal, iar Euchre pe celălalt. Bătrânul avea Coltul în mână şi trăgea spre şosea. Se mai auzi o bubuitură

puternică şi Euchre se prăvăli de pe cal.

Chess Alloway! Revolverul lui mai fumega încă. Înainte însă ca Alloway să tragă în Duane. Glontele tânărului îl trimise în lumea celor drepţi.

— Jen, ţin-te bine şi să nu-ţi pese de nimic!

Începu o galopadă fantastică în noapte, deşi în urma lor nu se vedea picior de urmăritor.

— Duane, cămaşa ta e plină de sânge, spuse deodată Jen, cu voce tremurândă.

De abia atunci băgă Duane de seamă că mai strângea arma în mână şi că pieptul îi era găurit de un glonte. Gaura era destul de adâncă. Rana era primejdioasă. Deşi nu dădea sânge pe gaură, totuşi o spuma roşiatică începuse să i se ivească pe la buze.

— Sunt grav rănit, Jen, cred totuşi că vom izbuti să scăpăm cu bine!

— Femeia… ţi-a făcut-o?

— Da. Un adevărat diavol. Euchre m-a prevenit. N-am fost destul de prevăzător.

— Oare. N-ai… n-ai…

— Nu! Nu!

Fără să descalece, Duane îşi legă rana cu un fular. Din vârful stâncilor Rim Rock de unde se aflau acum, putea foarte bine să vadă toată valea. De urmăritori, nici urmă.

— Duane… văd prea mult sânge pe cămaşa ta.

— Jen… nu te speria… dar cred că nu mă pot ţine în şea… Rana mă doare groaznic. Dacă mor, călăreşte spre şoseaua principală. În timpul zilei să te ascunzi şi să călătoreşti numai noaptea. Şoseaua duce spre fluviu, spre fluviul Nueces. Pe acolo cred că s-or găsi ceva crescători de vite.

Cât timp mai călări el, nu ştiu, căci deodată i se făcu negru înaintea ochilor. Braţul Jenniei nu-l părăsi însă deloc.

Când îşi reveni, se găsi într-o mică colibioară din ramuri de meschitos. Părea să aibe o vechime de vreo câţiva ani. Deodată toate gândurile sale zburară spre Jennie. Ce se făcuse cu dânsa? Un foc vesel ce pâlpâia nu departe de ei şi o oala din care ieşea o aromă de cafea neagră, îi dăduse de prezenţa ei. Probabil că era afară să vadă de cai, sau să aducă apă. Ochii lui obosiţi se închiseră din nou şi căzu într-un somn adânc.

Când se trezi, Jen sta lângă dânsul. Părea puţin cam schimbată.

— Duane! strigă ea, veselă, văzând că se trezeşte.

— Jen! Ce mai faci? Şi cu mine ce s-a întâmplat?

— Eu sunt bine… şi cu tine e la fel! Rana s-a lecuit, dar tu ai fost foarte bolnav. Friguri, cred. Am făcut tot ce am putut.

Duane observă acum. Ce schimbată era ea.

— Frigurii? De cât timp zac aici?

— De vreo 9 zile!

— 9 zile! strigă el neîncrezător, dar o privire a ei. Îl convinse că ea ştia ce spune. Şi tot timpul m-ai îngrijit?

— Da.

— Oamenii lui Bland n-au apărut pe aici?

— Nu.

— Unde sunt caii?

— Pasc prin apropiere. Pe aici e iarbă şi apă bună.

— Ai dormit?

— Puţin. În ultimul timp nici nu mă mai puteam ţine pe picioare.

— Doamne! De necrezut. Ce te-ai m-ai chinuit cu mine, mititica. Haide, povesteşte-mi toate cu amănunţime.

— N-am ce povesti.

— Vreau să ştiu totul. Haide dă-i drumul…

— Nu-mi pot aminti toate. În ziua când am fugit, am făcut probabil vreo 40 de mile. Tot timpul ai sângerat. Spre seară zăceai pe gâtul calului, iar când am ajuns aici, te-ai prăbuşit la pământ. Te-am tras în colibioară şi am oprit hemoragia. Credeam c-o să mori peste noapte, dar în zori îmi recăpătai speranţa. C-a să nu pierd noţiunea timpului, aruncam, în fiecare zi, câte o pietricică în pălăria ta.

— Mi-ai salvat viaţa!

— Nu ştiu. Poate. Am făcut tot ce-am putut. Şi tu mi-ai salvat viaţa… şi poate chiar şi mai mult!

Mâinile lor se împreunară cu dragoste.

— Biruim noi. Jen! spuse el, încrezător. Peste câteva zile voi fi iar sănătos. Ziua ne vom ascunde şi vom călări numai noaptea, până ce vom trece fluviul.

— Şi apoi?

— Vom găsi poate un crescător de vite, cinstit şi cumsecade.

— Şi apoi! stărui ea.

— Apoi… nu ştiu ce-om face. Deocamdată e vorba să fi tu în siguranţă. Vei rămâne în satul sau orăşel, unde vom ajunge, până ce o rudă sau un prieten te va lua în grija lor.

— Şi tu? întrebă ea cu o voce ciudată.

Duane tăcu.

— Ce-o să faci tu?

— O să mă reîntorc în Vest. N-am ce să caut printre oameni cumsecade. Eu sunt un urmărit al justiţiei.

— Nu eşti un răufăcător, doar!

— Totuşi, sunt un om în afară de lege.

— Vrei să te înapoiezi, oare, la oamenii aceia răi? Ah, Duane. N-o face, te rog, n-o face!

— Nu vreau să mă înrolez în vreo bandă. Voi rămâne mereu singur. Lup Singuratic, aşa cum spun texanii. Ce-aş putea face altceva, Jen?

— Nu ştiu. Nu te poţi ascunde? Nu poţi să pleci departe de Texas?

— Nu pot să ies din Texas. Aş fi imediat arestat. M-aş putea ascunde, dar omul trebuie să trăiască. Haide Jen, nu te mai îngriji de mine.

Peste 3 zile, Duane putu să-şi încalece calul, deşi o făcu cu mare greutate. Străbătură întinderile, călărind numai noaptea. Din nenorocire, boala lui îi dă de gândit. Se sculase prea curând din pat şi oboseala călăritului, numai bine nu-i făcea. În tot momentul credea că va cădea de pe şea.

Însfârşit, după un drum nesfârşit de lung, o mică fermă apăru la orizont. Era o fermă săracă, dar părea locuită de oameni cinstiţi. Câţiva copii se jucau în ogradă. În prag sta o femeie. Apăru şi un bărbat, un texan.

— Bună ziua, străine! strigă el. Haide, descălecaţi Dar ce e cu d-ta? Eşti bolnav? Îngăduie…

Duane încercă să coboare, dar căzu de pe şea. Fermierul îi ridică şi-l duse spre o banca.

— Marta, vino aci. Omul e bolnav. O fi împuşcat, deşi nu văd pete de sânge.

Jen lunecă de pe şea şi veni spre Duane, care părea neînsufleţit.

— Eşti femeia lui? întrebă fermierul.

— Nu. Sunt o fată pe care el a scăpat-o din ghearele unor bandiţi. Doamne, dar e galben ca ceara. Duane, Duane!

— Buck Duane! spuse fermierul agitat. Omul care i-a ucis pe Bland şi pe Alloway? Atunci multe am să-ţi mai mulţumesc, tinere!

Femeia fermierului duse la buzele tânărului o sticlă de vin, dar

Duane refuză, preferând o bună înghiţitură de apă. Numai după ce bău, îşi mai reveni ceva.

— Da, eu sunt Duane. Rănile ce le am, sunt de la Bland. Vreţi să ţineţi fata asta aici, până ce urmărirea bandiţilor se va mai astâmpăra?

— Cu plăcere!

— Mulţumesc. N-am să uit asta niciodată.

— Dar d-ta ce ai de gând să faci?

— Să mă odihnesc puţin… apoi să plec iar în Vest!

— Tinere, oamenii lui Bland sunt poate pe urmele d-tale?

— Ba eu cred că ne-au pierdut urma.

— Uite ce, rămâneţi amândoi aici, până ce te vei înzdrăveni. La mine sunteţi în siguranţă. Suflet de om nu trece pe aici.

— E prea mare riscul pentru d-ta. Nu numai bandiţii m-ar putea urmări. Şi grănicerii sunt pe urinele mele.

— De când n-am văzut eu un grănicer pe aici. Şi cu oamenii urmăriţi, m-am înţeles întotdeauna bine – cu excepţia lui Bland. Aşa precum ţi-am spus, mi-ai făcut un mare serviciu.

— Caii mei o să te trădeze! stărui Duane.

— O să-i ascund undeva, unde vor găsi apă şi iarbă cu îmbelşugare. Nimeni nu-i va descoperi acolo. Acum lasă-mă să te ajut sa intri în casă.

Peste puţin, Duane se putu întinde în voie într-un pat moale şi prietenos, liberat din grelele cizme ce le avea în picioare. Dar cel mai plăcut pentru dânsul, era acum mica mână a lui Jen, care-i mângâia fruntea ce-i ardea de zor.

Zăcu trei săptămâni, până ce putu părăsi patul. După 4 săptămâni, îndrăzni să mai facă şi plimbări. Apoi puterile lui îi reveniră puţin câte puţin.

— Jen, în curând voi putea iar călări, spuse el într-o seară. Prea mult nu mai pot rămâne la acest bun Andrews. N-am să-i uit niciodată prietenia ce ne-a arătat-o. Şi d-na Andrews a fost bună cu noi. Dar, totuşi, trebuie să plec.

— Nu te grăbi!

Jen se schimbase cu totul. Purta acum o rochiţă foarte frumoasă, din stofă, pe care i-o dăruise d-na Andrews. Somnul şi odihna îi aduseseră din nou, în obraz, culorile ei frumoase de altădată. Dar avea mereu aceiaş privire tristă şi melancolică. Duane o privi mai bine şi în sinea lui îşi spuse că şi mai trist va fi el, atunci când n-o va mai vedea.

— Probabil că nu ne vom mai vedea niciodată. Îmi pare rău că

trebuie să file aşa, dar n-am ce face.

Într-o seară, Andrews reveni din Huntsville. Aducea un sac de noutăţi.

— Duane, toată lumea vorbeşte de d-ta şi de felul cum i-ai curăţat pe cei doi bandiţi. Să ştii că ţi-ai făcut mulţi prieteni. Chiar şi King Fisher, care e cea mai mare puşlama, mi-a vorbit de marele serviciu ce l-ai făcut crescătorilor fie vite.

— Dar n-ai auzit dacă se află careva pe urmele mele?

— Din banda lui Bland nici unul! Eu cred că bandiţilor le e frică să-ţi mai cate acum pricină. Aşa că poţi pleca liniştit spre Huntsville. Te vor primi în triumf.

— Bine, oi vedea peste câteva zile. Acum aş vrea să vorbesc cu d-ta despre Jen.

— E binevenită în casa mea.

— Mulţumesc, Andrews, eşti un om cumsecade, dar vezi. Eu aş vrea s-o ştiu pe Jen departe de Rio Grande. Poate că va putea găsi niscaiva rude. Are rude, deşi nu ştie unde le poate găsi.

— Duane, eu cred că mai bine ar fi s-o conduci într-un oraş. Pleacă spre Nord, la Shelbyville sau Crockett, care sunt, amândouă, orăşele foarte drăguţe. Eu o să-i dau Jenniei câteva nume de oameni, care i-ar putea ajuta. N-ai nevoie să intri în oraş cu dânsa.

— Care-i mai aproape?

— Shelbyville. Două zile de călărie. Hoţi de vite nu prea sunt pe acolo, deoarece nici cirezi nu găseşti, cu toate astea va fi mai bine să călăreşti numai noaptea.

După două zile, la apusul soarelui, Duane şi Jen îşi luară rămas bun de la cei doi oameni de treabă, Andrews nici nu voi să audă mulţumirile lui Duane.

— Află că eu voi fi întotdeauna îndatoratul d-ale, spuse el lui Duane.

— În regulă! Dar ce aş puteai face pentru d-ta? Poate că mă va aduce vreodată întâmplarea pe aici?

— Atunci va trebui să descaleci şi să intri în casă sau nu vei mai fi prietenul meu. Dar îmi vorbeşti de întâmplare… Uite ce-i, Buck. Mie mi-a mers odată bine, dar o puşlama cu numele Brown – Rodaey Brown – mi-a tras pielicica peste urechi. Trăieşte în Huntsville şi e duşmanul meu. Nu ştiu să ţiu un revolver în mână, altfel l-aş fi achitai eu. Vagabondul acesta, m-a dus la faliment, furându-mi toate. E un temut hoţ de cai şi are destui oameni care să-l păzească. Cred că nu mai am nevoie să-ti spun mai mult.

— E acel aş Brown care la împuşcat pe un oarecare Stevens?

— Da, el e. Am auzit şi eu de isprava asta. A jurat că l-a nimerit pe Stevens în piept, dar Stevens a călărit mai departe şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

— Luke Stevens a murit din cauza rănii. Eu l-am îngropat.

Andrews nu mai spune nimic şi cei doi oameni se apropiară de Jen şi Marta.

Era noapte adâncă. Nici un vântişor nu adia prin aer. Cu tot întunericul ce se lăsase, izbutiră să găsească drumul cel bun, dar spre necazul lor, începu o ploaie grozavă. Pentru aşa vreme, nu erau pregătiţi deloc, aşa că ploaia îi muia până la piele. Ploaia devenea din ce în ce mai tare. Încât Duane lepădă haina spre a o pune pe umerii Jenniei, care tremura grozav în rochii a ei subţirică.

Spre norocul lor. Dădură de o colibioară părăsită, în care, un foc bun le uscă hainele şi le îngăduie să se mai încălzească.

Jen adormi, în timp ce Duane veghea ca nici un nepoftit să nu apară. Spre orele patru după amiază, el trezi fata, care prepară ceva de ale mâncării, apoi amândoi se cuibăriră lângă foc, în timp ce ploaia cădea mereu, cu nemiluita.

— Mâine pe vremea asta o să fii la Shelbyville, spuse el.

— Şi unde o să fi tu?

— Eu? Oi fi şi eu pe undeva!

— Am crescut în Texas. Şi ştiu că oamenii trebuie să aibă un acoperiş deasupra capului. Tu ce fel de viaţă ai de gând să duci, Duane? Să călăreşti, mereu încolţit, să te ascunzi, să dormi iepureşte! Ce fel de viaţa e asta, Duane? Să n-ai masă, casă, o vorbă prietenoasă şi nici un suflet de femeie lângă tine!...

Ea sfârşi cu un oftat şi lăsă capul să-i cadă pe genunchi.

Duane era uimit şi mişcat totodată.

— Îţi mulţumesc, fetiţo. Pentru vorbele astea frumoase.

— Duane, am auzit că oamenii cei mai cumsecade, devin răi pe aici. Tu nu trebuie să fi la fel! Făgăduieşte-mi! N-am cunoscut niciodată un om... ca tine! Pe tine nu te voi putea uita niciodată! În fiecare zi mă voi ruga pentru tine. Vreau să fi un lup singuratic. Să lupţi pentru viaţa ta. Rămâi aşa cum te ştiu eu... şi poate că într-o zi....

Nu putu vorbi mai departe. Duane îi luă mâna şi îi făgădui tot ce îi ceruse.

Deodată Duane observă că armăsarul fetei dispăruse. Trebuia să-l caute. Deoarece nu voia s-o lase pe fată singură, în colibă, o

urcă pe cal, alături de dânsul. Ploaia se mai potolise, deşi furtuna încă nu încetase. Se luară pe urmele calului, curând descoperiră, cu groază, sumedenie de urme de copite. O nouă primejdie îi ameninţa.

Un ţipăt se auzi deodată, prin noapte. Era vocea femeii pe care o lăsase ceva mai în urmă. Ca nebun se repezi într-acolo şi într-un luminiş găsi urmele unui foc şi proaspete urme de picioare. Venise însă prea târziu. Calul său dispăruse. Jen deasemeni. Picior de om nu se vedea. Urme de copite duceau spre nord. Jen fusese rănită într-o clipă de neatenţie... probabil de bandiţi. Duane văzu că orice urmărire e zadarnică şi că Jen e pierdută fără nădejde.

CAP. 10

Cam la vreo 100 de mile depărtare de locul unde s-au petrecut faptele mai sus arătate, se afla o mică colibioară părăsită. Deşi construită de multă vreme, se păstrase bine. În această regiune se refugiau toţi aceia care fugeau de lege, sau se temeau de vreo răzbunare.

Era un loc ciudat, sălbatic. Nu era făcut spre a fi locuit, dar pentru aceia certaţi cu justiţia, era foarte indicat. Acrul era sfârtecat de ţipetele panterelor, miorlăitul pisicilor sălbatice şi urletele jaguarilor.

În pragul uşii colibei apăru un om. Era Duane. Coliba era aceeaşi în care cu 3 ani înainte fusese îngrijit de Jen.

Uciderea unui om pe nume Sellers, însemnase o pauză în viaţa lui. Îl urmărise pe Sellers spre a-l ucide, deoarece îl socotea răpitorul Jenniei. Despre moartea Jenniei, Duane ştia prea puţine. Zvonuri neprecise, câteva cuvinte, ici colo, erau singurele lucruri pe care Duane le culese în cursul anului şi care îl făcură să creadă că Jen murise puţină vreme după răpirea ei. Sigur însă nu era. Sellers i-ar fi putut-o spune. Dar nemilosul glonte închise buzele lui Sellers pentru totdeauna.

Plecase după moarte lui Sellers, spre a se ascunde prin munţi şi primul lui gând fu pentru colibioară în care Jen îl îngrijise. Plecă deci într-acolo unde şi râmase. Vremea nu ştersese chipul Jenniei din sufletul lui. Închidea ochii şi Jen îi apărea, tristă şi frumoasă, aşa precum o cunoscuse.

În fiecare noapte îl vizitau spiritele lui Bain şi Sellers şi rămâneau multă vreme la căpătâiul lui. Nelăsându-l să doarmă. Nu-i putea uita. Remuşcările îi mâncau…

Noaptea era foarte frumoasă. Cerul plin de stele. Dinspre est, se auzi vaietul unei cucuvele. Semn rău.

CAP. 11

După 6 luni de trai în singurătatea de care pomenirăm mai sus, Duane se hotărî să plece. Satul în care nimeri, se numea Mercer. Avea mulţi prieteni pe acolo. La marginea satului se afla un mormânt cu inscripţia ştearsă. Acolo se odihnea Hardin. Unul din tovarăşii lui Bland.

Ce mulţi ani înainte, Hardin începuse domnia sa în Mercer, tiranizând moşierii şi crescătorii vie vite. Într-o bună zi, el, sau unul din oamenii săi prăda şi ucisese un om ce-i fusese de mare ajutor lui Duane, cândva, atunci când se afla în primejdie. Duane îl întâlni în târgul satului şi înainte ca banditul să pună mâna pe revolver, arma de temut a lui Duane îl trimise peşcheş pe lumea cealaltă.

Duane găsi o primire foarte călduroasă, în casa unui oarecare Jones, care-l cunoscuse şi pe tatăl sau. În casa acestuia, Duane deveni alt om. Ocoli însă vorba multă. Preţul ce se pusese pe capul lui, îl făcuse, în ultimul timp, foarte tăcut. De auzit, însă, voia să audă, căci de multă vreme nu mai ştia nimic de mama şi de unchiul său.

Seara, Jones reveni acasă în prada unei mari agitaţii.

— Duane, au venit grănicerii… Pretutindeni se vorbeşte cum că d-ta ai fi prin sat. Căci te-au văzut mulţi oameni, nu cred să existe însă vreunul să te trădeze. Numai femeile să nu-şi dea în petec, deoarece grănicerii sunt băieţi foarte frumoşi şi ştiu să le ducă cu muia.

— Ce companie? întrebă Duane, liniştit.

— Compania A, a căpitanului Mac Nelly, noul grănicer. Asta a făcut isprăvi grozave în război. De când face parte din corpul grănicerilor, a făcut minuni, nu altceva. După ce a curăţit Sudul, îşi caută acum de lucru şi în Nord.

— Am auzit despre el. Descrie-mi-l!

— Băiat frumos şi înalt. Poartă mustaţă, părul negru, ochii negri, privirea pătrunzătoare. E un băiat foarte bun. Aparţine unei onorabile familii din Sud. N-aş vrea să te vadă pe aici.

Duane nu răspunse.

— Călăreţi lui sunt oameni pricepuţi. Numai să te miroasă pe

aici şi îndată îi vezi apărând. Mac Nelly nu scoate aşa repede revolverul din toc, dar să şti că-şi va face datoria, chiar dacă şi-ar vedea moartea cu ochii. Fereşte-te deci de căpitanul Mac Nelly.

Duane tăcea mereu.

— Ţi-am pregătit o legăturică de merinde, reîncepu Jones. Acum mă duc să pun şeaua pe calul tău.

Nici nu-şi sfârşi bine vorba şi un om păşi curtea casei. Deşi se întunecase, se vedea totuşi că e vorba de un străin. Când omul se apropiă, se putu constata ca braţele şi mâinile îi sunt ridicate în sus.

— Aici locuieşte Jones Burt?

— Eu sunt. Ce vreţi de la mine?

Străinul se apropia şi mai mult, cu mâinile mereu în aer.

— S-a aflat ca Buck Duane e pe aici. Căpitanul Nelly, care a poposit mai încolo lângă fluviu, comunică lui Duane, că după lăsarea întunericului, să vie la dânsul.

După aceste vorbe, străinul dispăruse tot atât de tainic precum venise.

— Ce-i de făcut? întrebă Duane gânditor.

— E prima dată când Nelly face aşa ceva. N-aş putea spune că face un joc dublu, deoarece întotdeauna a fost un om de onoare. Cred că în toată afacerea asta miroase puţină trădare.

— Poate că vrea căpitanul să-mi dea o posibilitate cinstită să mă predau, fără vărsare de sânge. Asta ar fi frumos din partea lui.

— Duane, părerea mea e să-ţi iei tălpăşiţa şi să aşterni câteva mile bune între tine şi drăgălaşul căpitan. Mâine o să ma duc eu la el să-l întreb ce dracu voia.

— Omul trimis de el era un grănicer?

— Da şi încă unul destul de puternic, dar n-avea, nici un revolver cu el. Pot să jur. Nu te încrede însă şi la drum, Duane.

După ce călări vreo 15 mile, Duane opri calul într-un luminiş, descăleca, puse şeaua sub cap, se acoperi cu o pătură şi adormi.

În zori, era din nou călare şi în zilele următoare vizită câteva sătuleţe care erau în drumul său. Pretutindeni afla noutăţi. Fiecare prieten de-al lui primise vizita unui grănicer, cu următoarea comunicare: «Spuneţi-i lui Buck Duane. Sa vie în lagărul căpitanului Mac Nelly, de îndată ce se va lăsa întunericul».

Curiozitatea lui Duane lucra de zor, totuşi nu voia să se supună, de aceia o luă din nou la drum, punând peste 100 de

mile între el şi grăniceri. Ajunsese acum într-o regiune, unde pe vremuri fusese nevoit să-şi croiască drum cu revolverul. Acum înainta cu prudenţă, deodată însă dădu peste un număr de oameni, care îl priveau cu priviri întunecate. De crăcile unui pom atârnau două figuri caraghioase. Aşa scenă nu prea era lucru ciudat în sud-vestul Texasului, dar Duane nu se găsise niciodată într-o asemenea apropiere.

— Hare! Încă unul! strigă o voce puternică.

— Ia arată-te, străine! se auzi a altă voce.

— Sus mâinile!

— Nu te lăsa, Jack! Nimereşte-l!

Duane îşi smuci calul. Se auzi o detunătură şi un glonte îi atinse braţul stâng. Al doilea glonte nu-l mai nimeri, deoarece calul zbura ca vântul. Îşi legă rana, care-l supăra foarte şi privi îndărăt. Călăreţii ridicau nori de praf pe şosea. Erau nişte cowboy. Caii erau foarte iuţi. Duane pricepu că avusese ghinionul să dea peste o judecată după legea lui Lynch, într-o vreme când orice străin era în pericol de moarte.

În cele din urmă, izbuti să se scape de urmăritori şi Duane mai potoli galopul calului, care, deşi era un animal puternic şi foarte iute, nu trebuia totuşi sleit de forţe, linia lui era acum vadul fluviului iar până acolo avea vreo 15 mile.

Deodată se auziră, ţipete şi detunături. Era înconjurat din toate părţile. Începu o nebună vânătoare după cel urmărit. Sudoarea îi curgea şiroaie peste ochi. Orbindu-l, rana îl durea groaznic, iar maţele îi chiorăiau de foame. Calul începu să dea semne de oboseală.

Trecu pe dinaintea câtorva ranchuri, Oamenii ieşiră în poartă, privindu-l curioşi. Calul nu mai putea acum să înainteze. Deodată apăru un sătuleţ înaintea lui. Voia să-l treacă în cea mai mare goană.

Urmăritorii lui se aflau la vreo jumătate de milă depărtare de el. Când atinse prima casă a satului, calul începu să şchiopăteze. Nu mai putea să continue goana cu el.

Câţiva cai, gata înşeuaţi. Legaţi înaintea unei case, îi dădură o straşnică idee. Descăleca şi se repezi spre un cal. Tocmai când proprietarul lui voia să-l încalece.

— Al meu e obosit. Să ne schimbăm caii!

— Îmi plac afacerile, străine, dar nu ţi se pare că eşti prea grăbit?

Duane privi îndărăt. Urmăritori intraseră în sat.

— Numele meu e Duane. Buck Duane. Vrei să schimbăm caii?

— Da, răspunse fermierul, uluit.

Duane sări pe cal şi înfipse pintenii în coapsele animalului. Calul o zbughi ca o săgeată. Începu o goană nebună peste câmpuri. Când Duane privi îndărăt, văzu şase călăreţi pe urmele lui. îndărătul acestora alţii.

În sfârşit, ajuns la vad, descăleca, se aruncă în păpuriş şi lăsă calul în voie.

— Hallo, Syd, uite mârţoaga ta. Se auzi o voce.

— Tâmpiţilor, dacă staţi niţel, vă spun o poveste! fie auzi altă voce.

— Haide. Syd, să punem mai bine mâna pe el.

— Şi chiar dacă aţi face-o, încă n-ar îi mântuită treaba. Tipul după care alergaţi e Buck Duane.

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Peste fluviu însă n-o să poală să treacă, auzi Duane, în cele din urmă, o voce. S-a ascuns în păpuriş. Cunosc eu locul.

Duane se strecură, tăcut printre trestii şi nu mai putu să audă nimic. Braţul stâng îl durea grozav.

CAP. 12

Duane se trezi, deodată, tresărind. În depărtare se auzi lătratul unui câine sângeros. Alţii răspunseră îndată. Câinii sângeroşi fuseseră puşi pe urmele sale. Dacă îl ajungeau, pielea lui nu mai merita nici o ceapă degerată.

Duane simţi cum o sudoare rece îi şiruie pe spate, încercă să-şi croiască drum, prin păpuriş, cu braţul său cel sănătos. Începu un drum foarte anevoios. Îşi sfâşie hainele de pe el şi sângele îi curgea cu îmbelşugare din cauza spinilor, îşi vedea însă de drum cu o energie de nedescris. Lătratul câinilor sângeroşi se auzea fără întrerupere. Deodată se auzi un tărăboi groaznic. Câinii descoperiseră locul unde poposise şi acum alergau, cu puteri înnoite. Cu chiu cu vai, izbuti să se caţere pe un pom. Unde rămase până în zori.

Situaţia lui era din cele mai primejdioase. Curând câinii îl vor descoperi.

Şi haita îl descoperi. Începu o larmă teribilă.

Planul lui era făcut. Va împuşca câinii, trebuia însă să mai aştepte, până se va lumina bine de ziuă, spre a nu risipi muniţia în vânt. Prima împuşcătura întinse un câine la pământ. Apoi alte detunături urmară. Lătratul încetă. Haita se înfricoşa şi o luă la fuga. Duane, după ce se convinse că nici un câine nu se mai afla în jurul pomului, porni spre Nord.

Îşi spălă rana în apa fluviului, apoi şi-o bandajă rece. Apoi o luă iar la drum.

El se simţi ceva mai bine. Merse apoi toată ziua şi în amurg dădu peste o ceată de oameni, care scrutau păpurişul. Erau, fără îndoială, pe urmele lui. Se ascunse, foarte tăcut, spre a nu fi găsit. Aşteptă să se întunece, apoi o luă iar la drum.

Fu însă descoperii şi începu o salva sălbateca. Din fericire, nici un glonte nu-l atinse.

În sfârşit, se ascunse bine şi în zori încercă să se îndrepte spre fluviu. Foamea şi-o mai stăpânea el, dar – setea trebuia s-o potolească, rana îi produsese friguri şi din cauza asta, setea nu-l mai părăsea. Toată ziua şi toată noaptea, Duane rămase ascuns în locşorul lui şi ziua şi noaptea următoare făcu la fel, încât

aproape că-şi uită noţiunea timpului.

În ziua a treia, auzi câteva glasuri.

— Băieţi, veniţi aici! se auzi o voce.

— Am pus laba pe el! strigă alta.

— Nu fii aşa de sigur.

— Păi dacă-ţi spun că l-am văzut! Bill a văzut urme proaspete prin iarbă şi pete de sânge.

— Tăcere, băieţi. Pe cât se pare aţi înnebunit cu totul din cauza acestei sălbatece vânători.

— Aşa-i, Colonele, reţine-i! Altfel fiara o să fugă în curând picioare, auzindu-ne!

— Nici a grijă. O să se predea îmboldit de foame.

Ce răspicat ajungeau toate vorbele astea la urechea lui. Asta era sfârşitul. De multe ori fusese aproape de el, dar niciodată ca acum.

În această clipă simţea în el puteri supraomeneşti. Le va arăta că el ştie să moară. Se sculă în genunchi şi scoase revolverul, iar mâna stângă, aceia rănită şi-o umplu cu muniţii. Toţi urmăritorii aveau puşti. Lupta va fi deci scurtă.

Voi să înainteze, dar nu ştiu ce îl reţinu. Îi era teama? Nu! Dar nu voia să moară. Acum zăcea sub razele nemiloase ale soarelui, răsuflând greu, plin de sânge şi sudoare.

La orizont apărură puncte negre. Nori. Venea furtună. Deodată auzi paşi uşori. Un câine! Câinele nu era un «câine sângeros». Se auziră câteva voci care chemau câinele. Rover! Duane crezu că va auzi lătratul câinelui, dar câinele continua să înainteze, fără să scoată un sunet. Rănitul nici nu-şi credea ochilor. Deodată câinele, după ce bâţâi prietenos din codiţă, o luă la fugă şi fugi, fugi, până ce dispăru.

— Rover! Aici Rover! O fi fost în gaura aceea blestemată!

— Şi nu l-o fi văzut!

— Mai bine să ne înapoiem! A început să plouă.

Vocile slăbeau din ce în ce. Se depărtau…

CAP. 13

Duane nu-şi putu reaminti mai târziu, cât timp i-a trebuit să străbată regiunea aceea îngrozitoare. În cele din urmă reuşi să ajungă la gospodăria unui fermier cu care era bine împrietenit. În câteva săptămâni fu iar pe picioare, iar atunci când voi s-o ia iar la drum, prietenul său îi făcu o comunicare. La vreo 50 de mile depărtare, în apropierea de satul Shirley, se afla un afiş care publica răsplata aceluia care-l va prinde sau îl va doborî.

Când Duane se apropia de Shirley, un afiş îi căzu sub ochi:

1000 de Dolari recompensă aceluia care-l va preda pe Buck Duane viu sau mort.

Citind mai departe află că este urmărit pentru uciderea unei oarecare doamne Jeff Aiken. Văzu şi data – Septembrie – dar anul era şters. Răsplata o dădea soţul victimei. Numele lui sta pe afiş alături de acela al şerifului.

În creierul lui Duane se făcu lumină. Toată lumea ştia că el o ucisese pe d-na Bland, aşa că acum era foarte uşor să i se arunce în spinarea uciderea unei femei.

Dădu pinteni calului şi se îndreptă spre sat. Shirley era un sătuc mare şi frumos. Strada principală era largă. În mijlocul satului, se afla târgul.

Duane îşi opri calul în faţa unui grup de oameni.

— Eu sunt Buck Duane! Am citit afişul şi am venit să vă spun că e o minciună sfruntată. Să mi-l aducă aici, cineva, pe Jeff Aiken. Vreau să-l văd.

Vorbele lui fură primite în tăcere. Se aşeză pe o bancă cu coatele pe genunchi şi cu capul în mâini şi aşteptă.

Deodată observă oarecare agitaţie printre oameni. Auzi voci uşoare, tropăituri. Deodată o mână puternică îi smulse revolverul din toc. Sări în sus şi văzu un om care sta cu un revolver în mână, ameninţându-l. Omul tremura ca varga.

— Sus mâinile, Buck Duane! se zborşi omul.

Se iscă un tărăboi teribil. Duane voi să vorbească, dar nu izbuti să se facă auzit. Acum, când sta dezarmat, sătenii erau

foarte curajoşi. Câţiva smulseră arcanul de la oblâncul şeii calului său şi-l legară. Oameni bătrâni, cowboy, femei şi copii, se înghesuiau în jurul lui. Mulţimea crescu. Apăru şi o ceată de fete tinere, care stăteau mai la o parte, privindu-l cu milă.

Câţiva cowboy risipiră mulţimea, cu lovituri de pumn şi se apropiară de Duane. Dură o veşnicie până ce larma încetă.

— Staţi liniştiţi, tună un cowboy. Nu vă îngrămădiţi, staţi să vedem despre ce e vorba!

Cowboyul, care părea să fie cineva, se întoarse acum spre omuleţul care sta cu revolverul în mână.

— Jos cu tunătoarea! porunci el. Dă-mi-l mie mai bine, Abe! Acum spune-mi cine este gentlemanul acesta legat şi ce a făcut?

Omul ridică o mână tremurătoare şi spuse:

— Asta e – Buck Duane!

Murmure înfuriate se auziră prin mulţime.

— O frânghie! O frânghie! La pom! Spânzuraţi-l!

— Buck Duane! Buck Duane!

— Spânzuraţi-l!

Cowboyul linişti mulţimea.

— De unde ştii că e Buck Duane? întrebă el.

— Păi chiar el a spus-o! răspunse Abe. Şi-a îngrămădit calul lângă noi. Ne-a spus că el Buck Duane şi că vrea să vorbească cu Jeff Aiken.

Vorbele astea înverşunară şi mai mult mulţimea, iar atunci când cowboyul, ajutat de câţiva camarazi, izbuti, din nou, să-i liniştească, cineva aruncase de acum arcanul în jurul gâtului lui Duane.

— Abe, dacă nu eşti beat, mai spune odată. Şi dacă el e Buck Duane, de unde şi până unde ai tu revolverul lui?

— S-a aşezat pe bancă cu capul în mâini şi atunci eu i-am tras revolverul afară din toc.

— Străine, se adresă cowboyul lui Duane, cred că d-ta te-ai putea apăra mai bine.

Mulţimea tăcu pe data, curioasă.

— Eu sunt Buck Duane! răspunse legatul, liniştit.

Roşul dispăru de pe faţa cowboy-ului, iar vinele de la gât i se umflară. Căpătase pe dată o mină cu totul stranie. Întinse mâna şi-l apucă, cu putere, pe Duane de cămaşă.

— Ceva nu e în regulă aici. Dacă d-ta eşti Duane, atunci un câine e îngropat aici. Spune! Ai venit să ne ataci? Să ucizi omul care a pus preţ pe capul d-tale? Vrei să-l vezi pe Jeff Aiken ca să-i

faci ceva?

— Nu. Valorosul d-tale concetăţean a văzul lucrurile cu totul greşit.

— Aşadar, d-ta eşti acel Duane care a făcut atâtea fărădelegi?

— Eu sunt, Duane. Dar fărădelegi n-am făcut. De aceea am venit aici. Sunt învinovăţit de o faptă pe care n-am făcut-o. Am venit aici spre al vedea pe acest Jeff Aiken.

— De aceea te-ai aşezat pe bancă lăsându-te ameninţat cu revolverul?

— Da!

— Asta e foarte caraghios din partea unuia care se dă drept Buck Duane.

Un om îşi tăcu drum prin mulţime.

— El e Duane. Îl cunosc eu. Nu ştiu dacă a înnebunit venind aici, dar ştiu că el e Duane. Cine l-a văzut odată, nu-l mai poate uita… şi eu l-am văzut de mai multe ori.

— De ce ai vrui să-l vezi pe Aiken? întrebă cowboyul.

— Ca să-i spun că nu i-am făcut niciodată, nimic, soţiei lui. Ca să-i spun că sunt nevinovat!

— Şi dacă-l chemăm pe Aiken şi nu crede cele ce spui?

— Dacă nu mă va crede… va fi prost pentru mine.

Urmă o scurtă tăcere pe care o întrerupse Sibert, cowboyul.

— Măi băieţi, să-l chemăm mai bine pe Jeff, că tare-i comică afacerea asta.

— S-a dus de-acum unul la dânsul. Trebuie să vină.

Duane plimbă o privire în jurul lui. În mulţime se aflau sumedenie de fete tinere, ai căror ochi îl priveau cu compătimire. Ochii tânărului se odihniră asupra unei fete, îmbrăcată în alb. O fată cumsecade, gândi fel, căreia nu i-ar place să-l vadă spânzurat.

Deodată se apropiară doi bărbaţi. Primul, înalt şi vânjos, avea un revolver în mână şi o nestrămutată privire sălbatecă.

— Stai, Jeff, se puse Sibert în drumul lui.

Mulţimea începu să vocifereze, furioasă, mâini se ridicară în aer şi ţipete de «Lynch, Lynch» sfârtecară aerul.

— Omul acesta, care pretinde că e Duane. A citit afişul şi a venit încoace. Sa lăsat ameninţat cu arma, s-a lăsat legat. După cum poţi judeca şi tu, asta nu e o purtare de ucigaş. Nu pare să fie un om venit aici să verse sânge. Eu cred e ar fi mai bine să-l lăsăm să se dezvinovăţească, mai întâi.

— Aiken, eu sunt Buck Duane. N-am minţit în viaţa mea pe

cineva. Am fost nevoit să duc viaţa unui om urmărit, dar nu sunt un om rău. Am ucis oameni, cu să-mi salvez viaţa, dar niciodată nu m-am atins de vreo femeie. Am călărit astăzi 30 de mile, ca să văd ce s-a întâmplat aici. Îţi spun deci acum: N-am fost în Shirley de când sunt. În Septembrie, când soţia d-tale a fost ucisă, eu mă aflam, la Nord, spre Nueces. Pot s-o dovedesc. Oameni care mă cunosc, ţi-ar putea spune că nu sunt în stare să ucid o femeie. Nu pot înţelege cum aţi aruncat în spinarea mea, fapta asta. Nu ştiu ce motive aveţi să mă faceţi pe mine răspunzător de ea, dar pot să vă spun că sunteţi toţi, nedrepţi cu mine. Dacă, privindu-mă în ochi, poate crede cineva că sunt vinovat – atunci…. Ucideţi-mă!

Aiken răsuflă greu.

— Buck Duane, dacă ai sau nu dreptate, vom vedea. E vorba acum dacă noi avem, sau nu dreptate. Fiica mea, Lucie, la văzut pe ucigaş. Sibert, du-te te rog şi cheam-o!

Duane simţi că viaţa sa atârnă de un fir de păr. Mulţimea se deschise şi Duane, văzu, ca printr-un val, chipul unei fetiţe pe care Sibert o ducea de mână. Altceva nu mai văzu. Aiken luă fetiţa în braţe. Îi spuse să nu i fie teamă, apoi o apropiă de Duane.

— Spune-mi, Lucia, ai mai văzut vreodată pe omul acesta. El e acela care a venit atunci… la noi… pe tine te-a aruncat la pământ… şi pe mama…?

Duane văzu nişte ochi frumoşi car; înotau în lacrimi.

— NU E EL! strigă copilul.

Sibert smulse arcanul de la gâtul tânărului, liberându-l de frânghii, în timp ce alt tărăboi mare se iscă.

— Vedeţi, smintiţilor, ce uşor aţi fi putut duce un om la moarte? Halal de aşa poliţişti, râse Sibert. Oameni buni. Cred că i-am făcut lui Duane o mare nedreptate. Cât despre d-ta. Duane, eşti liber!

— Încă un cuvânt, Duane, se adresă Aiken. Acum cred şi eu că nu eşti atât de negru pe cât se spune. Spune-mi, doar: Îl cunoşti pe Căpitanul Mac Nelly?

— Nu, răspunse Duane uimit.

— L-am văzut acum câteva săptămâni în Fairfield. Pretindea că d-ta ai ucis-o pe nevasta mea, dar eu nu l-am crezut. Ultimele lui cuvinte, au fost: Dacă-l vezi pe Duane, nu-l ucide, trimite-mi-l mai bine mie… de îndată după căderea întunericului. Acum îţi pot spune că dacă Lucie nu mi-ar fi spus că nu te cunoaşte, te

ucideam. Acum eu te sfătuiesc să te duci la Mac Nelly. Nu cred să existe trădare printre grăniceri. Acum du-te cu Dumnezeu, care să-ţi ajute, aşa cum te-a ajutat şi azi.

CAP. 14

În depărtare, văzu focuri şi siluete de oameni. În fiecare clipă se aştepta să fie oprit.

— Cine-i acolo? se auzi deodată o voce îţi întuneric.

Duane îşi opri calul.

— Un om – singur!

— Străin?

— Da.

— Ce vrei?

— Caut lagărul grănicerilor.

— Aici e. Ce misiune ai?

— Vreau să-l văd pe Căpitanul Mac Nelly.

— Descalecă şi coboară. Atenţie la câini!

Duane descălecă şi înainta ducându-şi calul de căpăstru. Deodată se opri, căci văzu un revolver înaintea lui.

— Apropie-te, străine! se auzi vocea sentinelei.

Duane se apropie de acesta.

— Că eşti străin, o văd şi eu, dar cine eşti şi ce vrei de la Căpitanul Mac Nelly?

— Spune căpitanului că eu sunt omul pe care el l-a rugat să vină… după căderea întunericului.

— Ia veniţi careva încoa – repede! strigă santinela, fără să piardă pe noul venit din ochii.

— Ce s-a întâmplat, Pickens? primi el răspunsul.

Se auziră tropăituri de cizme şi o umbră apăru.

Al doilea grănicer se apropia de primul, schimbă câteva cuvinte cu acesta, apoi se depărta.

— Ascultă, prietene. Aminteşte-ţi că vizita mea aici e «prietenească». Am venit aici pentru că am fost rugat şi vin… după căderea întunericului.

Vocea lui Duane se auzi până departe, aşa că şi cei mai îndepărtaţi grăniceri, cuibăriţi pe lângă focurile lagărului, putură auzi vorbele sale.

— Pickens, spune omului să mai aştepte, se auzi o voce prin întuneric şi o altă siluetă se înfăţişă.

— Fii atent, căpitane, strigă un grănicer.

— Tăcere – voi ceia de colo! răsună răspunsul.

Silueta se apropia fără frică de Duane.

— Eu sunt Mac Nelly. Dacă d-ta eşti omul meu, atunci nu-ţi spune numele – cel puţin acuma!

— L-am văzut astăzi pe Jeff Aiken. El m-a trimis.

— L-ai văzut pe Aiken? se miră Mac Nelly. Măi al dracului!

— Înapoi, oameni buni! Lăsaţi-ne singuri!

Grănicerii se retraseră, respectuoşi.

— Buck Duane... D-ta eşti?

— Da.

— Dacă îţi dau cuvântul meu că nu vei fi arestat, mă însoţeşti în lagăr?

— Da.

— Duane, îmi pare bine că te-am găsit, răspunse Mac Nelly, întinzându-i mâna.

Duane era atât de mirat, încât nici nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— O fi poate nefiresc, dar crede-mă, Căpitane Mac Nelly, că şi mie îmi pare bine să te cunosc.

— O să-ţi pară şi mai bine, în lagăr. Bagă însă de seamă ca nimeni să nu afle cine eşti; Pickens, reia-ţi locul şi Benson să vadă de cal!

Când Duane se apropia şi mai mult, văzu vreo 15 oameni în jurul unui foc. Tânărului îi era foame, aşa că mâncă pe săturate, apoi intră în coliba ce-i servea căpitanului drept Cartier General.

Căpitanul sta la o masă, pe care se aflau sumedenie de hârtii şi o lampă. La intrarea tânărului, căpitanul luă o ţigară dintr-o cutie, se aplecă deasupra lămpi şi şi-o aprinse, apoi se lăsă să cadă într-un scaun.

— Duane, de doi ani aştept eu clipa asta. Am să-ţi spun multe, dar nu ştiu de unde s-o încep. Ai dus o viaţă foarte grea, de când ai fost nevoit să fugi de acasă. Nu ştiu cum ai arătat altădată, constat însă acum că viaţa asta agitată ţi-a lăsat urme.

Pufăi din ţigară şi trimise câţiva norişori, de fum spre tavan.

— Ai avut ceva veşti de acasă de când ai plecat?

— Nu.

— Asta e rău. Dar am totuşi plăcerea să-ţi spun că acum de curând am văzut-o pe mama d-tale, pe sora şi pe unchiul. E drept ca în ultimele zile n-am mai auzit nimic despre ei.

Duane suspină greu.

— Ştirea asta mă răsplăteşte de cele pătimite azi. De câte ori

ai auzit în ultimii doi ani, că te caut?

— De vreo trei ori.

— De ce n-ai venit?

— Credeam că mă cauţi ca să pui mâna pe mine.

— Dacă mă cunoşteai, sunt sigur că veneai la mine. Ştii, ai o foarte proastă reputaţie pe aici, Duane!

— Din păcate.

— Acum vreau să ştiu adevărul. Ce lucruri criminale ai înfăptuit? Spune-mi adevărul, Duane. Asta n-o să schimbe planul meu.

— Mâinele mele sunt curate de aşa ceva.

— N-ai ucis, n-ai prădat, n-ai făcut nimic asemănător?

— M-am ţinut departe de furtişaguri, prădăciuni şi omoruri.

— Duane, dracu ştie de ce, dar îmi pare bine da cele ce-mi spui. Da, dar vezi că eşti urmărit, cu toate astea.

Mac Nelly îşi puse mâna pe genunchiul lui Duane.

— Ascultă, şopti el. Dacă îţi pun în mână graţierea, cu care vei putea deveni iar un cetăţean cumsecade şi care îţi vei spăla numele de ruşine, cu care vei face fericite pe mama şi pe sora d-tale, te însărcinezi să îndeplineşti o misiune primejdioasă?

Duane părea încremenit.

— Căpitane, doar nu vorbeşti serios! răsuflă el, apoi, greu.

— N-am fost niciodată mai serios. Joc un joc mare, cu cărţile pe faţă. Ce răspuns îmi dai?

Se sculă în picioare. Duane îl imită. În cele din armă Duane vorbi.

— Oricare ar fi însărcinarea, am s-o îndeplinesc… ai cuvântul meu, Mac Nelly.

O rază veselă lumină faţa căpitanului. Întinse mâna să ia o altă ţigară, deoarece prima o fărâmiţase, de enervare, între degete, apoi se aşeză iar, rece şi liniştii. Pe scaunul său. Avea mina unui general ce câştigase o bătălie. Dintr-un portofoliu scoase câteva hârtii.

— Uite graţierea, spuse el liniştit. După ce-o vei citi, vei vedea că e condiţionată. Iscăleşte-o.

Mâna lui Duane tremura. De ani de zile nu mai ţinuse un toc în mână. Cu multă greutate izbuti să se iscălească.

— Acum s-a sfârşit cu viaţa d-tale de fugărit! spuse căpitanul, luând tocul din mâna lui Duane. Acum ai devenit un membru al corpului grăniceresc din Texas, Compania A.

— Aşadar, asta ai vrut d-ta?

— Da, răspunse căpitanul, sec. Acum ascultă-mă. De când am preluat comanda aici, am fost foarte ocupat. După cum cred că ştii, ambiţia mea cea mai mare este să distrug bandele din Rio Grande. Nu m-am aventurat prea mult, pentru că îmi lipsea un om, călăuza. D-ta eşti omul de care eu am nevoie. Planul meu este să încep bătălia şi primul de care mă voi agăţa, e Cheseldine. El e astăzi cel mai puternic bandit de prin partea locului. Astăzi, el nu atacă numai crescătorii de vite, ci şi băncile. Atacă şi nu lasă nici o urmă. Nimeni nu ştie cum arată-n regiunea unde Cheseldine domneşte, d-ta eşti completamente străin. Cuibul bandei se află într-un orăşel denumit Fairdale. Acolo ei pradă şi ucid după pofta inimei. Pleacă deci la drum, chiar dacă luni de zile ar cere însărcinarea asta. Tot greul e să fii în legătură eu mine, căci Cheseldine e atotputernic. Trebuie însă să găseşti o modalitate ca să-mi comunici atunci când vei avea nevoie de mine şi de grănicerii mei. N-are nici o noimă să-l arestăm numai pe Cheseldine. Trebuie să distrugem toată banda. Află toate chiţibuşurile bandei, bagă-te în sufletul lor, distruge-i… asta-i marea însărcinare ce ţi-o dau. Şi recunosc că e foarte periculoasă!

— Primesc.

— Însărcinarea trebuie să rămână secretă. De azi înainte eşti grănicer în serviciul meu. Nimeni nu trebuie să afle lucrul acesta. Vei rămâne Buck Duane, până misiunea noastră va fi săvârşită. Trebuie să mai adaog ceva: ai o singură şansă la o mie. Ca să te înapoiezi teafăr şi nevătămat!

— Nu face nimic. Dar dacă în caz că…

— Ştiu ce vrei să spui. Într-un caz nefericit, toată lumea va afla că eşti în serviciul grănicerilor. În caz ca vei pieri la datorie, numele d-tale va fi spălat de orice ruşine.

— Ăsta e mai mult decât aş fi nădăjduit eu vreodată!

— Atunci să-ţi dau ceva bani pentru cheltuielile d-tale.

Se făcuse noapte, târziu. Tot lagărul dormea, numai Duane mai sta cu ochii deschişi, mirându-se şi nevenindu-i să creadă de tot ce văzuse şi auzise tu acea zi.

Când se trezi, se făcuse ziuă de-a binelea. Mac Nelly îl chemă să mănânce ceva. Când ieşi afară, văzu pe toţi grănicerii aşezaţi în cerc în jurul căpitanului.

— Băieţi, le spuse acesta, strângeţi mâna lui Buck Duane. De azi înainte el e un tainic membru al corpului grănicerilor. Are o însărcinare foarte primejdioasă – până atunci, să vă ţineţi

fleanca!

Grănicerii îl sărbătoriră foarte călduros. După se îmbucară ceva, căpitanul îl chema pe Duane la o parte.

— Uite bani. Acum te sfătuiesc să pleci spre El Paso. Unde trebuie să fii cu ochii în patru. După aceia vizitează Valentina. Localitatea asta e aproape de Rio Grande şi cam la 50 de mile depărtare de Rim-Rock. În regiunea aceea ai să-l găseşti pe Cheseldine în spre nord e localitatea Fairdale. Dar nu întotdeauna se ascunde Cheseldine printre stânci. Numai după vreo prădăciune sau omor. Mai mult trebuie să-te intereseze Fairdale. Scrie-mi pe adresa Adjutantului din Austin. Nu mai trebuie să adaog că e nevoie să fii toarte prevăzător cu scrisorile.. Călăreşte 100, ba chiar 200 de mile dacă e nevoie şi să-mi fi cât în îi curând cu putinţă la El Paso.

Mac Nelly tăcu, arătându-i că nu mai are ce-i spune.

— Voi pleca imediat, răspunse Duane căpitanului, întinzându-i mâna. Ţin doar să-ţi mulţumesc pentru cele ce ai făcut pentru mine.

— Hei, la dracu'! Nu-mi mai mulţumi. Am trimis sumedenie de oameni la moarte. Poate faci şi d-ta parte din numărul lor. Dar, aşa cum ţi-am spus, ai o şansă. Una la o mie! Şi, să-ţi spun drept, nici mie nu mi-ar place să fiu Cheseldine cu Buck Duane pe urmele mele. Adio, Duane. Arată ce poţi!

CAP. 15

Într-o zi de Septembrie, spre seară, în orăşelul Ord apăru un străin. Calul lui nu strălucea prin frumuseţe, părea chiar urât, dar era de o statură, de o putere, ce impresiona, iar ochii lui trădau inteligenţă, credinţă şi repeziciune. Era negru ca pana corbului la mijlocul trupului avea o pată mică, rotundă şi albă.

— Spune-mi, te rog, mister, ce nume are calul acesta minunat?

— Glonte! răspunse străinul.

— Mă, dar tare trebuie el să mai fugă! E cel mai uriaş cal ce-am văzut eu vreodată!

Glonte avea pe spinare o şea mare, mexicană, cu ţinte de argint, lassou, ploscă de apă şi foaie de cort.

Călăreţul era un tip destul de bine, dar hainele îi erau prăfuite şi pătate. Cizmele arătau că făcuse cunoştinţă mai îndeaproape cu ţepii de cactus. De cingătoare îi atârnau două revolvere. Un observator mai atent ar fi băgat de seamă că mâna dreaptă îi era ceva mai ţeapănă decât acea stângă.

Descăleca în faţa unei case pe care scria cu emfază: HOTEL. În faţa hotelului, pe un fel de verandă, se aflau câţiva oameni, îmbrăcaţi în costume vechi şi acoperiţi cu acele largi pălării mexicane, denumite sombrero. Numărul revolverelor era mai mare decât al oamenilor.

Străinul aruncă o privire asupra lor şi ghici îndată că aceşti domni n-avuseseră niciodată în clin sau în mânecă cu munca.

— Bună ziua, străine! strigă un vlăjgan înalt, cu mustaţă.

Străinul, după ce luă jos şeaua de pe cal, dădu bineţe, apoi glăsui:

— Mi-e sete!

Un rânjet larg se aşternu pe feţele celor prezenţi. În vest, răspunzând astfel, înseamnă că pofteşti oamenii la băutură, aşa că unul după altul se strecurară, după străin, în local, îngrămădindu-se, toţi, la tejghea. Nici unul nu băgă de seamă că străinului nu-i era atât de sete, precum pretinsese, întrucât nu înghiţi strop de lichid.

— Numele meu e Jim Fletcher, spuse vlăjganul cu mustaţă.

— Numele meu ar putea fi Blasius, dar nu este, răspunse străinul. Cum se numeşte cuibul acesta?

— Metropola asta se numeşte Ord. Nu ştiai, străine?

Jim Fletcher îl privi ţintă pe străin. În jurul lor, oamenii formaseră un cerc larg. Păreau şi ei foarte curioşi.

— Nu ştiam. E departe de gară? Drumurile sunt foarte proaste pe aici.

— Dar încotro vrei să pleci?

— Unde m-or duce ochii, râse străinul.

Răspunsul nu prea plăcu. Câţiva schimbară priviri semnificative. Fletcher îşi mângâie mustaţa, gânditor.

— Despre Big Bend ai auzii?

— Păi tocmai acolo vreau să mă duc.

— Knell, vino-ncoa! se adresă Fletcher unui om.

Cel strigat se apropiă.

— Uite, Knell. Acesta e… Cum ai spus că te cheamă?

— Nu prea-mi place să mă recomand.

Răspunsul acesta stârni şi mai mare curiozitate.

Străinul privi adunarea rece şi liniştit.

Knell se apropiă şi mai mult. Presimţea că e vorba le cucuie şi vânătăi.

— Ce treburi ai pe aici? întrebă el, scurt.

— Nimic.

— Cunoşti pe cineva pe aici?

— Pe nimeni.

— Atunci, prin vâjâială pe aici?

Urmă o mică pauză. Străinul părea că se plictiseşte.

— Mă ce oameni discreţi şi cumsecade sunteţi voi.

— Spre El Paso?

— Cam aşa ceva.

— Aha!

Vorbele lui Knell biciuiau aerul. În cameră se făcu linişte.

— Ai asemenea expresii, străine încât eu cred că eşti un mincinos.

Ca prin farmec, Knell şi străinul rămaseră singur, singurei, în mijlocul cercului. În ochii străinului sticlea ceva foarte ameninţător.

— Fireşte că am minţit, răspunse el. De aceia nu mă simt jignit. Vreau să-mi fac prieteni şi nu duşmani. Dar dacă aveţi poftă de trânteală… începeţi dansul… Eu las întotdeauna ca potrivnicii mei să înceapă.

Knell îşi privi, rece, protivnicul. Nici un muşchi nu se mişcă pe faţa lui. Apoi, fără să spună o vorbă, îi întoarse spatele şi apropiindu-se de tejghea, porunci un whisky.

Tăcerea se rupse subit şi hărmălaia începu iar. Jim Fletcher se apropiă, foarte vesel, de străin.

— În lipsa altui nume. Eu să-ţi spun Dodge.

— E tot aşa de bun ca şi oricare alt nume… Poftiţi la băutură, domnilor… şi dacă nu puteţi fi prietenoşi cu mine, fiţi cu băgare de seamă!

Asta fu intrarea lui Buck Duane în cuibul de bandiţi numit Ord.

Părăsise regiunea Nueces de vreo 3 luni. În El Paso îşi cumpărase un cal bun şi bine înarmat o luă, mai departe la drum. Străbătu satele şi oraşele în lung şi-n lat. Dar de Cheseldine şi oamenii săi nici urmă. Când auzi însă de numele lui Fletcher şi Knell, ştiu că se află pe urme bune. Sătuleţul Ord se afla la marginea preriei. De aici, drumul ducea spre Big Bend, spre ţintă.

După ce, eu mâncare şi băutură îl câştigă pe Fletcher şi pe alţi câţiva, el se îndepărtă de orăşel, spre un locşor pe care-l ochise peste zi unde voia să rămână peste noapte.

A doua zi dimineaţa, Duane se înapoia la Ord şi de acolo o luă mai departe, spre vest. După câteva ceasuri de călărie, ajunse într-un orăşel denumit Bradford. Fără mexicani, orăşelul acesta număra vreo 1500 de locuitori. Deoarece Bradford se afla la vreo 40 de mile depărtare de Ord, socoti c-ar fi bine să-şi instaleze aici cartierul său general. Îşi legă calul de jgheabul hotelului orăşelului şi plănui să facă în mai de aproape cunoştinţă cu locuitorii.

Orăşelul acesta, somnoros ziua, se deştepta în amurg. Sumedenie de cârciumi, saloane de dans şi tripouri îşi deschideau obloanele. Duane le vizită pe toate. Când se înapoia acasă. Duane era convins ca primise o însărcinare foarte grea.

Hotelul în care poposise mai avea un oaspe în noaptea aceia. Era un texan cu haine negre şi cu un sombrero pe cap. Avea ochii pătrunzători şi maniere extrem de politicoase. Se recomandase drept Colonelul Webb din Marfa şi găsise că e foarte firesc, ca Duane să nu dea şi alte amănunte despre dânsul.

— Asta mie tot una, îl lămuri el pe Buck. Am călătorit mult şi ştiu că pe aici prin Texas e foarte sănătos să nu dai prea multe amănunte despre tine. Poţi să fi Cheseldine din Big Bend sau

Judecătorul Richter din El Paso, pentru mine e tot una. Totuşi, îmi face plăcere să stau cu d-ta de vorbă.

Între cei doi începu o discuţie foarte însufleţită. Printre altele. Colonelul îi povesti lui Duane că venise aici în Big Bend, pentru ca să orânduiască chestiunile unui frate răposat, care fusese crescător de vite şi şerif într-un orăşel denumit Fairdale.

— Dar n-am găsit ferma, nici vitele şi nici măcar mormântul lui, povesti Colonelul Webb mai departe. Şi vezi, d-ta, dacă iadul ar fi în Fairdale, mie nu mi-ar place să mă pocăiesc de păcate acolo.

— Fairdale! Am auzit eu de el. Şerifii au o însărcinare foarte primejdioasă în asemenea orăşele, spuse Duane, silindu-se să nu pară prea curios.

— Fratele meu a fost singurul şerif cumsecade pomenit vreodată în Fairdale. E curios că a putut sa trăiască atâta, acolo. Era un om foarte deştept şi îşi vedea întotdeauna de treabă. Pe grăniceri îi lăsa în totdeauna în pace, altminteri n-ar fi dus-o el atâta. Aici, la graniţă, am avea nevoie de vreo şase companii de călăreţi texani.

— Cunoşti serviciul?

— Da, încă de pe acum 10 ani când locuiam în San Antonio. Vezi d-ta, numai oamenii aceştia ar putea salva Texasul!

— Guvernatorul Stone nu e de aceeaşi părere, aruncă Duane.

Aici explodă Colonelul şi vorbi atâta, încât Duane pricepu că are în faţa lui un cetăţean înţelegător, bine informat. Crezu nimerit să încerce să câştige acest om de partea lui.

— Vezi d-ta, eu sunt străin pe aici, dar aş vrea să ştiu ce e cu bandiţii aceia despre care am auzit că sălăşluiesc prin Fairdale?

— Asta e o afacere blestemată domnule. Sunt multe crescătorii de vite pe aici, dar furtişagurile sunt grozave. Nimeni nu ştie ce se face cu vitele furate.

— Şi care sunt crescătoriile mari de vite de aici?

Întrebarea asta neaşteptată a lui Duane, tăia avântul colonelului.

— Nume nu vreau să pomenesc. În regiunea asta nu prea e bine să pomeneşti nume.

Despre bandiţi, vorbi însă Colonelul mai toată vremea. Numele lui Cheseldine, era din ce în ce mai des, pomenit. Nimeni însă nu-l văzuse, vreodată, la faţă pe acest bandit fantomă. Sângele curgea în valuri în Big Bend şi toate omorurile se aruncau în spinarea lui Cheseldine, dar nimeni nu le-ar fi putut dovedi.

Călăuzele lui erau Poggin şi Knell, amândoi foarte cunoscuţi pe o rază de 200 de mile împrejurul Bradfordului. Despre vreun prieten de-al lui Poggin, nimeni nu auzise.

— Cheseldine e un nume… un nume groaznic, urmă colonelul. Uneori mă întreb dacă n-o fi numai un nume. Totuşi, stai şi te întrebi câteodată, cine o fi creierul care porunceşte? Trebuie doar să fie cineva care să conducă banda, un om care să ştie să ţină în labă bandiţi ca Poggin şi Knell! Ăştia doi sunt cei mai mari bandiţi din vest. În Sud sunt ei şi alţii, dar nu cred ca pot fi comparaţi cu ei – afară doar de Buck Duane! Ai auzit vreodată de acest Duane?

— Da. Am auzit. Eu sunt din sudul Texasului, ştii? Dar Buck Duane e cunoscut pe aici?

— Dar unde naiba nu e cunoscut el? Fireşte că şi Duane, trăind singur ca un lup singuratec, îşi are şi el taina lui, dar nu e la fel cu Cheseldine. Se povesteşte despre el lucruri groaznice, totuşi eu cred că e un tip romantic. A ucis trei bandiţi renumiţi… pe Bland, pe Hardin şi pe încă unul pe care l-am uitat. Hardin era cunoscut în Big Bend, are chiar prieteni pe aici. Bland avea un renume prost în Rio Grande.

— Atunci nici Duane n-o fi prea înghiţit?

— Da, e socotit drept duşman. Cu toate astea am auzit că are mulţi prieteni care nu-l trădează, deşi s-a pus preţ pe capul lui. Am auzit însă pe mulţi crescători de vite spunând: Doamne, trimite-mi-l pe Buck Duane pe aici, căci el e spaima şefilor de bande.

— Frumos din partea lor! Dar ce alte isprăvi a mai făcut banda lui Cheseldine în ultimul timp?

— N-a făcut nimic. S-au rărit cirezile. Unii spun ca în ultimul timp Cheseldine se ocupă cu atacarea băncilor din orăşele şi oprirea trenurilor.

— Cum Dumnezeu o să se isprăvească odată povestea asta? Bandele astea n-o să fie niciodată nimicite?

— Niciodată! Elementele acestea, în afară de lege, vor tiraniza Rio Grande în vecii vecilor. Poate va da Dumnezeu, cuiva, un gând bun, care ne va salva de spurcăciune. Dacă fermierii ar căpăta un conducător, lupta ar începe şi atunci zilele lui Cheseldine şi Poggin vor fi numărate pe degete.

A doua zi dimineaţa, Duane plecă spre Fairdale. În drum găsi puţine crescătorii şi cu cât înainta mai mult şi iarba devenea mai deasă, cu atâta se împuţinau fermele.

Spre apusul soarelui, dădu peste o adunătură de colibe de lut situate la mijlocul drumului între Bradford şi Fairdale. Aici se afla, după cum auzise Duane, un han foarte comod pentru călători.

Când se opri în faţa porţii, fu salutat de stăpânul casei şi de toată familia lui.

— Aţi văzut diligenţa? întrebă unul.

— Vine, răspunse un altul, Joel a gonit nebuneşte astăzi.

Într-adevăr, privind înapoi, Duane vaza cum se apropia diligenta, într-un nor de praf. Când aceasta se opri şi călătorii coborâră, trei din ei stârniră interesul lui Duane. Erau un bărbat înalt şi două doamne, ambele în mantii de călătorie şi eu un voal des peste obraz.

Duane îl auzi pe stăpânul hanului, spunându-i Colonel Longstreth. Când toată societatea intră în casă, la urechile lui Duane ajunse câteva cuvinte, prin care înţelese că Longstreth era primarul orăşelului Fairdale.

La masă, locul lui fu lângă aceia care îi stârniseră interesul. Din convorbirile lor, Duane înţelese Ca doamnele se aflau într-o călătorie de plăcere în vest. Una din ele era atât de frumoasă, încât tânărul admise că niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Putea să aibă vreo 20 de ani. Cu colonelul, care îi era probabil tată, nu avea nici o asemănare.

După masă, Duane, intră în salon şi aici privirea lui căzu asupra a doi inşi, pe care nu-i văzuse până atunci. Văzându-se observaţi, cei doi dispărură.

Purtarea lor era foarte suspectă. Se luă după ei şi intră în cârciumă. Cei doi stăteau la tejghea şi se cinsteau.

— Un păhărel? întrebă unul din ei pe Duane.

— Nu. Mulţumesc, nu beau. Ceva de învârtit prin Big Bend?

Cei doi încremeniră. Duane recunoscuse în cei doi nişte vechi cunoştinţe din vest. Ambii voiau s-o şteargă.

— Hangiule, îi cunoşti?

— Nu.

— De unde vin ei?

— Spuneau că vin dinspre Bradford. Au venit aici după sosirea poştalionului.

Duane se înapoia în salon. Colonelul Longstreth nu mai era acolo. D-ra Ruth sta în fotoliul pe care-l părăsise Duane. Iar în faşa ei se afla d-ra Longstreth.

— Iertare, spuse Duane apropiindu-se de ele. Ţineam doar să vă spun că se plimbă pe aici două mutre foarte suspecte.

Plănuiesc probabil ceva. La noapte să vă încuiaţi uşile şi să vă zăvorâţi ferestrele.

— Vai de mine. Ai auzit Ray?

— Vă mulţumesc. Vă vom asculta sfatul, răspunse Ray, prietenoasă. Am văzut şi eu oamenii pe care îi suspectezi d-ta. E într-adevăr vorba de ceva primejdios?

— Cred.

Paşi uşori… apoi o voce brutală:

— Sus mâinile!

Duane ridică mâinile. D-ra Ruth căzu îndărăt pe fotoliul ei fără să scoată o vorbă, iar d-ra Longstreth îngălbeni. Privirile fetelor se îndreptau asupra cuiva care se afla îndărătul lui Duane.

Posesorul acelei voci era tipul care-l poftise pe Duane la un păhărel. Cu o mână încerca să-i ia revolverul, în timp ce al doilea bandit sta în uşă ţinând pe ceilalţi călători, la respect, cu revolverul.

— Repede… banii, briliantele şi bijuteriile, mormăi hoţul.

În timpul acesta, Duane se mira ce au devenit hangiul, colonelul şi ceilalţi călători. Ochii banditului căzură pe cele două fete. Duane mai avea în buzunar un revolver care scăpase percheziţiei banditului.

— Repede, Bill. Aud paşi.

D-ra Ruth căzu în nesimţire. Banditul se întoarse spre miss Longstreth care sta cu mâinele pe piept.

— Haide, repede, spuse banditul, întinzând gheara spre dânsa.

— Să nu îndrăzneşti să te atingi de mine, ţipă ea cu ochii înflăcăraţi.

Ghearele banditului se înfipseră în bluza fetei, trase şi apărură umerii ei albi şi frumoşi. Deodată apăru Longstreth în prag. Duane crezu că banditul va trage asupra lui, dar spre uimirea lui, îl văzu cum îşi descleştează ghearele de pe bluza fetei, iar braţul celălalt se lasă moale, de-a lungul corpului. Revolverul căzu la pământ.

Repede ca fulgerul, Duane scoase revolverul său din buzunar şi trase. Banditul căzu la pământ. De pe obraz i se prelingea un firicel de sânge şi Duane putu constata că glonţul său doar îl atinsese.

D-ra Longstreth se clătină pe picioare şi ar fi căzut dacă Duane nu s-ar fi repezit s-o sprijine. O întinse pe o canapea, care se afla în apropiere şi se repezi afară. Acolo găsi un cal gata înşeuat, care aştepta desigur pe bandit. Complicele lui dispăruse.

Când se înapoia în cameră, Joel, surugiul, căuta să liniştească oamenii. Fetele nu scoteau nici o vorbă, iar banditul zăcea neînsufleţit tot acolo unde căzuse.

Duane văzu că, totuşi, nu-şi greşise ţinta. Cât despre Colonelul Longstreth, acesta se plimba, înfuriat, ca un leu în cuşcă.

— Ce tot te plimbi de colo până colo? întrebă hangiul. N-avem nici un rănit şi totul s-a sfârşit cu bine. În ce mă priveşte, cu n-am nici în clin nici în mânecă cu bandiţii ăştia.

Rănitul începu să dea semne de revenire la viaţă.

— Ia să nu-l scoateţi de aici, porunci colonelul şi se apropia de fiica lui.

Duane îşi luă înapoi banii şi revolverul, dădu celorlalţi călători ceea ce li se furase şi lăsă hangiului şi surugiului grija de a-l scoate pe bandit afară.

— Pot să vă fiu de folos? întrebă apoi, Duane, apropiindu-se de sofaua pe care se aflau fetele şi colonelul.

— Mulţumesc, nu mai avem la ce, răspunse colonelul. Atât doar te rog să stai cu felele de vorbă, până mă înapoiez, căci mă duc să iau un interogatoriu banditului.

D-ra Longstreth întinse o mână lui Duane, în timp ce cu cealaltă îşi ţinea bluza ruptă.

El strânse, foarte stângaci, mâna fetei.

— Mi-aţi salvat viaţa, îi spuse fata.

— Ba de loc. Omul var fi rănit, cel mult, viaţa însă nu v-ar fi luat-o!

— Am văzut moartea în ochii lui. Credea că am bijuterii sub bluză. În tot cazul, viaţa mea era în primejdie.

— L-aţi ucis? întrebă Ruth.

— Nu, e rănit doar, dar foarte grav.

— Îmi pare bine că trăieşte, spuse d-ra Longstreth.

— Vedeţi… era beat şi mi-era teamă ca revolverul lui să nu facă foc!

— Şi mai spui că nu mi-ai salvat viaţa, făcu repede miss Longstreth.

— Să lăsăm asta. În tot cazul îmi pare bine că am făcut ceva.

— Povesteşte-mi totul, spuse d-ra Ruth.

Duane povesti cele întâmplate, dar aşa cum le văzuse el.

— Aşadar, stăteai tot timpul cu mâinele sus şi te gândeai cum să faci ca să-ţi scoţi revolverul din buzunar? întrebă Ruth.

— Da, cam aşa ceva.

— Asta, a fost un mare noroc pentru noi, verişoară, spuse miss

Longstreth, gânditoare. Tata râde de primejdii, dar dacă acest domn nu era aici…

— Vii cu noi la Fairdale? îl întrebă Ruth întinzându-i mâna. Eu sunt Ruth Herbert şi ea e Ray Longstreth, verişoara mea.

— Păi şi eu călătoresc pe drumul acesta, răspunse Duane, neştiind ce să facă. Spre a nu cădea într-o făgăduiala.

Când Longstreth reveni, ură noapte bună tânărului şi conduse fetele la culcare.

Duane ieşi afară spre a pune banditului câteva întrebări. Spre uimirea lui, tipul dispăruse, cu cai cu tot. Hangiul era şi el foarte mirat. Îl lăsase doar în cârciumă.

— Îşi revenise?

— Da. Cerea mereu whisky.

— A mai spus ceva?

— Mie nu. L-am auzit vorbind cu colonelul.

— Cu colonelul Longstreth?

— Du.

— Ce crezi despre Longstreth?

Hangiul se scărpină în cap. Duane văzu ca era sincer.

— Hm. Dracu ştie. Cred că e nebun sau e mai curajos decât oricare alt texan.

— Poate. Arată-mi te rog camera mea.

În pat, Duane, revăzu în minte toate scenele de peste zi. Un Singur lucru nu înţelegea. De ce se moleşise banditul, atunci când îl văzuse pe Longstreth apărând. Un lucru îi apăru clar; din clipa când apăruse colonelul, fiica lui nu mai plutea în nici o primejdie. De ce? Asta n-o putea Duane înţelege.

A doua zi dimineaţă, după ce făcuse o mică plimbare prin sat, Duane reveni la han exact în clipa când îşi făcea apariţia colonelul cu fetele. Un călăreţ îl salută pe Longstreth şi acesta păru puţin cam uimit. Ce-şi spuseră, însă, cei doi oameni, Duane, nu înţelese. Văzând-o pe d-ra Longstreth, omul îşi scoase foarte respectuos, sombrero-ul de pe cap. Duane încercă să se apropie.

— Ai venit cu docarul? întreba tocmai Longstreth.

— Nu… călare.

— Hm… Am să-ţi povestesc mai târziu câteva chestii… Ray, acesta este unchiul tău despre care ţi-am vorbit, spuse el apoi fiicei sale. Acum zece ani te jucai cu el – Lloyd Lawson… Asta e fiica mea Ray şi nepoata mea Ruth Herbert.

Lloyd Lawson, deşi n-avea nici 30 de ani, avea tâmplele încrunţite. Avea vorba aspră şi agale… Lui Duane nu-i plăcea

mutra lui nici de frică.

Duane era curios la culme, iar văzând că se apropie poştalionul, înţelese că nu-şi putea astâmpăra setea lui de a afla lucruri folositoare.

CAP. 16

Duane intră în Fairdale în prada unei mari curiozităţi. Pe ambele părţi ale şoselei văzu case arătoase, nenumăraţi cai gata înşeuaţi îşi aşteptau stăpâni legaţi de jgheaburi în faţa caselor. Orăşelul era vesel şi zgomotos.

Poposi la un han, al cărui stăpân se numea Laramie. Un tânăr veni în grabă să-i ia calul în primire.

— Colonelul Longstreth are o mare proprietate?

— Cred şi eu, răspunse tânărul la întrebarea lui Duane. Are nenumăraţi cowboy care vin şi pleacă. Eu nu cunosc nici măcar jumătate din ei.

— Turme multe?

— Foarte.

— Am auzit că au fost arestaţi doi cowboy?

— Şi eu am auzit despre aşa ceva. Joe Bean şi Jim Higgins. Sunt de pe aici, dar nu locuiesc în Fairdale. Ambii în serviciul lui Longstreth.

Duane nu voi să pară prea curios şi de aceia schimbă vorba.

Tânărul întrebuinţa toată seara spre a cutreiera toate bojdeucile orăşelului, în dorinţa de a se documenta. Multe lucruri nu putu afla. În cele din urmă se înapoia la hanul lui Laramie, unde închiriase o cameră pentru noapte.

La han observă doi bărbaţi, care, înăuntru, discutau cu aprindere. Pe Duane nu-l văzură de loc.

— Şi cum spuneai că-l cheamă pe străin, Laramie? întrebă unul.

— Asta nu mi-a spus-o, răspunse hangiul.

— Straşnic flăcău, dar nu pare cam obişnuit cu vitele. Ce ştii despre el?

— Îmi face impresia unui texan rece şi liniştit, care e pe urmele unui om căruia îi poartă sâmbetele.

— Asta e şi părerea mea. Ştii, fie vorba între noi, eu cred că-l caută pe Long…

— Eşti beat sau ai înnebunit? Ce pălăvrăgeşti atâta? îl întrerupse hangiul.

La aceste vorbe, convorbirea celor doi deveni atât de înceată,

încât nimic nu mai parveni la urechile lui Duane. Tânărul gândi că e momentul să intre în casă, ceea ce făcu. Intră deci şi puse câteva întrebări hangiului, dar acesta nu parca astăzi prea comunicativ.

Duane urcă, foarte gânditor, scara. Clienţii lui Laramie credeau că intenţia lui e să ucidă pe Longstreth?! Cu primarul acesta era ceva necurat. Duane presimţea asta, tot aşa de bine precum presimţea că şi Lloyd Lawson e un om primejdios. Cu hangiul trebuia să aibă bine, ultimele lui gânduri, în acea noapte, zburară spre Ray Longstreth. El nu mai avea dreptul să viseze la o fată ca Ray Longstreth, totuşi chipul ei nu-i putu fugi din minte.

În zilele următoare, Laramie deveni ceva mai prietenos cu Duane, căruia îi destăinui că altădată cunoscuse zile ceva mai bune şi doar în ultimul timp sărăcise devenind mai amărât. Cineva îi făcuse o mare nedreptate.

Mai trecură câteva zile şi Duane ajunse la convingerea că Fairdale este tainicul centru al bandiţilor şi hoţilor de vite.

Cât despre Ray el află că fata venise de curând în Fairdale, spre a locui cu tatăl ei. Venise tocmai din Luisiana, unde tatăl ei era mare plantator. Mutându-se în Fairdale, Colonelul devenise un foarte, foarte bogat crescător de vite. Jumătate din Fairdale era al lui Lloyd Lawson era ajutorul şi asociatul său.

În după amiaza zilei a cincea de la sosirea lui în Fairdale, vrând să reintre în han după o scurtă plimbare, un om ţâşni din casă înaintea lui. Înăuntru, zăcea Laramie la pământ cu o rană sângerândă în obraz. Totuşi nu părea grav atins.

— Bo Sneker! Voia să mă prade! lămuri Laramie, ridicându-se anevoie de jos.

— Te-a rănit?

— Nu cred, dar Bo n-avea nevoie să mă bată! Şi aşa. Şi aşa sunt curăţat.

— Ia să mă iau eu după el, spuse Duane, ieşind din casă. În stradă însă nu era nimeni, doar tânărul ce-o şterse de îndată ce-l văzu ieşind. Duane îi strigă să se oprească, dar nici nu binevoi să-i dea ascultare. Duane voia să-l prindă din două motive: mai întâi de necaz şi apoi ca să-şi câştige prietenia lui Laramie.

Deşi Duane era repede de picior, nu-l putu, totuşi, prinde, dar îl văzu cum se refugiază în curtea casei lui Longstreth.

Fără să stea mult la gânduri, Duane se luă pe urmele lui şi deodată se găsi faţă în faţă cu miss Longstreth şi un număr de tineri. Dădea o mică petrecere, probabil. Lawson sta într-un

colţişor al verandei. Văzându-l pe Duane, faţa lui trăda uimire, surprindere şi teamă. Ray Longstreth deveni tot atât de albă ca rochia ei. Toată lumea tăcu pe dată.

— D-ră Longstreth – am venit – să caut pe cineva.

Nici nu ştia ce vorbea. N-ar fi trebuit să înceapă eu vorbele astea, dar băiatul nu era obişnuit să stea de vorbă cu femeile.

— Cum aşa? întrebă fata, în timp ce obrajii i se colorară puternic. Cum poţi îndrăzni aşa ceva în casa mea?

— Un om pe numele Bo Sneker, la bătut pe Laramie, prădându-l. Urmărindu-l, l-am văzut intrând aici.

— În casa asta? Cred că greşeşti. N-am văzut pe nimeni. În lipsa tatălui meu, eu sunt stăpână aici, aşa că nu îngădui să-l căutaţi!

— Lasă, Ray, interveni Lawson. Nu vezi că tânărul umblă cu şoalda? Domnule, fii te rog atât de bun şi pleacă!

— Îl vreau pe Sneker. E aici şi pun eu mâna pe el, răspunse Duane liniştit.

— Pe mine nu mă poţi duce. Ai vrut s-o revezi pe verişoara mea şi de aceia ai luat motivul ăsta în braţe, dar acum şterge-o, căci altfel se întâmplă ceva urât.

O dungă roşie apăru pe faţa lui Duane. De ce n-o gonise oare pe această nesimţitoare Ray Longstreth din gândul său?

— D-ră Longstreth, mă lăsaţi să percheziţionez casa?

— Nu!

— Bine. Îmi pare rău, doar, eu o voi face fără îngăduinţa d-voastră.

— Asta n-ai să îndrăzneşti.

Pieptul ei bătea năvalnic. Părea foarte enervată.

— Iertare! O voi face, totuşi.

— Dar cine eşti d-ta?

— Un călăreţ din Texas!

— Un călăreţ din Texas?

— D-ră Longstreth, îmi pare rău că trebuie să vă supăr. Mi-ar fi plăcut mai mult, dacă mi-aţi fi îngăduit dvs. să percheziţionez casa. Un hoţ a căutat refugiu în casa tatălui dvs., ascunzându-se undeva. Pot să-l caut?

— Dacă eşti într-adevăr grănicer!

Duane îşi scoase hârtiile.

— D-ră Longstreth, am venit la Fairdale pentru a-l curăţa de viermi, astfel ca să devie un loc sigur şi sănătos pentru femei şi copii. N-am ştiut c-o să vă împotriviţi, dar simt sigur că odată o

să vă pară rău!

— Verişoară, interveni Lawson, o să iau eu câţiva cowboy şi o să-l însoţim noi, pe acest domn călăreţ din Texas.

— Mulţumesc, răspunse Duane, rece. Cine ştie, poate c-o să poţi d-ta să-l găseşti mai repede pe acest Sneker!

— Ce-ai vrut să spui? întrebă Lawson, îngălbenind.

— Lasă, nu vă mai certaţi. Du-te Lloyd. Grăbeşte-te. Am să fiu foarte neliniştită până ce o să ştiu c-aţi prins omul!

Începu percheziţia şi Duane cu cowboy-i scotociră prin toate colţişoarele şi după multă vreme de lungi şi chinuitoare căutări, călăreţul din Texas, ţintind un colţ întunecos cu revolverul, porunci:

— Ieşi afară!

Şi Bo Sneker apăru. Duane îl apucă de guler, ţinându-se strâns. Omul părea în prada unei spaime nebune.

— Cine eşti tu?

— Bo Sneker.

— De ce te-ai ascuns aici?

— Credeam că e mai bine să mă adăpostesc la Longstreth.

— Ce vrei să faci eu el, grănicere? întrebă Lawson.

— Am să văd, răspunse Duane, împingându-şi prizonierul înainte.

Lui Duane îi veni ideea să-l înainteze pe Bo Sneker instanţelor de judecată ale Primarului Longstreth. Când Duane intră în sala de şedinţe, mai găsi aici vreo 12 oameni. Toţi păreau foarte agitaţi. Probabil li se adusese la cunoştinţă intervenţia lui Duane. Longstreth sta la masă pe o estradă. Lângă el sta un om cu părul cărunt şi ochii pătrunzători. Era Hanford Owens, judecătorul districtului. La dreapta lui sta un om pe al cărui piept lucia insigna de şerif. Într-adevăr, acesta era Gorseck, unul din şerifii lui Longstreth. Mai era aici vreo 4 oameni pe care Duane îi văzuse prin oraş şi vreo 6 străini, toţi călăreţi plini de praf. Longstreth bătu tare în masă, pentru a impune tăcere.

— Ce cauţi aici? îi întrebă Longstreth pe Duane.

— Păi nu e aici camera de judecată? Eşti sau nu primarul din Fairdale?

— Da.

— Am arestat un răufăcător şi ţiu să-l judecaţi.

— Ai arestat pe un răufăcător? D-ta? Dar cine eşti?

— Sunt un grănicer!

Urmă o tăcere foarte apăsătoare.

— Îl acuz pe Bo Sneker de a fi tăbărât asupra lui Laramie pentru a-l ucide şi prăda. Are un trecut foarte întunecat, pe aici, lucru ce trebuie să-l ştie şi Camera de Judecată, dacă, bineînţeles, ţine registrul de pedepse la zi.

— Ce aud despre tine, Bo? întrebă Longstreth pe acuzat. Scoală şi răspunde.

Sneker se sculă în picioare, aruncă o privire asupra lui Duane şi făcu câţiva paşi spre Longstreth.

— Nu e aşa cum spune dânsul, Longstreth. Am intrat la Laramie. Ca să mănânc ceva. Un flăcău, pe care-l cunosc, intră înăuntru şi tăbărând asupra lui Laramie, îl aruncă la pământ. Eu fugi afară şi atunci acest grănicer, luându-se după mine, mă aduse aici. N-am făcut nimic. Grănicerul a avut poftă să aresteze pe cineva. Asta-i.

Longstreth şopti ceva la urechea judecătorului Owens, care încuviinţă, dând din cap.

— Poţi să pleci. Bo, făcu Longstreth.

Eliberarea aceasta era o lovitură pentru Duane.

Sneker se îndreptă spre uşă.

— Opreşte, strigă Duane.

Sneker rămase pe loc îngheţat.

— L-am văzut pe Sneker, cu ochii mei, asupra faptului. Ce are Comisiunea de Judecată de spus la aceasta?

— Comisiunea de judecată are de spus următoarele: Aici la vest de Pecos, n-avem nevoie de nici un grănicer. N-avem deci nevoie nici de d-ta. Fairdale n-are nevoie de grăniceri.

— Asta e o minciună. Longstreth. Am scrisori de la mulţi cetăţeni din Fairdale, prin care toţi cer ajutorul grănicerilor.

Longstreth se întunecă la faţă. Sângele începu să i se strângă la tâmple. Căuta un răspuns, care întârzia să vină.

Între timp. Lloyd Lawson se apropia de masa judecătorului, dar Longstreth îl trimise înapoi la locul lui, aruncându-i o privire dojenitoare.

— Unde i împuternicirea d-tale prin care poţi aresta pe Sneker? strigă Longstreth.

— N-am nevoie de împuternicire ca să arestez pe cineva. Pe cât se vede, nu cunoşti îndatoririle unui călăreţ din Texas.

— Păi, eu nu cred c-o să-ţi poţi face meseria pe aici. Am să te împiedec eu.

Acest răspuns neaşteptat, era semnul pe care-l aştepta Duane. Voia să-l silească pe Longstreth să joace cu cărţile pe

faţă. Abătând astfel adevărata faţă a orăşelului.

Duane se retrase cu câţiva paşi îndărăt, astfel ca să poată vedea bine pe toţi prezenţii.

— Cetăţeni din Fairdale! începu el. Vouă vă vorbesc. Vă chem pe toţi martori. Longstreth, primarul vostru, împiedecă arestarea unui răufăcător. Aceasta îi va fi raportată Adjutantului General din Austin şi niciodată nu vei mai împiedica vreo arestare, Longstreth?

Longstreth se făcu alb ca varul.

— Ţi-ai dat cărţile pe faţă, Longstreth! strigă Duane şi vocea sa ajunse până departe. Orice cetăţean cinstit din Fairdale, poate vedea acum ce fel de joc conduci. În cei doi ani de când eşti primar în Fairdale, n-ai arestat nici un hoţ de vite. N-ai trimis nici un arestat la Del Rio. Nici măcar închisoare nu ai aici. În timpul activităţii d-tale s-au comis nouă omoruri, nenumărate prădăciuni şi sute de scandaluri sângeroase, dat nimeni n-a fost arestat. Comisiuni de Judecată au fost, dar nu pentru chestiuni grave, ci numai pentru lucruri în care d-ta sau Lawson îţi aveai partea.

Tăcerea în sală era profundă. Se auzea discret, zgomotele din afară şi respiraţia grea a auditoriului. Buck Duane continuă pe acelaş ton.

— Longstreth, încă un cuvânt pentru d-ta şi Lawson. Voi nu aţi luat legea în considerare. Motivele nu le cunosc încă. Ţiu doar să vă. Spun că de acum înainte… iau şi eu parte la joc!

CAP. 17

Duane părăsi sala de judecată, străbătu mulţimea şi se depărta. Pe feţele multor locuitori se citea o plăcere de nedescris. Gândul lui Duane era acum lângă Ray. Îl bănuise pe tatăl ei şi poate că viitorul îl va face să creeze mari neplăceri şi griji acestei frumoase fete. Lucrul acesta îl îndurera.

Înapoindu-se la han, îl găsi pe Laramie cu capul bandajat, bine dispus, însă.

— Cum merge, Laramie? Rău ţi-a potrivit-o Sneker!

— Nu vreau să port plângere împotriva lui, răspunse Laramie cu o privire care îi dădu de gândit lui Duane.

— Atunci ridic eu plângerea. L-am prins şi l-am dus înaintea Comisiei de Judecata, dar Longstreth i-a dat drumul.

Laramie nu arăta deloc că e încântat de această dovadă de prietenie.

— Ştiu, Laramie, prin unele regiuni din Texas e bine să ştii să-ţi ţii botul. Deşteaptă şi sănătoasă deprindere. Totuşi, e bine să ştiţi că eu sunt de partea voastră!

Laramie tresări şi Duane îl privi drept în ochi. Dar raza ce strălucise în ochii lui Laramie dispăru şi hangiul îşi reluă veche mască. Duane aflase însă destule.

— Laramie, pentru cine lucrează Sneker?

— Despre asta n-am spus nimic.

— Adevărat, dar ai s-o faci acum. Pentru cine lucrează Sneker?

— Când lucrează – şi asta se întâmplă foarte rar, o face pentru Longstreth.

— Hm, acestui Longstreth îi aparţine, cum văd, mai tot Fairdale. Într-o bojdeucă de pe aici, pierdui nişte bani la joc şi după aceia aflai că tot lui Longstreth îi aparţine.

— Păi are o sumedenie de maghernițe la fel.

— Nu înţeleg de ce îţi ţii gura atunci când e vorba de Longstreth. Dă-i drumul, Laramie. Căci dacă o fi vorba la adică, voi găsi ac şi de cojocul lui!

— E foarte uşor să vorbeşti!

— De aceea nici nu voi vorbi. Spune-mi, doar… e adevărat că spelunca «Speranţa» aparţine lui Longstreth?

— Toată lumea în Pecos o ştie. Totuşi e condusă de un oarecare Blandy.

— Aha, Blandy. Un trişor ca atâţia alţii. Casa asta ar fi trebuit condusă de un băiat cinstit, ca d-ta, de-o pildă, Laramie!

— Vasăzică, nici nu ştii că localul acela a fost cândva al meu?

— Nu! N-am ştiut! răspunse Duane repede.

— Eu l-am clădit, renovându-l de două ori. 11 ani a fost casa asta a mea!

În ochii lui Duane se citea o mare mirare.

— Şi l-ai vândut?

— Nu… l-am pierdut!

Laramie îi dădu drumul acum. Simţea o mare uşurare vorbindu-i lui Duane despre lucrurile astea.

— În Martie s-au împlinit doi ani de când eram tovarăş cu Longstreth într-o afacere de vite. Într-o bună zi preluarăm o cireada, dar partea mea, ce număra vreo 1800 de capete, fu furată. Deveni debitorul lui Longstreth. El ma sili cu plata. Ajunserăm la un proces… pierdui… şi rămăsei ruinat.

Lui Duane îi făcea rău să-l privească pe Laramie Hangiul devenise galben ca un cadavru, iar lacrimile îi scăldau ochii. Laramie fusese înşelat, asta se vedea, dar şi taina hangiului era acum foarte limpede pentru grănicer, dar motivul tăcerii lui Laramie, motivul pentru care sărmanul nu-l trăsese la răspundere pe Longstreth. Duane nu-l putu afla acum. Nădăjduia însă că nu peste multă vreme, va afla şi asta.

— Blestemată poveste. Văd însă că ştii să pierzi. Nu pierde însă nădejdea, căci roata se învârteşte. Uite, Laramie. Am acum nevoie de sfatul d-tale. Am şi eu câteva părăluţe pe care n-aş vrea să le pierd la joc. De aceea aş vrea să mă pui în legătură cu un cinstit crescător de vite. Sau cu mai mulţi – dacă se găsesc – eşti de mulţi ani pe aici şi îi cunoşti, desigur.

— Cunosc pe toţi. Ai de-o pildă pe Franck Morton şi pe Si Zimmer. Prietenii şi tovarăşii mei din vremuri bune. Pe Frank şi Si îi poţi lua în toată liniştea. Dar dacă vrei sfatul meu… nu băga acum bani în vite ce-l puţin azi!

— De ce?

— Pentru că nu trece mult timp şi cireada îi este furată aceluia care are curajul să şi-o cumpere. Hoţii, ca de obicei, rămân de negăsit.

— Şi nu se ştie cine sunt hoţii aceştia?

— Cu neputinţă de aflat.

— Bine, oameni buni. Dar vă lipseşte curajul pe aici?

— Asta nu.

— Atunci ce vă lipseşte? Aveţi nevoie de ceva?

— Da... de un conducător.

— Bună ziua, Jim! se auzi o voce puternică.

În cameră intră un om înalt, cu o mutră vesela.

— Hallo, Morton! strigă Laramie. Stai să-ţi prezint pe cineva, deşi nu-i cunosc nici numele.

— Nu face nimic! Prea puţini se învârtesc pe aici, lăudându-se cu numele lor adevărat.

— Mister Morton, Laramie mi-a spus chiar acum că d-ta ai fi omul cel mai potrivit pentru o tovărăşie. Am şi eu câteva părăluţe şi aş vrea să-i bag într-o afacere de vite.

Morton rânji.

— Vorbesc foarte serios.

Morton arătă atunci oarecare interes la propunerea tânărului, rămase totuşi neîncrezător.

— Străine, eu cred că eşti nebun dacă vrei să-ţi bagi azi, banii în vite. N-aş vrea să-ţi iau banii şi s-o şterg pe urmă. Acum vreo 10 ani aveam şi eu vreo 25.000 de vite... dar azi!

— Te pomeneşti că iar vrei să-mi vorbeşti de hoţii de vite. În definitiv, cine-i conduce, oare?

Morton râse înveselit.

— Vă uitaţi aşa la mine, încât îmi vine sa cred ca şi voi sunteţi hoţi de vite.

Morton începu să râdă şi mai tare.

— Nu e de râs. În definitiv, vă ascundeţi în găuri de şoarece şi vă e teamă să luaţi o iniţiativă. Staţi, lipsiţi de vlagă, ca nişte muieri. Dar ştiţi de ce aveţi voi nevoie? De miros de puţin sânge proaspăt. Mă înţelegi?

— Hm... cred că da. Rândul viitor, când oi mai veni la oraş, te caut, străine!

Spunând acestea, Morton ieşi.

Ochii lui Laramie scânteiau, răsuflă greu. Apoi se opri în fata lui Duane.

— La dracu’. Dar cine eşti d-ta că poţi vorbi atâtea?

Duane băgă mâna la sân şi razele unei steluţe de argint jucară în fata ochilor înmărmuriţi ai hangiului.

— Ah, un grănicer!

— Laramie, ştii cine e conducătorul bandiţilor care terorizează Fairdale?

— Nu.

— O ştie careva?

— Cred că nici un locuitor cinstit n-o ştie.

— Dar bănuieşti pe cineva? Ce crezi despre oamenii care se îngrămădesc în jurul tripourilor?

— Majoritatea e de ani de zile pe aici. Unii lucrează. Alţii câteodată. Cei mai mulţi, fură. Fură tot ce le cade sub labă.

— Cheseldine şi cu banda lui au vreo legătură cu ei?

— Dumnezeu ştie! Nici unul nu l-a văzut încă pe Cheseldine. Deşi Knell, Poggin, Panhandle, Blossom Kane şi Fletcher, toată ziua, bună ziua sunt aici. Banda cred că e risipită în tot largul graniţei.

— Mai spune-mi ceva, Laramie. De ce sunt oamenii pe aici cu lacăte la gură? Chiar aşa sunt, sau e numai părerea mea?

— Oameni şi-au pierdut aici averile, fermele, vitele, iar aceia care s-au împotrivit, au fost găsiţi morţi. Morţii nu vorbesc. De aceia sunt toţi zăvoriţi la gură.

Duane vru să continue convorbirea, de afară se auziră însă tropote de copite şi într-adevăr un cal se opri înaintea uşii. Uşa se deschise apoi şi în han intră Lloyd Lawson, care ceru tutun.

Era o vizită foarte neaşteptată.

— N-ai făcut bine ce-ai făcut azi, spuse noul venit lui Duane. Dacă o mai încerci odată, o păţeşti rău de tot! Şi o mai repet: ai intrat în casă, numai spre a o vedea pe Ray. Dacă mai îndrăzneşti aşa ceva vreodată, iadul o să aibe parte de d-ta.

— Ai dreptate, dar nu aşa cum o crezi d-ta.

— Ray Longstreth nu ţine să cunoască un câine aşa de scârbos, cum eşti d-ta.

Lawson părea nebun de gelozie.

— Lawson, n-o să-ţi cer socoteala pentru ocările ce-mi aduci, deoarece crezi că vorbeşti întru apărarea verişoarei d-tale. Dar, bagă de seamă «HOŢ DE VITE» ce eşti. Cu mine nu poţi să glumeşti prea mult!

Lawson tresări puternic şi repede ca fulgerul duse mâna la tocul revolverului, dar un singur pumn al lui Duane, îl trimise la pământ. Lawson se ridică de jos.

— De ce-l laşi să fugă? întrebă Laramie, tremurând. Voia doar sa te împuşte!

— Nătăfleaţa ăsta va spune şi celorlalţi de epitetul ce i-am aruncat. Şi afară de asta, dacă-l împuşcam, chestia asta s-ar fi numit «crimă» lucru ce eu ocolesc!

— Crimă!

— Da, pentru mine.

— Dar dacă e adevărat că Lawson e ceea ce i-ai spus d-ta, atunci n-o să aibă odihnă nici ziua, nici noaptea, numai să te răpună. El şi cu Longstreth sunt aceia care m-au dus la ruină!

— Baga de seamă, Laramie. Du-te la prietenul d-tale Morton şi spune-i că dansul a început. Întovărăşiţi-vă apoi cu vreo 4-5 oameni în care aveţi încredere, căci peste puţin voi avea nevoie de ajutorul vostru!

Duane merse apoi din casă în casă, din colţ în colţ, din local în local, pentru a aduna cât mai multe ştiri şi informaţii. La căderea întunericului se îndreptă spre ferma lui Longstreth.

Seara era călduroasă. Uşile era deschise. Duane se băga într-un boschet şi nu peste mult timp, auzi el fâşâitul unor rochii.

— S-o fi întâmplat ceva, Ruth! o auzi el apoi pe d-ra Longstreth. Tata a venit chiar acum, a trecut pe lângă mine fără să-mi spună o vorbă şi a intrat în casă. Părea foarte supărat.

— Unchiul Lloyd era la fel. Pentru prima dată a trecut pe lângă mine. Fără să încerce să mă sărute. S-o fi întâmplat ceva. Tii, dar agitată zi a mai fost, Ray.

— Ce să-i faci, iubito. Bărbaţii sunt atât de sălbateci.

— Ai văzut cum face Lloyd pe îndrăgostitul?

— Frumos compliment pentru mine, verişoara Ruth! râse Ray.

— Cât despre mine, atunci când bea şi încearcă să mă sărute, zău verişoară că-l urăsc.

Se auziră paşi.

— Hei, fetelor! Era vocea lui Lawson.

— Ce s-a întâmplat, Lloyd? Niciodată nu l-am văzut pe tata atât de supărat – nici pe tine. Ce s-a întâmplat, spune-mi!

— Am fost insultaţi. Staţi să vedeţi! Tatăl tău, judecătorul Owens şi cu mine eram tocmai într-o conferinţă. Când deodată apăru grănicerul acela blestemat, trăgând după el pe Sneker, omul pe care l-a prins aici. Îl arestase pe Sneker, pentru că-l atacase pe Laramie. Sneker, fiind nevinovat, fu eliberat şi atunci începu grănicerul să ne insulte. Că legea nu există în Fairdale, că judecata e o comedie, că tatăl tău nu-şi face datoria, că-i este frică de hoţi şi de bandiţi, că nu arestează răufăcătorii. Mă rog, aşa insulte nici n-am m-ai pomenit!

— Groaznic! strigă Ray, în culmea enervării.

— Grănicerii ăştia sunt o adunătură groaznică. Unii din ei sunt mai răi decât bandiţii pe care îi urmăresc. Alţi au fost chiar ei,

altădată, hoţi şi bandiţi. Flăcăul pe care l-am văzut azi, e cel mai rău din toţi. E foarte primejdios. Ţine una şi bună, să ucidă numai. Vrea să ucidă. Dacă tatăl tău ar fi încercat să se apere, banditul l-ar fi împuşcat. Ferească Dumnezeu, dar în fiecare clipă mă aştept să-l văd pe tatăl tău, mort la picioarele mele!

— Groaznic, Lloyd. E groaznic ce spui tu despre omul acesta!

— Ca mai toii grănicerii, flăcăul acesta vrea să devie celebru. A încercat teatrul acela cu Sneker, numai ca să poată să apară înaintea tatălui tău, încercând să ridice împotrivă-i tot oraşul. Blestemat să fie! Din cauza lui ne vor cădea mulţi duşmani pe cap!

— Şi ce poate să vă atingă pe voi insulta unui om! Dacă judeci liniştit, constaţi că pe nimeni nu-l poate influenţa asta. Nu fii supărat, Lloyd – şi nici tata n-ar trebui să fie. După atâţia ani de muncă cinstită să se lase influenţat de un aventurier?

— Copilule, tatăl tău are mulţi duşmani pe aici. În decursul anilor a strâns o avere măricică şi asta-i poate crea duşmani. Unde mai pui că sămânţa aruncată în aer, poate prinde rădăcină.

CAP. 18

În cursul nopţii, Duane intră în legătură cu Morton, Zimmer şi ceilalţi oameni, alcătuind astfel un mănunchi de oameni siguri şi credincioşi. Toţi membrii erau decişi să lupte până la unul.

Nopţile următoare, Duane le petrecu spionându-l pe Lawson. Atunci când acesta nu se afla la Longstreth. În casa lui Lawson veneau nenumăraţi oameni necunoscuţi, cu mutre suspecte, care aveau faţă de dânsul apucături de prietenie. Duane nu reuşi însă sa recunoască pe careva din ei. Acum, însă, era convins că Lawson şi cu prietenii sai, aveau o oarecare legătură cu hoţi de vite.

Cât despre Laramie, sărmanul avusese dreptate. 24 de ore după evenimentele de mai sus povestite, hangiul fu găsit îndărătul tejghelei sale, cu un glonte în piept. Pe tejghea se găsi o bucăţică de hârtie cu următorul conţinut: Tuturor prietenilor grănicerului, aceiaş soartă!

Prima grijă a lui, Duane. Fu să-l înmormânteze pe Laramie. Nimeni dintre prietenii săi nu luă parte la înmormântare şi nimeni nu prezenta condoleanţe familiei lui Laramie. Doamna Laramie era bolnavă. Atât ea, cât şi cei cinci copii rămaseră absolut fără nici un sprijin. Duane închiria o căsuţă, mută familia în ea, îngrijindu-se, ca un adevărat prieten, de tot ce aveau nevoie.

În puţine zile, Duane deveni o adevărată personalitate în Fairdale. Se spunea că are peste 30 de omoruri pe conştiinţă iar în ce priveşte iuţeala cu care îşi lichida daraverile, lumea îl considera la fel cu Poggin – sau Buck Duane. Toată lumea se întreba curioasă: Pe cine urmăreşte el? Ce are de gând? Aşteaptă pe cineva? Când o să sfârşească odată toată povestea asta?

Când se află că Duane strânge oamenii cumsecade din oraş pentru a alcătui o echipă de sacrificiu care să lupte împotriva hoţilor de vite. Lawson îşi arătă atunci colţii de lup. De câteva ori se atentă la viaţa grănicerului şi odată, chiar fu atins. Uni pretindeau că vestitul Poggin va veni în persoană la Fairdale ca să sfârşească odată cu acest grănicer nepoftit.

Sneker dispăru din circulaţie, iar toată lumea îşi vedea mai departe de băutură şi de joc de cărţi.

Tăcerea asta însă nu-l înşelă pe Duane. O veşnicie tot nu putea să ţie şi era o adevărată minune că ţinuse atâta.

Duane vizita adeseori pe doamna Laramie şi copiii, într-o după-amiază, când se afla acolo, văzu pe d-rele Ray şi Ruth. Auziseră probabil şi ele de nenorocirea ce dase pe capul bietei femei. Văzându-le, Duane simţi o mare bucurie, trecu totuşi în cealaltă cameră, preferând să nu fie zărit.

— Am venit să te vizităm, doamnă Laramie, spuse Ray Longstreth prietenoasă.

Odăiţa nu prea era luminoasă. Avea doar o mică ferestruică şi uşile erau închise. Duane putu să vadă însă bine ce se petrecea. Doamna Laramie zăcea în pat. Se cunoştea pe obrazul ei că pe vremuri fusese o femeie frumoasă.

— Aşadar, d-ta eşti fiica lui Longstreth? întrebă bolnava.

— Da, răspunse fata, simplu. Şi asta e verişoara mea, Ruth Herbert. Am venii să vă ajutăm pe dvs. şi să vedem de copii, dacă, bineînţeles, ne îngăduiţi.

Urmă o lungă tăcere.

— Semeni tare puţin cu Longstreth, spuse bolnava în cele din urmă. Semeni însă mai mult eu mama d-tale. Ca să-ţi spun drept, miss Longstreth, nu ştiu dac aş trebui să primesc ceva de la d-ta. Tatăl d-tale l-a ruinat pe soţul meu.

— Ştiu, răspunse fata, mâhnită. Asta e un motiv mai mult pentru care te rugăm să primeşti ajutorul nostru. Dacă ne-o îngăduiţi, asta va însemna foarte mult pentru mine.

Doamna Laramie se lăsă încântata de frumoasele cuvinte ale fetei. Copiii, mai ales, fură aproape imediat câştigaţi.

— Cine a îmbrăcat copilul, doamnă Laramie? întrebă deodată miss Longstreth. Ţinând în braţe cel mai mic copil al văduvei.

— Grănicerul.

— Grănicerul? strigă d-ra Longstreth, uimită.

— Da, el se îngrijeşte de noi, de când… De când…

— Şi nici un alt ajutor? Nici o femeie n-a venit pe aici? Am să-ţi trimit eu atunci pe cineva şi voi veni şi eu din când în când…

— Frumos din partea d-tale. Vezi, Jim avea puţini prieteni în oraş şi acum acestora le e teamă să ne ajute. Le e teamă să nu păţească ceea ce Jim a…

— Groaznic! Doamnă Laramie, nu te mai îngriji de toate astea. Ruth, ajută-mi, te rog, nu ştiu ce e cu rochiţa copilului.

— A fost pusă pe dos. Cred că dl. grănicer n-a prea îmbrăcat mulţi copii până azi, lămuri Ruth.

— Face şi el ce poate, răspunse doamna Laramie. Cerul ştie ce ne-am fi făcut fără el.

— Atunci, totuşi e ceva mai mult decât un simplu grănicer? întrebă d-ra Longstreth cu vocea schimbată.

— E mai mult decât aş putea spune. El la ajutat pe Jim. El ne-a plătit datoriile. El ne-a adus aici. A târguit pentru, noi, a gătit pentru noi şi ne-a dat să mâncăm. Pe copii i-a îmbăiat şi i-a spălat, iar pe mine mângâiat, încurajându-mă, atunci când credeam c-o să mor. E foarte bun cu noi şi sunt sigură că tot ce ne-a spus Jim la început despre el, era cu desăvârşire falş. Se joacă cu copiii, aşa cum numai un om bun poate s-o facă. Când îl văd cu copiii în braţe, nu pot crede că e un ucigaş sângeros, aşa cum se spune. E bun. Dar nu e fericit. Are ochii trişti. Copiii îl iubesc.

Duane nu voi să audă mai multe şi de aceea pătrunse în odaie.

— A fost frumos din partea d-tale. Aici e nevoie de mâini de femeie. Eu nu prea ştiu ce trebuie de făcut. Îmi pare bine, doamnă Laramie, că araţi aşa de bine azi. Vezi, doamnă, ţi-am spus eu că ne vor vizita prietenii. Cerul se îngrijeşte întotdeauna pentru aşa ceva.

— Cred mai mult în Domnul, decât altădată. Îndată după moartea lui Jim mă întrebam cu groază ce voi face cu copiii, fără ajutor de nicăieri. Acum am însă mai mult curaj…

— Doamnă Laramie. Nu-ţi mai face griji. Oamenii de bine se vor îngriji de d-ta de acum înainte, interveni şi Ray.

— Foarte frumos din partea d-tale, d-ră Longstreth, făcu Duane Mă aşteptam la aşa ceva din partea dvs.

Faţa ei se roşi de plăcere.

— Îţi mulţumesc şi d-ale, d-ră Ruth, că ai venit. Vă mulţumesc că v-aţi gândit la o biată văduvă şi la sărmanii ei orfani. Vă sfătuiesc însă să fiţi cu băgare de seamă. E primejdios să veniţi încoa. Vă spun acum la revedere, căci trebuie să plec!

— O clipă, domnule grănicer! strigă d-ra Longstreth, după ce el ieşi. Ţi-am făcut o mare nedreptate! spuse ea cu căldură.

— D-ră Longstreth, cum poţi grăi aşa ceva?

— Am crezut ceea ce Lloyd şi tata mi-au povestit despre d-ta. Acum văd câtă nedreptate ţi-am făcut.

— Asta mă bucură. Dar, d-ră Longstreth, te rog nu vorbi despre vreo nedreptate. Am fost un om al revolverului, dar astăzi sunt un grănicer. Şi am o datorie grozavă de îndeplinit, o datorie

care de multe ori loveşte pe nevinovaţi.

— Dacă o să mai vii vreodată la mine, te voi primi cu toată cinstea.

— Nu, te rog. Nu…

— Dă-mi mâna şi iartă-mă.

Duane luă, tremurând mâna fetei. Era atât de frumoasă şi el se simţea atât de mic în faţa ei…

— E foarte frumos ce-ai făcut pentru femeia asta. I-ai fost un adevărat prieten atunci când ea, bolnava şi părăsită, n-avea nici de unele. Dar să şti că doamna Laramie nu e singura femeie nenorocită din lume. Şi eu sunt nefericită! Şi eu am nevoie de un prieten! Vrei să fi prietenul meu? Sunt atât de singură… mi-e aşa teamă.. Mi-e teamă… mi-e teamă… Mi-e teamă ceea ce d-ta mai devreme sau mai târziu vei descoperi. Aş vrea să-ţi ajut. Lasă-ne viaţa, dacă nu se poate şi cinstea! Trebuie să rămân singură – absolut singura? Vrei să…? Vrei să fi…

Vocea ei se curmă aici şi lui Duane îi fu teamă să priceapă. Oare Lawson şi Longstreth nu erau aceia pe care el îi căuta? Voia, o voia din tot sufletul s-o ajute… dar…

— Trebuie să rămân credincios datoriei mele! răspunse el cu vocea răguşită.

— Dacă m-ai cunoaşte bine. Ai şti că eu nu sunt în stare să rog pe cineva să nu-şi vadă de treabă… dimpotrivă..

— Atunci – aş vrea să fac ceva pentru d-ta!

— Îţi mulţumesc. Mi-e ruşine că l-am crezut pe unchiul meu Lloyd Lawson. El minte – minte! Sunt în întuneric… în primejdie. Tata vrea să mă înapoiez în Luisiana. Lloyd încercă să mă reţină aici. Pe chestia asta s-au certat. Ştiu că se pregăteşte ceva groaznic. Am nevoie de d-ta… vrei să mă ajuţi? Spune da!

— Da!

CAP. 19

Când Duane îşi lipi ochii de crapul ură. Putu să-l vadă pe Longstreth cum îşi mângâia, nervos mustăţile. În faţa lui se afla Lawson.

— Astă seară trebuie să terminam, spuse Lawson, de aceea am venit aici.

— Şi dacă n-am poftă acum să vorbim despre asta? răspunse Longstreth nerăbdător.

— Am aşteptat destul. Casa asta e tot aşa de bună ca şi oricare alta. Ţi-ai pierdut măsura de când a apărut grănicerul acesta blestemat în oraş. Mai întâi: vroi să mi-o dai pe Ray.

— Ray e o femeie care ştie ce vrea. I-am spus că vreau s-o mărit şi că nu ţiu s-o influenţez. De tine, însă, nu vrea să audă. Altădată, te mai putea suferi, dar acum te urăşte. Ce mai pot face?

— S-o sileşti să se mărite cu mine.

— S-o silesc să facă un lucru ce nu doreşte? Asta nu se poate. Şi apoi, nici nu-mi placi ca ginere. Dacă Ray te-ar iubi, mi-aş da încuviinţarea. Cât despre afacerile noastre, nici n-aş vrea ca ea să le afle. N-ai decât să încerci singur cu fata, dar te asigur eu c-o să pierzi.

— De ce ai mai chemat-o aici? Din cauza ei mi-am pierdut capul. Trebuie s-o am… altminteri mor! De când e aici, nici de treabă nu mi-am mai văzut. Banda a fost surprinsă din cauza asta. Nu, Longstreth, chestia trebuie să se lichideze chiar astă seară.

— În ce o priveşte pe Ray, putem lichida chiar acum, răspunse Longstreth, ridicându-se. Vino s-o întrebăm şi o să ştii cum stai!

Ieşiră, lăsând uşa deschisă. Lui Duane îi părea rău că nu va putea auzi răspunsul fetei, deşi şi-l închipuia.

Însfârşit, se auziră paşi şi Duane, îşi reluă locul de unde putea auzi şi redea atât de bine.

Numai Lawson reveni. Părea complet distrus. După puţin reveni şi Longstreth, care se aşeză, liniştii po scaun.

— Nu te mai enerva, Lloyd. Pe Ray n-o pot prinde cu arcanul şi să ţi-o arunc de gât, că doar nu e un taur sălbatec!

— Longstreth, aş putea s-o silesc să se mărite cu mine, răspunse Lawson, agale.

— Şi cum, mă rog?

— Ştii doar că te-am în mână. Tu eşti, doar conducătorul bandei hoţilor de vite!

— Asta n-o pot uita.

— Aş putea să mă duc la Ray şi să-i spun că te denunţ grănicerului – dacă nu vrea să se mărite cu mine.

Lawson părea că înnebunise. Ochii îi sticleau în cap iar mâinile îi tremurau de enervare.

— Lloyd, Ray e singura fiinţă din lume care nu trebuie să ştie că eu sunt un hoţ, un bandit, conducătorul pătat de sânge al celei mai mari bande de la graniţă.

— Şi aşa. Şi aşa, tot o va afla. Crezi că ea nu bănuie că e ceva putred pe aici? Arată cu totul altfel acum. Tu n-ai băgat de seamă?

— Ştiu că Ray s-a schimbat, dar ea nu ştie că tatăl ei e un bandit.

Lawson se ridică, îndreptându-se spre cămin cu mâinile în buzunar.

— Longstreth, nu vreau să ştiu de nimic. Vreau fata şi basta. Şi dacă n-o capăt, mergem cu toţi la dracu!

— Eşti prea nerăbdător, Lloyd. Dacă i-ai spune fetei cine sunt, garantat că te va urî pe urmă. Şi asta n-o vei face nici tu. Aşteaptă, lasă-i timp. Fii altfel cu dânsa. Încetează cu băutul. Aşteaptă până mi-oi vinde toată averea ce am aici… până ce voi părăsi meleagurile astea blestemate.

— Ţi-am mai spus că vreau să rămânem aici. Dealtfel nici banda nu ne va lăsa să plecăm.

— Ei bine. Dacă banda nu m-o lăsa să plec, voi rămâne, întâmplându-se, orice s-o întâmpla. Şi apoi Lawson, tu n-ai băgat de seama că mai toate fărădelegile din ultimul timp îţi cad doar ţie în spinare?

— Asta e tot din cauza ta. Ai căpătat picioare reci, mai ales de când e şi grănicerul acela aici.

— Numeşte-o cum vrei tu… Chestia e că toată conştiinţa noastră e încărcată cu omoruri, furtişaguri, răpiri.

— Adevărat, dar cine ne poate acuza?

— Şi eu mi-am băgat asta în cap. Cine ar putea oare să-l acuze pe primarul Longstreth că căpetenia unei bande de hoţi? Acum, mi-am schimbat părere. Au survenit multe lucruri, aşa că părerea

mea e să facem juma-juma din tot ce avem şi să ne luăm tălpăşiţa – cu toţii!

— Tot câştigul – toate cirezile, sunt ale noastre, doar… ale tale şi ale mele.

— Bine, atunci eu îmi iau partea mea.

— Eu nu. Şi eu asta se mântuie chestia.

Longstreth părea foarte supărat de hotărârea demnului său tovarăş.

— N-o să ţi ajute la nimic averea la… daca grănicerul…

— Vezi? Eu nu ţi-am spus că de mult ar trebui să fie tot atât de mort – ca şi Laramie? Banda ar trebui să-l extermine.

— Singurul mijloc de a ne scăpa de el, ar fi ca toată banda să-l împuşte în acelaş timp, râse Longstreth. Altfel iar o să ne dea de lucru. Şi chiar dacă toţi am trage, în acelaş timp, în el, fii sigur că nu va pleca fără tovărăşie pe lumea cealaltă.

— Vorbeşti, ca şi cum nu ţi-ar pasa ca murind va lua câţiva cu el, ironiza Lawson.

— Ai ghicit. M-am săturat de toată povestea asta.

— Longstreth, nu-mi place cele ce spui.

— N-ai decât.

Longstreth se ridică în picioare, rece şi liniştit, cu ochii scânteietori. Văzându-l, Duane îşi dădu seama că e un om primejdios.

— Mă rog, întrebarea e: capăt sau nu fata?

— Numai cu încuviinţarea ei.

— Nu vrei s-o sileşti să se mărite cu mine?

— Nu.

— Bine. Atunci am s-o silesc eu.

Longstreth nu răspunse nimic, dar după crispările mânii, Duane înţelese că acesta avea un revolver în mână.

În aceiaş clipa se auziră paşi pe verandă, apoi uşa se deschise şi cinci oameni apărură în cameră. Sub hainele lor, se zăriră nelipsitele lor revolvere. Unul din ei strânse cu putere mâna lui Longstreth, iar ceilalţi rămaseră mai în urmă.

Atmosfera se schimbase cu totul. Lawson nu mai conta Longstreth devenise cu totul altcineva. Aici era puterea lui, dar ceea ce nu ştia el, era că puterea îl înlănţuise complet, fără nădejde de scăpare.

Urmă o discuţie foarte însufleţită, dar Duane nu auzi nimic. În cele din urmă, acela care dăduse mâna cu Longstreth se ridică şi părăsi camera, urmat de ceilalţi. Rămas singur, Longstreth îşi

aprinse o ţigară. Deodată Lawson se ridică, tresărind.

— Ce fuse asta?

Un ţipăt uşor se auzi.

— O fi vreun şobolan poate, crezu Longstreth.

Deodată Duane simţi cum peretele se mişcă. Peretele, deşi din lut uscat bine, se clătină cu putere. Pentru Duane acesta era semnalul plecării. Cu toată grija ce o avea îndepărtându-se, nu-i putu scăpa, totuşi, un mic zgomot.

— Ai auzit paşi? întrebă Longstreth.

— Îl aud… Îl aud… urlă Lawson. Aici…

— Nu! E în cealaltă parte! strigă Longstreth.

Degeaba încercase Duane să fugă, căci rămase închis, prins între dărâmături. Îşi rupse hainele de pe corp. Zvârcolindu-se, iar praful îl înăbuşise aproape. În cele din urmă reuşi să se strecoare afară şi cu revolverul în mână, înainta cu precauţie, până ajunse în fata unei uşi.

CAP. 20

Un strigăt uşor îl salută, Ray Longstreth se afla pe pat. El îi făcu semn să tacă din gura şi zăvori uşa. Se simţea în siguranţă acum. În ochii Ray-ei sticlea o spaimă grozavă. Deodată se auzi un ţipăt. Fata îl scosese. Şi Duane ghici motivul. Intrarea lui neaşteptată, plin de praf şi cu revolverul în mână.

— N-am ştiut că asta e camera d-tale. Am intrat aici, spre a-mi salva viaţa. Sunt urmărit. L-am spionat pe tatăl d-tale şi pe oamenii lui şi am fost auzit. Acuma mă caută toţi, deşi nu m-au văzut.

— L-ai spionat pe tatăl meu?

Duane îi povesti cele întâmplate.

— Vai, Doamne… tata… Ah, îl urăsc pe Lloyd Lawson. M-ar ucide, dacă… dacă… Ce trebuie să fac?

Paşi uşori ce se apropiau, reamintiră lui Duane că se afla mereu în primejdie.

— Trebuie să plec de aici, şopti el.

— Păi te urmăresc, doar. Nu se poate. Te vor ucide. Rămâi aici şi eu sting lampa. Ai încredere în mine. Aşteaptă până se vor linişti, chiar dacă ar trebui să dureze până în zori.

— Nu trebuie să rămân. Nu se poale… se bâlbâi el.

— Numai aşa poţi scăpa. Aici n-or să vină ei…

— Şi dacă vor veni? Longstreth o să scotocească în fiecare cameră. Dacă mă descoperă aici şi încerc să mă apăr, te-ar putea nimeri şi pe d-ta vreun glonte rătăcit. Şi apoi prezenţa mea aici…

Duane nu-şi isprăvi fraza, înaintă spre uşă, dar ea îl reţinu.

— Trează, încă, Ray? auzi vocea tatălui ei.

— Citesc. Bună seara!

Ascultând de sfatul ei Duane se ascunse în dulap, din păcate însă, uşa nu se închidea tocmai bine.

— Eşti singură?

— Da. Ruth s-a dus demult să se culce.

Fata deschise uşa şi Longstreth pătrunse în cameră. Îndărătul lui venea Lawson şi încă un om. Nevăzând nimic suspect, Longstreth se retrase. Închizând uşa după dânsul.

Peste câtva timp se făcu linişte în casă. Duane n-o putea vede pe fată, dar auzea respiraţia ei liniştită. Aşa aventură încă nu pomenise. Simţea că e pur şi simplu îndrăgostit de fata asta frumoasă şi curajoasă.

Împinse uşa dulapului şi ieşi afară. Trezită de zgomot, fata deschise ochii.

— Cred că pot să plec.

— Pleacă, dacă vrei. Dar mai bine ai rămâne până ce vei fi sigur de tot.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Mi-a fost foarte greu să aflu ce-am aflat… şi d-ta eşti fiica lui. Nici nu mai pot înţelege. Dacă n-aş fi ceea ce sunt, ţi-aş pune viaţa mea la picioare.

— Dar mă cunoşti atât de puţin, gunguri ea.

— Şi cu toate astea nu spun decât adevărul!

— Acum vei lupta împotriva tatălui meu?

— Nu… am să încerc să-l scot din luptă, în altfel.

— L-ai spionat, totuşi.

— Sunt grănicer şi-mi fac datoria, d-ră Longstreth.

— Şi eu sunt fiica unui hoţ de vite! Nu mai departe de astă seară o bănuială îngrozitoare mi-a străfulgerat prin creier!

— Vrei să mi-o împărtăşeşti şi mie?

— L-am auzit pe Lloyd spunând că astă-seară tata, trebuie să se întâlnească în apropiere de Ord cu câţiva oameni. Tata nu voia să meargă. Atunci Lloyd îl ameninţă cu un nume.

— Ce fel de nume?

— Cheseldine!

— Cheseldine! Doamne, de ce trebuie s-o aflu tocmai din gura d-tale!

— De ce eşti aşa de înspăimântat?

— Pentru că acum cred că tatăl d-tale şi Cheseldine sunt una şi aceiaş persoană!

— Şi eu am bănuit asta, murmură ea. Dar adevăratul nume al tatei e Longstreth.

Duane era încremenit. Nu mai ştia ce să spună.

— D-ră Longstreth, Cheseldine e omul pe care-l caut şi pe care trebuie să-l arestez. Am jurat să pun mâna pe el şi ceea ce am jurat, trebuie să respect. Îţi voi distruge poate viaţa, te voi face de ruşine. Dar trebuie să-ţi mai spun ceva, d-ră Longstreth. Cred că… te iubesc şi vrea să mor pentru d-ta, dacă asta ţi-ar fi folositor.

Ea lunecă pe genunchi şi îşi puse mâinile ei, între acelea ale

bărbatului.

— Vrei să-l ucizi? şopti ca. Dacă mă iubeşti, nu trebuie s-o faci!

— Asta îţi pot făgădui!

Cu un suspin uşor, ea lăsă să-i cada capul pe marginea patului.

Când Duane ajunse afară şi vântul îi răcori faţa încălzită, tânărul simţi o mare uşurare.

Era o noapte furtunoasă, întunecoasă, dar nu ploua. Se grăbi spre casă cu gândurile pline de Ray. Voia şi trebuia s-o salveze din situaţia asta îngrozitoare.

CAP. 21

Se hotărî să plece imediat spre Ord, spre a afla unde sunt oamenii lui Longstreth. Aştepta mai mult de la oamenii aceştia, decât de la conducătorul lor. Dacă Longstreth sau Cheseldine erau creierul bandei, atunci Poggin era braţul executor. Poggin trebuia deci găsit şi curăţat din drum.

Când ajunse la Bradford. Află că trenul nr. 6 fusese atacat de bandiţi, însoţitorul, din serviciul companiei Wells Fargo, ucis, surugiul rănit şi bagajele ridicate.

Duane îşi legă calul de jgheabul verandei unde sta Fletcher, mângâindu-şi barba.

— Bună ziua, Dodge, spuse Fletcher scurt.

Ceilalţi oameni răspunseră cu simpatie la salutul tânărului.

— Jim, mârţoaga mea e istovită. Aş vrea s-o ascunzi undeva, ca să nu fie văzută de călători. Te pomeneşti că mi-o şterpeleşte careva.

Băieţii râseră şi Duane îşi conduse calul spre un loc unde se afla mâncare din abundenţă.

Pe la vreo 4 după amiază, un puştii pătrunse în salonul orăşelului ţipând: MILIŢIA!

Fu o adevărată avalanşă spre uşă.

— Tii, drace, mormăi Fletcher. Văzând călăreţii ce se apropiau. Aşa ceva n-a în mai văzut eu în Ord. Păcat că Poggy nu e aici!

Miliţienii se opriră în faţa salonului. Erau vreo 20 de inşi. Erau bine înarmaţi şi conduşi de un cowboy. Spre bucuria lui Duane, şeriful care în mod firesc ar fi trebuit să-i conducă, nu se afla cu ei. Probabil călărea cu un alt grup de miliţieni.

— Hallo, Jim Fletcher, strigă cowboyul.

— Bună ziua, răspunse Jim.

— Ascultă Fletcher, am urmărit un flăcău până la vreo 3 mile depărtare de Ord. Urmele sunt tot atât de vizibile ca şi nările din nasul tău. Acum vrem să ştim unde a dispărut. Pe la voi a poposit cineva aseară sau azi de dimineaţă?

— Nu, răspunse Fletcher.

Cowboyul se întoarse spre camarazii săi şi începu să vorbească cu ei. Se vedea cât colo că în rândurile miliţienilor

domnea o mare neînţelegere.

— Nu v-am spus eu că degeaba e vânătoarea asta? ţâşni un miliţian, de meserie crescător de vite. Urmele de cal nu duceau la locul unde s-a întâmplat atacul bandiţilor.

— De asta nu sunt sigur, răspunse cowboyul.

— Bine, Guthrie, dar asta nu e prima urmă ce o văd eu în viaţa mea… Lasă-mi timp. Nu trebuia să venim încoace. Şi să şti că bandiţii au fost mexicani.

— Asta nu se poate şti. Eu îţi spun că asta a fost treabă de om de meserie. Or fi fost poate şi mexicani. Atacul a fost cam aşa: un mexican a sărit pe maşină ţinând în şah, cu revolverul pe conducător şi pe fochist, unul a trecut toate vagoanele în revistă, iar acela care l-a ucis pe omul de la Wells Fargo acela a fost şeful. Asta-i toată chestia!

Câţiva miliţieni aprobară.

— Dracu să-i ia! Dacă aş avea o ceată de cowboy cu mine. Aş şti eu ce să fac. Ca să curăţ locul de bandiţii ce mişună pe aici.

— Mare noroc aţi avut că Poggy nu e aici, murmură Fletcher, atunci când miliţienii dispărură în mijlocul unui nor de praf. Apoi se înapoie în casă, gânditor.

— Unde sunt banii, Dodge? Socotesc că merit şi eu ceva. De vreme ce te-am scăpat de Guthrie şi ceilalţi.

Duane îşi juca rolul, îi spuse lui Fletcher – că habar n-avea de atacul trenului şi că ştia tot atât cât şi ceilalţi ştiu.

Când, mai târziu. Duane voi să şi dezlege calul şi să plece, Fletcher păru supărat cu adevărat.

— De ce nu rămâi la mine? Ce nu te-am apărat atunci când a venit Guthrie cu ceilalţi? Dacă te-aş fi arătat, cine ştie de care pom atârnai acum Nu Dodge, tu nu te porţi cinstit cu mine.

— Bine, Jim, dar nu pot să rămân aici peste noapte. Dacă aş face parte din bandă, s-ar schimba chestia.

— Care bandă? întrebă Fletcher, repede.

— Ei, asta-i – a lui Cheseldine.

Bărbia şi burta lui Fletcher, tremurară uşor.

Duane râse.

— Îţi jur că i-am picat în braţe. Nu zău, el e regele hoţilor de vite. Când m-a văzut, m-a întrebat ce dracu caut pe aici – dar eu îi spusei răspicat cele ce gândeam.

— Mii şi milioane de draci! De cine vorbeşti?

— Păi nu ţi-am spus? De Cheseldine. Altfel se mai numeşte şi Longstreth.

Fletcher schimbă feţe-feţe.

— Cheseldine – Longstreth. Atotputernicule! Cunoşti…

Înghiţi în sec şi căută să-şi înăbuşe enervarea. Pe faţa lui se citea teama.

— Cine eşti d-ta? de abia putu întreba Fletcher.

— Păi tu mi-ai dat, doar, numele. Dodge, nu? E tot atât de bun ca oricare altul. Ani întregi am fost un lup singuratec. Jim acum îmi caut tovarăşi. Gândeşte-te. Vrei? La revedere!

Fletcher văzu cum Duane îşi cheamă calul, dispărând apoi, fără o vorbă, în întuneric.

A doua zi după masă, Duane îl chemă pe Fletcher, îl apucă prietenos de braţ şi îl trase spre o podişcă mică de lemn, ce se afla peste o groapă. Acolo, după ce se uită cu băgare în jurul lui, scoase din buzunar un teanc de bancnote şi dădu o jumătate din ele lui Fletcher, fără să spună un cuvânt.

— 500! rosti acesta. Dodge, asta e frumos din partea ta!

— Fletcher, tu mi-ai făcut un mare serviciu şi deci e foarte firesc să împart banii cu tine, ca doi buni camarazi!

Cu asta, Fletcher fu câştigat.

Mulţumită prieteniei lui cu Fletcher, în zilele următoare Duane află o seamă de lucruri care trebuiau să-i fie foarte trebuincioase în viitor.

Astfel află că ascunzătoarea lui Cheseldine se afla în munţii Ordului, într-o vale adâncă. Acolo aveau loc toate consfătuirile bandei, acolo se puneau la cale toate atacurile. Prin Fletcher, Duane află de toate isprăvile banditului, convingându-se că Cheseldine exercita o tiranie cum nu mai cunoscuseră aceste părţi de la cucerirea lor. Cheseldine era regele bandiţilor. Domnia lui însă era foarte sângeroasă.

CAP. 22

Într-o bună zi, semne prevestitoare anunţară că liniştea orăşelului e pe sfârşite. Un trimis special necunoscut de Duane, aduse veşti misterioase lui Fletcher. Trimisul veni încăodată, vorbi cu Fletcher, care începu să înjure de mama focului şi plecă spre vest, fără să guste o picătură. După plecarea trimisului, Fletcher deveni foarte tăcut.

O oră după plecarea trimisului. Fletcher luă, subit, o hotărâre. Îşi chemă calul şi Duane înţelese că omul voia să plece şi eventual, să lupte. Când se urcă în şea, porunci oamenilor să aştepte liniştiţi, până ce el se va înapoia.

— Dodge, vino-ncoa! strigă el apoi, lui Duane.

Fletcher îşi mână calul până la podişca unde primise banii.

— Dodge, am o ceartă cu Knell, acum. Cu mine: nu s-a prea purtat el prietenos. Poggy însă a fost întotdeauna cumsecade. Şeful plănuieşte acum ceva grandios. Dar e reţinut de această neînţelegere. El aşteaptă în munţi şi vrea să ne dea poruncile necesare, dar nici unul din ei nu se arata. Aşa că acum trebuie să intervin şi eu. Şi istoria asta nu-mi place de fel.

— Dar ce s-a întâmplat, Jim?

— Cred că e ceva pentru tine. Dodge, răspunse Fletcher uscat. Knell nu e prietenul tău – de atunci… El nu poate suferi pe cineva pe care nu-l domină. Knell spune că ştie ceva despre tine. Dar nu vrea s-o destăinuiască. Eu cred c-ar fi bine sa dispari pentru vreo câteva zile, până oi reveni eu.

— De ce?

— Pentru că n-are nici o noimă să te bălăceşti în cerneală, cu atât mai mult cu cât şi banda trebuie să apară. Dacă până în trei nopţi nu revin, şterge-o. Oi vedea eu pe urmă ce e de făcut. Jim Fletcher ţine la camaradul sau. La revedere, Dodge!

Rămas singur, Duane se aruncă pe spinarea calului şi o luă pe cărarea care ducea spre lagărul lui Cheseldine. Aşa cum o aflase el, mai deunăzi, de la Fletcher. Urmele de copite de pe cărare aveau o vechime de vreo săptămână, dacă nu şi mai mult. După o oră de umblet, ajunse în munţii Ordului şi se opri într-o vale mică. De unde avea o privelişte destul de întinsă.

Adormi, cu capul pe şea şi ultimul lui gând fu pentru Ray Longstreth.

A doua zi reluă mersul şi după un drum extrem de anevoios, lovindu-se la tot pasul de stânci, ferindu-se în fiecare clipă de un pas greşit care l-ar fi aruncat în fundul prăpastiilor, Duane ajunse la o ieşitură, care-i îngădui să vadă, în depărtare la vreo 1000 de paşi sub el. O colibă. O apă repede curgea printre înaltele stânci. Sumedenie de cai şi vite cornute păşteau iarba, acolo unde pământul o îngăduia.

Deodată, ochii lui ageri descoperiră doi călăreţi ce se apropiau de vale. Se strecură cu iuţeala fulgerului printre pomi şi stânci şi în curând putu auzi glasuri omeneşti, fluierături şi mugete de animale. Lunecă, tăcut mai departe şi curând se află în umbra căsuţei. Nu se vedea decât o mică ferestruică. Îşi aruncă ochii prin ea şi văzu o cămăruţă scundă, în care nu se afla decât o masă şi scaune. Pe masă se afla o lampă. Până la urechile lui parveni mormăitul unor voci, dar oameni nu putu să vadă.

Când ajunse în colţul casei, trebui să închidă ochii, atât fie puternică era lumina ce se degaja de la un foc uriaş. Un bărbat cu faţa roşcovană, îşi făcea de lucru, la foc, cu o oală. Ceva mai departe mai descoperi încă cinci siluete, toţi stăteau cu spatele spre dânsul.

— Drumul e bun, dar nu e totuşi aşa bun ca acela dintre munţi, spunea tocmai unul.

— Ce avem de mâncare, Panhandle? întrebă celălalt. Blossom şi cu mine venim tocmai de la Fairway Springs. L-am lăsat acolo pe Poggin şi câţiva dintre ai noştri.

— Iertare, Phil. Dar eu nici nu v-am văzut venind.

— A durat mult până aţi venit, dar bine că sunteţi, însfârşit, aici, răsună o voce metalică.

Era vocea lui Longstreth!

Şi vocea lui Longstreth era – vocea lui Cheseldine!

Aşadar, se aflau acolo: Longstreth. Phil Knell, Blossom Kane, Panhandle Smith. Adică oamenii din banda lui Cheseldine! Duane era numai ochi şi urechi.

Convorbirea ce urma, nu se deosebi deloc de convorbirile obicinuite între cowboy şi crescători. În umbră mai sta un bărbat, al şaselea, dur Duane nu putu să audă pe ce nume i se adresau ceilalţi.

Mâncarea fiind gata, toţi se ridicară de jos şi intrară gălăgioşi, în casă, unde se aşezară la masă.

Duane se strecură din nou în dosul casei, până la ferestruica ce-o descoperise şi privi înăuntru. Oamenii erau în altă cameră, aşa că nu-i văzu. Însfârşit Longstreth pătrunse în cameră, făcu mai mare flacăra lămpii şi luând o cutie de ţigări, ieşi afară.

— Haideţi afară să fumăm, băieţi, porunci el. Numai Knell să mai rămâie aici, ca să terminăm chestia.

După care se înapoia în cameră, îşi aprinse o ţigară şi se trânti pe un scaun, cu picioarele întinse pe masă.

Între timp, banditii ieşiră afară. Vocile lor se auzeau acum foarte bine. În cameră pătrunse acum Knell, care luă loc pe un scaun, fără a se instala atât de confortabil ca Longstreth. Părea îngândurat şi rece ca întotdeauna.

— Ei, ce s-a întâmplat, Knell? De ce n-ai venit mai devreme?

— Poggin! Dracul să-l ia! Iar ne-am certat!

— De ce?

— Călărea un cal nou şi ştii ce nebun e, atunci când e vorba de cai. Asta-l reţine mai curând decât celelalte.

— Celelalte? Ia dă-i drumul mai lămurit, ca să înţeleg şi eu!

— Bine, am s-o încep atunci de la început. Acum câteva săptămâni a apărut în Ord un tânăr care s-a comportat astfel, de parcă ar fi fost al lui cuibul. Mi s-a părut cunoscut, dar nu eram sigur. Apoi dispăru şi nu mai ştiui ce se făcu.

— Cum arăta?

— Un flăcău puternic, cu păr alb la tâmple. Avea mare talent la revolver.

— Şi eu l-am întâlnit.

— Nu mai spune! Află dar, şefule, că omul ăsta a revenit în Ord. Încântându-l pe Fletcher, iar atunci când miliţienii, pe urma aceluia care a prădat trenul Nr. 6, veniră în Ord, Jim l-a acoperit. Cred c-a luat şi ceva bani de la străin. Din întâmplare, ştiu că străinul n-are nimic de-a face cu atentatorii trenului.

— De unde ştii? îi curmă Longstreth vorba.

— Pentru că eu am făcut treaba asta.

Faţa lui Longstreth se întunecă.

— Dracu să te ia, Knell! Eşti incorigibil. Încă o lovitură şi s-a zis cu noi. I-ai povestit asta şi lui Poggin?

— Da… de aceea ne-am certat. Era cât pe ce să-mi facă felul.

— De ce ai încercat o lovitură atât de primejdioasă fără ajutor şi fără vreun plan stabilit?

— Păi dacă era aşa de simplu. Toate sau petrecut cu iuţeala fulgerului. Acum să revenim… Jim s-a împrietenit, aşa dar, cu

străinul. Tot timpul sunt împreună. Aş pune rămăşag că tâmpitul i-a povestit, tot, ba poate şi mai mult, chiar. Cu o picătură de şnaps l-a dat gata. Acum câtva timp câţiva băieţi veniră la Poggin să-i spună că Jim a descoperit un nou recrut pentru bandă. Ştii, Poggin şi Jim erau întotdeauna în bune relaţii şi, înainte de a avea gândul să vin aici, noul recrut făcea parte din bandă, deşi nu fusese văzut nici de Poggin, nici de d-ta. Ştii ce-am făcut înainte de a venit aici? Am cotrobăit prin sacul meu, unde am sumedenie de fotografii, articole de ziare şi alte mărunţişuri şi descoperii astfel şi chipul lui. Dar lui Poggin nu i-am spus. Când o sa afle cine e tipul, o să turbeze, nu alta.

Knell vorbise destul de încetinel. Dar ochii îi luceau ca focul.

— Şi ştii cine e recrutul ales de Fletcher?

— Buck Duane!

Cizmele lui Longstreth căzură la pământ cu un zgomot teribil.

— Cum, ţintaşul acela fără pereche? Omul care i-a ucis pe Bland şi Alloway şi…

— Şi pe Hardin!

— Şi pe Hardin! Cel mai bun om din Rim-Rock! Buck Duane.

Longstreth îngălbenise. Interlocutorul lui la fel. Înţelegeau primejdia: Buck Duane în Big Bend! Longstreth se ridică dintr-un salt în picioare, apucă o sticlă de pe masă şi sorbi cu furie, apoi o întinse lui Knell.

— Knell! începu apoi Longstreth, după ce îşi şterse gura. Eu cred cu ai puţină pică pe acest Buck Duane.

— Da!

— Atunci – nu fii prost. Vezi să nu cazi în mrejele lui. Cred că acest Buck Duane e în serviciul grănicerilor.

— Măi al dracului!

— Du-te în Ord şi dă-i de ştire lui Fletcher, care o să-l aducă pe Poggin şi oamenii lui. Ei o să-l lichideze pe muşteriul nostru.

Longstreth se trânti pe scaun, mai sorbi o înghiţitură din sticlă şi scoţând o hârtie din buzunar, spuse:

— Îmi pare bine că afacerea Duane se va sfârşi astfel. Acum, altceva. Astăzi e în 18 Octombrie. La 25 vine în Valverde un transport de aur care aparţine crescătorilor de vite. După ce te înapoiezi din Ord, dai lui Poggin următoarele porunci: Manda să stea liniştită, dar, în taină, tu, Poggin. Kane, Fletcher, Panhandle Smith şi Blodi să vă puneţi pe lucru. Nimeni altcineva. Părăsiţii Ordul la 23. Pună la Mercer, călăriţi neacoperiţi. Din Bradford până în Valverde sunt vreo 100 de mile – şi din Ord tot atâtea.

Călăriţi astfel ca în dimineaţa zilei de 26 să vă aflaţi în apropiere de Valverde. La ora două fix intraţi în oraş şi vă îndreptaţi spre Banca Crescătorilor de Vite şi vedeţi de lucraţi repede. Asta e totul. Ai înţeles?

Knell îşi notase totul, până şi datele.

— Vedeţi ca totul să meargă strună. Conducerea o are Poggin sau tu. Dar aş vrea ca amândoi să luaţi parte. După ce veţi mântui treaba, vă găsesc eu aici. Acum cheamă băieţii!

Jocul se afla acuma în mâna lui Duane, care chiar în noaptea aceia trebuia să se înapoieze în Ord, deşi lucrul părea cu neputinţă. Mac Nelly trebuia prevenit fără întârziere, astfel ca în ziua de 25 să poată strica planul bandiţilor.

Începu să se retragă, cu foarte multă băgare de seamă şi îşi găsi calul acolo unde îl lăsase. Înapoierea, în noapte, fu şi mai grea, dar Duane avea aripi, căci în faţa ochilor săi, un chip luminos îi surâdea, stimulându-i curajul. Ray Longstreth! Buzele ei frumoase îl căutau, făgăduitoare. Primejdia şi oboseala nu contau acum pentru el.

În zori, Duane ajunse în Bradford. Se repezi la gară, unde auzise nu de mult ţăcănitul unui aparat Morse. Când Duane bătu la ferestruica biroului, telegrafistul se sperie.

— Repede, creion şi hârtie, ceru Duane, de îndată ce intră.

Telegrafistul, tremurând. Îi dădu cele cerute şi Duane aşternu pe hârtie conţinutul telegramei.

— Telegrafiază asta… nimeni nu trebuie să afle ce e scris aici. Mă înapoiez. La revedere!

Telegrafistul, înlemnit, nu scoase nici o vorbă.

Duane dispăru tot atât de repede precum venise.

Când ajunse în Ord, zări un număr de cai înşeuaţi, în faţa unei case. Norocul îi surâdea. După praful ce se vedea pe ei, tânărul înţelese că animalele făcuseră un drum lung. Se îndreptă, hotărât, spre uşa casei, deschizând-o cu o puternică lovitură de picior şi intră înăuntru.

Camera era plină de bărbaţi. Toate mutrele se întoarseră spre dânsul. Erau acolo toţi bandiţii din noaptea trecută, plus Poggin şi Fletcher. Pe Poggin nu-l văzuse niciodată, dar îl recunoscu uşor.

Domni o tăcere de moarte. Toţi oamenii se aflau în jurul unei mese supraîncărcată de bancnote şi monede de argint şi aur.

— Domnii mă caută pe mine? întrebă Duane cu o voce tunătoare. Se aşezase astfel, încât toată adunătura să încapă în

raza ochilor săi.

Knell sta tremurând. Faţa îi părea o mască. Ceilalţi îl priveau temători, numai Fletcher întinse mâinele spre Duane.

— Înapoi, Fletcher.

— Stai, Dodge şi voi, ceilalţi, ascultaţi-mă. Vreau să vorbesc, căci mi-e teamă că sunt în încurcătură, acum.

— Haide, dă-i drumul! se auzi vocea lui Poggin.

Fletcher se întoarse spre Duane.

— Camarade, eu ştiu că tu crezi că ai găsit numai duşmani aici. Deşi eu îţi jurasem că toţi îţi vor fi prieteni. Am greşit. Voi sta deci alături de tine, dacă îmi îngădui.

— Nu, Jim? răspunse Duane.

— De ce ai apărut, aşa, pe nepusă masă? întrebă, apoi, Fletcher, care, întorcându-se spre Poggin, spuse: Poggin, acest om e prietenul meu. Cuvântul tău valorează ceva în bandă. Dacă nu pui un cuvânt bun pentru dânsul, ducă-se dracului hui lă afacerea asta.

În timp ce Fletcher vorbea, privirea lui Duane nu-l părăsea pe Poggin.

— N-are nimic împotrivă, Jim. Şi dacă nici Knell n-are ceva de spus, atunci omul tău, poate fi omul nostru.

Toate privirile se îndreptară spre Knell. Acesta, deşi mereu galben ca ceara, izbucni într-un râs ironic.

— Poggin, eşti cel mai bun jucător din Big Bend. Pun rămăşag pe toţi banii mei, că vei căpăta o astfel de carte, încât şi ţie îţi va fi teamă să continui jocul.

Poggin începu să se supere.

— Prietenul lui Jim, acest aşa zis Dodge, nu este ceea ce pare. E cu totul altceva. Şi dacă o să-ţi spun adevăratul lui nume, un fior rece le va străbate din creştet până-n tălpi.

Tăcere adâncă. Se auzea doar răsuflarea grea a lui Knell. Toată lumea îngălbeni. În aşteptarea unui ce nelămurit şi cercul din jurul lui Duane se mări din ce în ce mai mult.

— Care e numele lui? izbucni Poggin.

Knell mai privi încăodată spre omul pe care voia să-l denunţe, apoi se plecă spre Poggin.

— BUCK DUANE!

Dacă Knell crezu că acest nume îl va surprinde prea mult pe Poggin, se înşelă amarnic. Dimpotrivă, foarte liniştit, vorbi:

— Nu mai spune. BUCK DUANE? Lupul Singuratec? Am auzit de multe ori vorbindu-se de el.

— Da, chiar faimosul Buck Duane; Lupul singuratic, acum e aici! Poggin, ai intervenit pentru Buck Duane! Auzi tu? Pentru Buck Duane! Dar eu ştiu pentru ce a venit el încoace… Vrea să-şi încerce revolverul lui pe spinarea lui Cheseldine, pe a ta, pe a mea, Poggin. Ai vrut întotdeauna să ucizi pe unul mai în stare decât tine. Ai prilejul acum! De ce nu scoţi revolverul? Ţi-e teamă? Pentru cu ţie dragă viaţă, nu-i aşa? Dar dacă toţi am trage asupra lui, l-am ucide. Vorba-i… cine începe? Tu nu, Poggin. Văd eu! Îi laşi altuia treaba asta – mie, de-o pildă! Bravo, Poggin, în Buck Duane ţi-ai găsit naşul.

Knell vorbise cu patimă. Sudoarea îi curgea pe frunte. Se vedea cât colo că vorbise din inimă.

— Buck Duane, îţi mai reaminteşti de Hardin? întrebă el, cu vocea răguşită.

— Da! răspunse Duane şi repede ca fulgerul înţelese noima întrebării lui Knell.

— Tu l-ai ucis… Şi el era cel mai bun prieten al meu!

Dinţii îi clănţăneau. În odaie se făcuse o linişte deplină. Vremea vorbelor trecuse. Deodată Knell se încovoia, iar din ochi îi ţâşni o flacără.

Duane îl observa. Muşchii lui Knell se destinseră deodată…

Gloanţele lui Knell găuriră tavanul, apoi banditul scoase un ţipăt de fiară sălbatecă în agonie.

Duane nu-l văzu pe Knell murind. Îl observa pe Poggin acum. Acesta sta îngheţat, înmărmurit, privindu-şi camaradul ce zăcea întins la pământ.

Fletcher se repezi spre Duane cu mâinele ridicate.

— Afară cu tine, mincinosule – sau ucide-mă şi pe mine! Şi cu mâinele mereu ridicate, îl împinse pe Duane afară cu pieptul şi umerii.

Duane sări pe cal, îi dădu pinteni şi dispăru.

CAP. 23

Duane se înapoia în Fairdale, unde se ascunse, aşteptând ziua de 23 Octombrie.

În sfârşit, veni ziua aşteptata. Soarele dogorea grozav. Nici o adiere prin aer. Simţi o dorinţa arzătoare, să-l revadă pe Poggin.

Fairdale, la ora aceea, părea pustiu. Îl căută pe Si Zimmer şi pe Frank Morton şi îi găsi pe amândoi, liniştiţi, dar cu teama în suflet. Nu aflaseră încă despre cele făptuite de el în Ord. Duane le ceru să fie gata atunci când el îi va chema în ajutor, apoi, o luă foarte hotărât spre casa lui Longstreth.

Când se apropia de verandă auzi câteva glasuri care i se păreau foarte cunoscute. Longstreth şi Lawson se certau din nou. Longstreth era în cămaşă şi nu purta cingătoarea cu armă. Dar pe masă se afla un revolver.

Lawson părea foarte supărat. Duhnea a băutură cale de o poştă.

— Ce ştiri ai? întrebă el.

— Ray mi-a spus că se interesează foarte umil de grănicer.

Duane crezu că pe Lawson o să-l ia dracu la aceste cuvinte.

— Îl iubeşte… şi el o iubeşte pe dânsa.

Duane singur nu ştia dacă Longstreth vorbeşte serios sau nu.

Însfârşit, Lawson îşi regăsi vocea. O blestemă pe Ray, îl blestemă pe Longstreth şi îl blestemă pe grănicer.

— Ticălosule, făcu Longstreth, înfuriat, te gândeşti numai la tine.

— Du-te la dracu! Dacă fata ta nu-mi aparţine mie, nimeni nu va pune laba pe ea.

— Degeaba, n-o capeţi, răspunse Longstreth tăios. Mai bine o dau de nevastă grănicerului, decât ţie!

Pe faţa lui Longstreth se citea o ură nemărginită.

— Lawson, tu ai făcut din mine ceea ce sunt. Te-am ajutat şi aparat. Tu eşti adevăratul Cheseldine – acesta e adevărul gol goluţ. Dar acum sa mântuit. Te părăsesc. Sunt gata!

— Ba, amândoi sunteţi acum gata! strigă în aceiaş clipă Duane, cu o voce tunătoare, sărind pe verandă.

Longstreth recunoscu îndată, ceea ce Lawson nu putu

recunoaşte. Faţa îi devenise pământie.

— Ce vrei? strigă Lawson.

Cu un gest măreţ, Duane îşi dădu reverul la o parte, arătându-le celor doi semnul puterei sale.

Lawson urlă ca un câine şi sălbatec, întinse mâna spre revolverul de pe masa, dar împuşcătura lui Duane îi curmă intenţia, înainte însă ca mâna îngheţată a lui Lawson să slobozească revolverul. Longstreth se repezi asupra lui, cu o mişcare sălbatecă smulgându-se din degetele înţepenite, apoi se ascunse îndărătul corpului celui ucis. Duane văzu foc şi fum şi simţi o împunsătură în braţul stâng. O alta lovitură îl întinse la pământ. Mintea îi rămase însă limpede.

În ochii lui Longstreth se citea o nestrămutată pornire spre ucidere. Grănicerul ar mai fi putut trage, dar nu voia. De aceia, întinzând revolverul spre bandit, grănicerul, porunci, cu o voce străpungătoare:

— Aruncă revolverul, sau, pe viul Dumnezeu, te acid!

Longstreth nu ştia ce să facă. Mâna nu-i mai era sigură şi dacă şi-ar fi greşit ţinta sentinţa îi era semnată.

— Longstreth, strigă Duane, cântecul s-a sfârşit. Gândeşte-te la fiica d-tale! Vreau ca numele ei să nu fie pătat, îţi voi da toată libertatea, cu o singură condiţie însă. Împotriva d-tale sunt o sumedenie de dovezi, la dispoziţia mea. Eşti singur, acum Morton şi ceilalţi aleargă în ajutorul meu. Predă-te şi mă oblig să te apăr! Poate că va izbuti Mac Nelly să te lase să te înapoiezi, liber, viu şi nevătămat în Louisiana. Dacă va vrea Raz sa te întovărăşească, va fi liberă s-o facă. Viaţa şi fericirea ei mai pot fi salvate, încă! Răspunsul d-tale… dă-mi-l!

— Şi dacă n-o fac?

— Atunci te ucid ca pe un câine. Cuvântul d-tale sau moartea. Repede, Longstreth! Fii om… pentru Ray! Încă o secundă şi trag! …

— Bine, Buck Duane. Ai cuvântul meu şi banditul căzu, frânt, pe un scaun, privind, cu o privire rătăcită, pata sângerândă de pe umărul grănicerului.

— Vin fetele! spuse acesta, deodată. Ajută-mi să-l duc pe Lawson înăuntru. Nu trebuie să-l vadă.

Dinspre curte, Ray şi Ruth veneau în goană. Erau neliniştile, desigur. Cei doi oameni izbutiră să târască trupul neînsufleţit înăuntru. Înainte ca fetele să apară pe verandă.

— Eşti grav rănit, Duane? întrebă Longstreth.

— Nu cred!

— Îmi pare rău! Dacă mi-ai fi spus mai devreme… Blestematul de Lawson! Toate din cauza lui.

— Acum a fost însă pentru ultima oară!

— Şi eram cât pe ce să te fac să mă ucizi şi pe mine. Ray vine! Asta e mai prost. Aş fi preferat să stau în faţa unui revolver!

— Să nădăjduim că toate se vor sfârşi cu bine!

— Vrei să-mi faci o favoare. Duane?

— Da.

— Lasă fetele să creadă că Lawson a tras asupra d-tale. Asta n-are nici o importanţă. Decât să mă văd judecat de Ray, aş prefera mai curând să fiu eu în locul lui Lawson.

— Îmi pare bine că vorbeşti aşa. În regulă, deci, Lawson m-a rănit.

În această clipă îşi făcură şi fetele apariţia pe verandă. Duane auzi două ţipete şi văzu două feţe îngălbenite. Ray veni spre dânsul, privind, îngrozită, rana de la umăr. Apoi privirea ei se îndreptă spre Longstreth.

— Tată! scoase ea un ţipăt sfâşietor.

— Nu vă fie teama, fetelor, Duane nu e grav rănit, Lloyd a murit. El a tras în Duane, iar eu m-am predat. Duane e salvatorul meu. Am să dau îndărăt tot ce nu-mi aparţine părăsind, apoi Texasul. Duane spune că va încerca să-l convingă pe Mac Nelly să-mi redea libertatea. Pentru tine, Ray!

Ochii ei mari, frumoşi, lunecau de la tatăl ei, spre Duane.

— Cred că-ţi pot făgădui că tatăl tău va pleca de aici, liber şi nestânjenit de nimeni. Poate că în Louisiana nu se va afla nimic din toată povestea asta. Te înşeli dacă crezi că el a fost conducătorul bandei. În realitate banda îl conducea pe el. Crede-mă. N-a fost amestecat în nici o vărsare de sânge!

CAP. 24

În dimineaţa zilei de 26 Octombrie, Duane o luă spre Bradford, spre a prinde trenul. Rana nu-l prea durea. Alături de dânsul călărea Granger Longstreth, prizonierul său, Ray şi Ruth. Părăseau Fairdale pentru totdeauna. Longstreth predase averea lui Morton, care urma s-o împartă cu ceilalţi.

Ajunseră la vreme în Bradford, de unde luară trenul. Duane era foarte nervos. Pufăitul locomotivei îi făcea rău. Voia să se sfârşească mai curând cu Poggin şi banda lui.

În compartiment era linişte deplină. Când trenul se apropia de Valverde, Duane observă, în depărtare, un număr de călăreţi. Sângele începu să-i fiarbă în vine. Zărise pe Poggin cu banda sa.

În gară, coborând din tren, privirea lui Duane se opri asupra unui om. Care-i părea foarte cunoscut. Privirile lor se întâlniră. Necunoscutul era Mac Nelly, dar un Mac Nelly fără barbă, fără mustăţi, mai tânăr, parcă.

— Mac Nelly, dă mâna cu CHESELDINE! spuse Duane.

Căpitanul de grăniceri rămase, o clipă, înmărmurit. Apoi întinse, însă mâna, lui Longstreth.

— Oamenii d-tale sunt în gara?

— Nu, în oraş.

— Du-te cu domnul, căpitane Mac Nelly. Vin şi ea îndată… mai avem doamne cu noi…

Pătrunseră în oraş. Fetele tăceau. Mac Nelly mergea ca în vis.

În colţul unei străzi, Duane observă o clădire mare, impunătoare. Era banca ce urma să fie prădată. Nu departe se afla hotelul oraşului.

— Câţiva din oameni sunt aici, şopti căpitanul, i-am împărţit, spre a trece neobservaţi.

Străbătură strada, intrară în hotel şi căpitanul Mac Nelly ceru o camera. Când se aflară înăuntru, Duane zăvori uşa. Grănicerul răsufla greu de tot, în prada unei mari enervări.

— Rog pe doamnele să-şi închipuie ca sunt acasă la dumnealor, iar d-ra Longstreth sa n-aibă nici o grijă!

Apoi, întorcându-se spre Mac Nelly, Duane lămuri:

— Mac Nelly, d-ra e fiica omului prins de mine, iar d-ra Ruth e

nepoata sa.
După care, îi arată, în puţine cuvinte, toată situaţia.
— Când l-am prins pe Longstreth, încheia el. L-am lăsat să aleagă: moartea sau libertatea. De dragul fiicei sale i-am oferit libertatea, sfătuindu-l s-o accepte. Averea şi-a împărţit-o şi cred că-şi va respecta obligaţiile. Părăsind Texasul pentru a nu mai reveni niciodată. Cheseldine a fost o taină şi o taină va rămâne.
Peste câteva clipe, Duane îl urmă pe căpitan într-o încăpere plină de o sumedenie de bărbaţi, care citeau şi fumau.
— Aici sunt, îi şopti căpitanul.
— Câţi oameni?
— 15!
— Adjutantul General o să înnebunească de bucurie, auzind de lovitura ce-o dăm. O să-i putem arăta Guvernatorului, ce ne poate osul. Cum Dumnezeu ai putut să faci treaba asta?
— Căpitane, nici jumătate… nici un sfert din treabă nu s-a făcut încă. Banda e pe drum. La 2, 30 fix vor fi aici.
— Câţi sunt?
— Poggin. Blossom Kane, Panbandle Smith. Boldi, Jim Fletcher şi încă unul pe care nu-l cunosc. Asta e crema bandei lui Cheseldine. Cea mai grozavă adunătură întâlnită vreodată de grănicerii d-tale.
— De când sunt în Valverde. Am auzit multe despre acest Poggin. Despre Knell n-ai spus nimic. Ce o cu el? Am auzit că e un diavol şi jumătate.
— Knell e mort!
— A! îi răspunse Mac Nelly, rece.
— Preiei comanda, Duane. Astăzi sunt un simplu grănicer în subordinele d-tale. Toţi îţi aşteptăm poruncile. Ne încredem orbeşte în d-ta. Fă-ţi repede planul de bătaie, pentru că băieţi să-şi ocupe posturile.
— Lupta va fi grea. Noi sau bandiţi trebuie să rămânem pe teren…
— Aşadar, crezi că nu e nevoie să-i arestăm pe Poggin, Kane şi ceilalţi?
— Da, nu mai încape vorba.
— Cu ăştia nu e de glumit. Trag şi toate gloanţele lor îşi ating ţinta, Poggin e un ţintaş fără pereche. Trebuie să fie răpus imediat. Ceilalţi la fel. Nu le e teamă de nimic şi trag repede ca fulgerul.
— Bine, Duane. Acum să-ţi vedem planul.

— La fiecare colţ de stradă să stea un om, astfel ca să închidă drumul bandiţilor. 4 oameni să stea în camera tezaurului, iar cate doi la ferestre. Să stea ascunşi până ce o începe dansul. Oamenii ce rămân să se ascundă prin bancă, îndărătul ghişeelor. Du-te d-ta în persoană la bancă şi spune-le ce-i aşteaptă, pentru că sa fie pregătiţi. Aurul şi banii să fie puşi în siguranţă, dar contabilul şi casierul să fie la posturile lor atunci când Poggin va apare. Oamenii noştri să-şi ia locurile, unul câte unul, spre a nu fi observaţi.

— Planul e bun. Şi acum spune-mi, unde ai de gând să stai d-ta?

Duane auzi întrebarea lui Mac Nelly şi rămase gânditor.

— Unde vrei să aştepţi? îl întrebă, încă odată căpitanul.

— Îi voi aştepta în faţa uşii.

— De ce?

— Întâi va descăleca Poggin şi apoi ceilalţi. Desi, jur că nu se vor grăbi să intre buluc, în bancă, de aceia, trebuie să fie luaţi în primire de îndată ce vor ajunge în fata uşii. Căci dacă apucă să-şi scoată revolverele, atunci va curge sânge, nu glumă. Noi trebuie să-i oprim exact în uşă.

— Şi unde vrei d-ta să te ascunzi? Nu vreau să te găseşti în primejdie. De ce nu vrei să te ascunzi împreună cu noi?

— Nu vreau să mă ascund cu voi.

— Astăzi nu-ţi pot porunci nimic. Duane, ci să te sfătuiesc, doar. De ce vrei sa te arunci unde e primejdia mai mare? Însemnarea ţi-ai îndeplinit-o strălucit, îţi meriţi pe deplin graţierea. Guvernatorul, adjutantul general, toată ţara va afla de faptele tale minunate. Ce vrei atunci? Jocul s-a sfârşit. Te întreb cu grănicer: de ce vrei să iei asupra ta misiuni mai primejdioase, decât însuşi căpitanul tău?

Duane tăcea mereu. În cele din urmă îşi regăsi vocea:

— Numai eu cunosc maniera de lucru a bandiţilor acestora. Ce-o să fac, nu pot şti de pe acum, căci în asemenea împrejurări, clipa hotărăşte. Principalul e că eu trebuie să conduc focul!

Mac Nelly, clătină din cap, neputincios.

— Faţă de mine, ca grănicer, ai avut o purtare fără cusur… dar faţă de d-ra Longstreth? întrebă Mac Nelly cu vocea scăzută.

Duane se cutremură uşor la aceste cuvinte.

— O poţi câştiga, Duane. Pe mine nu mă poţi înşela, am observat toate de la bun început. Luptă cu noi, alături de noi şi după luptă du-te la dânsa. Ţi-ai făcut datoria ca nimeni altul. Îţi

vom da drumul cu toate cinstirile cuvenite acelora care-şi merită fericirea. Fata te iubeşte. Asta se vede în ochii ci. Fa e…

Duane curmă vorba cu o mişcare sălbatecă de mână.

— Gata. Destul, ţi-am arătat planul meu. Eşti de acord, sau vrei să înfrunt singur pe Poggin cu banda sa?

În ochii lui Mac Nelly se citea o mare compătimire. Fără să spună o vorbă, părăsi pe Duane, care rămase singur.

Ceea ce însă Duane nu putuse să-i spună lui Mac Nelly. Era că sângele său, blestematul sânge moştenit de la tatăl lui, îi cerea acum cu insistenţă alt sânge. Voia să-l ucidă pe Poggin, pe Poggin voia să-l ucidă. Poggin, Poggin! Degeaba pusese insigna de grănicer pe pieptul lui. Voia să ucidă… trebuia să ucidă!

Deodată se deschise uşa şi Ray Longstreth pătrunse în cameră.

— Duane, Căpitanul Mac Nelly m-a trimis aici!

— Nu trebuia să vii.

— După cele ce mi-a povestit, veneam chiar dacă nu m-ar fi trimis. Cred că nu te porţi frumos. Tata îşi va ţine cuvântul da! Dar mie mi s-a spus că trebuie să mă grăbesc…

— Pleacă şi lasă-mă. Nu trebuie să mă înmoi atunci când afară se pregăteşte o piesă atât de grozavă.

— Aşa de grozavă va fi?

— Da… pleacă de aceea!

— De ce vrei să te arunci într-o primejdie nesăbuită? N-o face te rog. Ai spus că mă iubeşti, Duane şi – nu ştii – că…

Vocea era adâncă şi dulce. Era parcă un cântec de heruvimi la urechile lui. Ochii frumoasei copile înotau în lacrimi.

— Doamne, dar cum mă poţi, iubi, oare?

— Buck. Te iubesc… te iubesc…

Capul ei era pe pieptul lat al flăcăului. Căldura corpului ei făcu să-i piardă frica de moarte ce-l cuprinsese la gândul că dacă nu-l ucide pe Poggin, Poggin îl va ucide pe el. Încrederea în el şi în viaţă, îi reveni. Încetul cu încetul.

— Mă iubeşti într-adevăr? şopti el. Se plecă să-i admire ochii ei minunaţi.

Un râs uşor, un suspin scăpă de pe buzele ei şi braţele-i frumoase veniră să-i încolăcească grumazii.

— Te iubesc, Duane. Mult, mult de tot!

Buzele lor se lipiră într-un dulce sărut. Inima flămândă şi obosită a lui Duane începu să bată cu mai multă putere.

— Te iubesc mult, Duane şi de aceia te rog să nu înfrunţi

bandiţii piept la piept. Nu ştiu ce, dar în tine e ceva sălbatec. Stăpâneşte-te, dacă mă iubeşti.

O luă, drăgăstos în braţe, o conduse spre un scaun şi o îmbrăţişa pătimaş.

Ea îl mai sărută odată, cald, prelung şi grănicerul simţi că e înfrânt.

— Nu pleca, nu pleca, strigă ea atunci când el se sculă în picioare.

— Nu se poate! Să-ţi aduci aminte că şi eu te iubesc mult, mult de tot!

Se liberă de mâinile ei şi făcu câţiva paşi îndărăt.

— Ray – iubito – cred că voi reveni!

Ajuns la uşă, aruncă o ultimă privire spre femeia iubită şi ieşi afară.

— Duane!

Duane auzi chemarea ei, dar în minte revăzu pe Poggin, singurul om care-i inspirase frica.

Duane o luă spre bancă. Ceasul bătea ora două. Casierul şi contabilul erau la locurile lor. Văzându-l casierul îngălbeni, dar spre a se încuraja, privi cu coada ochiului spre oameni înarmaţi care stăteau îndărătul ghişeelor. Sertarele cu bani erau încuiate. Pe masă nu se vedeau nici monede, nici bancnote.

Duane se înapoia la uşă. Minutele îi păreau lungi. Însfârşit cu câteva minute de ora unu, o ceată de călăreţi îşi făcu apariţia şi deodată Duane îl văzu pe Poggin vorbind oamenilor săi. Nu se vedea nici un revolver. Poggin descăleca, se îndreptă spre uşă, iar tovarăşii săi îl imitară.

Blossom Kane avea un cufăr, iar Fletcher rămase pe lângă cai.

Poggin intră în antreu, întovărăşit de Kane şi Boldi.

Atunci îl văzu Poggin pe Duane.

— Blestem! strigă el.

— Buck Duane! ţipă Kane.

Poggin duse mâna la revolver, dar în acel moment îşi trase şi Duane arma din toc.

Detunăturile se auziră aproape în acelaş timp.

Duane simţi o scuturătură puternică. Poggin trăsese mai repede. Mâna lui Duane tremura. Trase… trase… în neştire. De jur împrejurul lui bubuiturile se succedau cu iuţeală. Fulgere roşii, urlete, ţipete. Căzu! Sfârşitul! Ochiii săi mai văzură pe Kane, apoi pe Boldt, cădeau toţi ca muştele. Poggin era mereu în picioare! Revolverul lui arunca fulgere, roşii, ucigătoare, de foc!

Totul se întunecă. Tunetul încetă... apoi nu văzu decât obrazul dulce al lui Ray, ai cărei ochi frumoşi lăcrimau.

CAP. 25

Zgomote nelămurite ajungeau până la urechile lui, se văzu într-o cameră ce i se părea străină. Oameni străini se aplecau deasupra lui. Voci scăzute, glasuri de vis…

O faţă frumoasă, de femeie se aplecă asupra lui, apoi aceea a unui bărbat, care strigă fericit:

— Duane, Duane. Ah, mă recunoaşte!

Când lumina deveni mai puternică, Duane îl recunoscu pe Căpitanul Mac Nelly.

Şi tot trecutul îi apăru, iar, vijelios, înaintea ochilor.

Încercă să vorbească, dar buzele nu i se puteau mişca din cauza slăbiciunii.

— Poggin! şopti el. În cele din urmă. Primul lui gând fusese pentru cel mai crunt bandit întâlnit vreodată.

— E mort! răspunse Mac Nelly. S-a luptat ca un tigru. Mi-a ucis doi oameni şi mi-a rănit alţi trei. În cele din urmă, l-am răpus.

— A scăpat – vreunul?

— Fletcher. Doar, acela care rămăsese la cai. Ceilalţi au pierit toţi. Am făcut o treabă minunată, Duane.

— Şi…

— Ray Longstreth a stat fără încetare la patul d-tale. Ea te-a îngrijit. Ieri noapte erai cât pe ce să-ţi dai duhul şi numai mulţumită ei ai scăpat. Acum te vom duce acasă.. Şi d-ra Longstreth ne însoţeşte. Duane, să şti că e o fată minunată. O clipă nu şi-a pierdut ea curajul. Colonelul Longstreth, imediat după luptă, a plecat spre Louisiana. Era mai bine pentru el să dispară cât mai curând.

— E cu putinţă să mă – fac – iar – bine?

— Cu putinţă? Păi sigur că da! Duane, toată lumea ţi-a aflat isprăvile. Nu trebuie să-ţi mai fie teamă cu numele d-tale. Toată lumea e convinsă că tot timpul de la fugă şi până azi, ai lucrat în serviciul secret al grănicerilor. Eşti un erou. Acum ai timp să te gândeşti la casa părintească, la mama şi la fata căreia trebuie să-i consacri tot viitorul d-tale.

Grănicerii îl aduseră pe Duane, acasă, în Wellston. O lume imensă aştepta în gară. Când Duane coborî din tren, se făcu

linişte, apoi izbucni o furtună de ovaţii.

Camarazii săi de şcoală îl duseră pe umeri până acasă. Nu se poate descrie bucuria bătrânei sale mame atunci când îl văzu.

Unchiul Jim deveni cel mai mândru om din tot orăşelul. Peste tot povestea isprăvile fantastice ale nepotului său, dar mai mult decât toate, îi plăcea să vorbească despre gloanţele pe care Buck le avea în corp.

— Cinci are, mă neică… şi şase de la celelalte încăierări. Asta înseamnă 11. Şi să şti că mai poate duce şi altele cu el.

Într-o după amiaza, Duane primi o telegramă. Era de la Mac Nelly.

Corpul Grăniceresc, ameninţat de a fi desfiinţat trăieşte mai departe în urma isprăvilor d-tale.

MAC NELLY.

Ray îngenunchiă lângă el şi Duane crezu că-i va vorbi acum de unele lucruri pe care le ocoliseră în ultimul timp. Faţa îi era acum galbenă, dar ochii ei nu mai erau atât de trişti ca altădată.

— Îmi pare nespus de bine de cele ce ne-a telegrafiat Mac Nelly, spuse Duane.

Ea nu răspunse. Sta îngândurată. Duane tresări deodată.

— Te doare mai rău azi? întrebă ea.

— Nu. Dar corpul meu e plin de plumb.

— Te pomeneşti că iar ţi-o fi frică?

— Da. Mă urmăreşte din nou. Dar mi-e teamă să nu fiu urmărit de dorinţa pătimaşă a cuiva de a mă ucide.

— Spune, Duane. Ţii minte de ziua aceia când am venit la tine rugându-te să nu te duci să te lupţi cu Poggin? Atunci am ghicit că în sufletul tău e o luptă: între dorinţa de a ucide şi dragostea pentru mine. De acum înainte însă, nu mai e nevoie să ucizi.

Ea şi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Nu va mai fi nevoie, pentru că întotdeauna voi fi între tine şi teama aceia!

După o scurtă pauză, ea adaugă:

— Ne vom căsători şi vom părăsi apoi Texasul, spuse ea, roşind.

— Ray! Iubito! Vom avea, poate, copii, în al căror vine va fierbe sângele talului lor!

— Şi eu aş vrea să vină unul… căci eu nu mă tem de cele ce ţie ţi-e teamă, jumătate din sânge va fi al meu!

Lui Duane i se părea că pluteşte prin cer de atâta fericire.

— Ray, uiţi că sunt sărac ca un şoarece de biserică.

— Iubitule, mama mi-a lăsat o mică moştenire. O vom lua pe mama ta şi pe unchiul Jim şi vom pleca în Louisiana. Acolo o s-avem o plantaţie de îngrijit, cai, vaci. O să ai foarte mult de lucru.

— Nu. Iubito, nu, nu!

— O să fim fericiţi, îi murmură ea la ureche. Vino!

Ochii ei frumoşi îi făgăduiau toate fericirile pământeşti.

O luă în braţe şi o strânse cu patimă. Trecutul era mort pentru dânsul. Şi devreme ce femeia aceasta îi făgăduia viitorul în culorile cele mai trandafirii, ar fi fost un prost să mai stea la îndoială.

Dvs. dragi cititori, ce aţi fi făcut?

CUPRINS

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU"